

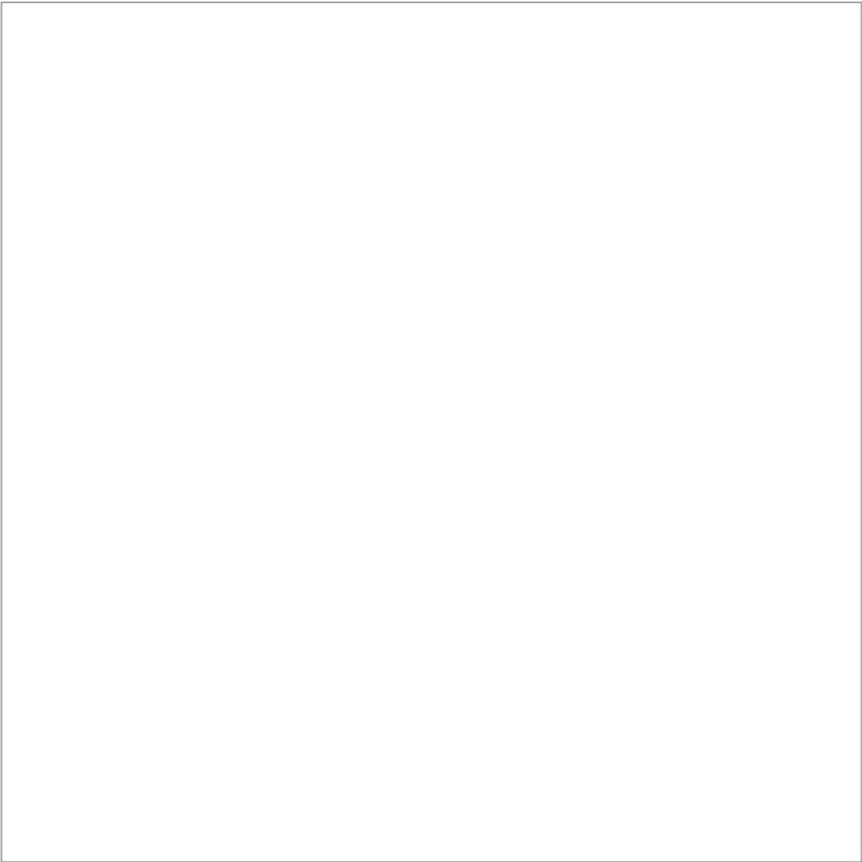

LES CAHIERS DE L'OBSERVATOIRE
économique et social de la Libre Pensée

N-ro 11 - Dicembre 2025

**Ekonomio
kaj politiko**

RESUMO

- 5 ĉefartikolo de Christian Eyschen
- 9 Kun 9.8 milionoj da homoj vivantaj en malriĉeco en Francio en 2023, malriĉeco atingas rekordajn nivelojn... de Clarisse Delalondre
- 17 Frenezaj monsumoj... de Jean-Vincent Boudou
- 23 Impostaj elspezoj kaj fiska politiko (2017-2023) de Dominique Goussot
- 33 La kadukiĝo de nia socia modelo de Jean-Claude Frey
- 41 "Inter industriaj gvidantoj kaj la ekstremdekstro, jam ne plu ekzistas pontoj, sed de poreco » de Gérard Reix

• DOSIERO

- 47 La CGT en la 1950-aj jaroj de Christian Eyschen
- 65 La Ridgway-Manifestacio de la 28-a de majo 1952 de Christian Eyschen
- 75 La Kazo de Likoj de Christian Eyschen
- 87 Prezento de Argumento N-ro 26 "ĉe la ekstrema maldekstro de la Patro, Klerikalismo kontraŭ Socialismo"

Detaloj 102

EKONOMIO KAJ POLITIKO

Ĉi tiu nova numero (la 11-a) de la Cahiers de l'Observatoire social de la Libre Pensée estas dividita en du ĉefajn partojn: unu pri ekonomiaj temoj lige kun la politika situacio, kaj alia "Historia", kie ni daŭrigas la studon de kelkaj temoj, kiuj markis nian epokon.

Ĉi tiu dua parto rondiras ĉirkaŭ la CGT, la PCF, kaj iliaj filioj, uzante verkojn, kiujn estas tre interese studi kun iom da sendependeco. La sekva numero (Numero 12) simile traktos temojn rilatajn al la CGT-Force Ouvrière: Robert Bothereau, Alexandre Hébert, historio verkita de aktivuloj, kaj la grava demando pri sindikata trejnado ene de ĉi tiu konfederacio, bazita sur universitata tezo kun titolo, kiun ni ne povis eviti: "De la Kreado de Liberpensuloj ĝis la Administrado de Dediĉo: Force Ouvrière kaj la Efektivigo de Instruplana Trejnado."

sindikata trejnado (1948-1971).

Kiel memorigilon, en numero 10, ni faris la samon por la 100-a datreveno de la Revue ouvrière La Révolution prolétarienne de Pierre Monatte, kiu ĉiam ĉeestas en iu aŭ alia formo en la diversaj temoj, kiujn ni traktas rilate al la historio de la laborista movado, precipe la sindikata movado. Ni ankaŭ traktis la historion de liberecanaj komunistoj, tra la lenso de la UTCL.

Ni daŭrigas iom en ĉi tiu direkto prezentante n-ro 26 de la Kolekto Argumentoj de Libera Penso pri Ekstrem-Maldekstra Klerikalismo, kiun ni resumas sub la termino "Dismas": la "bona ŝtelisto" krucumita sur la Monto Golgota kun la tiel nomata "Jesuo Kristo" kaj kiu simbolus por sektoro de la Katolika Eklezio la konvertiĝon de la Proletaro kaj "la preferan elekton por la malriĉuloj".

"Ekonomiko estas simple la daŭrigo de politiko per aliaj rimedoj."

Ni konas la faman maksimon de Carl von Clausewitz, kiun ni iomete adaptis por niaj celoj, sed esence ni parolas pri la sama afero. En la kvin artikoloj de la sekcio "Ekonomio kaj Politiko", ni klare vidas la manovrojn de Kapitalo, Reakcio, Makronismo kaj iliaj aliancanoj, kiuj malesperas pri pozicioj de potenco (ni estas en la sfero de redundo).

Anstataŭ parafrazi, mi trovis ĉi tiun artikolon de Romaric Godin de Mediapart, datita la 5-an de septembro, rimarkinda por kompreni la situacion. Jen kelkaj eltiraĵoj sube.

" Ĉe la radiko de la politika blokiĝo estas la ekonomia krizo "

Kaj jen nur kelkaj ekzemploj inter monto da similaj problemoj. Ĉar ĉi tiu ŝablono nun estas klasika: kun ĉiu minaco al la registaro, la ekonomio estas prezentita kiel la senkulpa viktimo de francaj politikaj problemoj. Ĉi tiu aliro ne estas senkulpa: ĝi kontribuas al la konstruado de imaga mondo en kiu politiko estas vidata kiel sendependa forto, sendependa de la ekonomia situacio...

Krome, ĉi tiun diskurson konstante akompanas alia: tiu de franca ekonomio " kiu ne fartas tiel malbone ". Kvankam, en la unua duono de la jaro, la daŭriga kresko estis nur 0,5%, kun kontribuo de inventaroj — tio estas, nevendita produktado — kiu aldonis 1,1 poentojn al la MEP...

En realeco, simpla ekrigardo al grafikaĵo pri la kresko de la franca MEP rivelas, ke la lando emas al stagnado. Laŭ la Monda Banko, la franca MEP pokape en konstantaj dolaroj kaj aĉetpovo-pareco kreskis je 8,59% inter 2007 kaj 2024. Tio estas 3,5-oble malpli ol la kresko de la antaŭaj dek sep jaroj, inter 1990 kaj 2007, kiu estis 29,75%.

Ĉi tiu severa malrapidiĝo estis akompanata de malkresko de produktivecaj gajnoj: laŭ la Banko de Francio, produktivecaj gajnoj kalkulitaj sur la laborkapabla loĝantaro falis de averaĝe 1,5% inter 1998 kaj 2007 al 0,4% inter 2019 kaj 2023...

Tiu interna kohereco de Kapitalo povas do baziĝi sur daŭrigo de novliberala logiko, tio estas, sur la adaptiĝo de la Mondo de Laboro kaj la sociala ŝtato al la bezonoj de Kapitalo. La proponita interkonsento estas do simpla: la translokigo de financoj de la ŝtato al la privata sektoro estas konservata, dum la deficino estas reduktita per kreskanta kontribuo de Laboro kaj publikaj servoj. Mallonge, ĝi estas ŝparado celita al Laboro, la komuna malamiko de la du kontraŭaj tendencoj de Kapitalo.

Sur tiu principo baziĝas buĝetoj ekde 2022. Kaj ankaŭ pro tiu ĉi kialo la buĝeta situacio malboniĝis. Tiu ĉi politiko, fakte, ne celas pliigi impostajn enspezojn aŭ kreskon, sed teni parton de la franca kapitalismo flosante. Alfred Sohn-Rethel resumis tiun ĉi tipon de politiko per tiu ĉi formulo: temas pri administri ruinigitan ekonomion per daŭrigado de ĝi en tiu stato...

Alfronite al la fiasko de la " centra bloko ", la franca kapitalo povas tiam fari cinikan elekton: ĉar ekzistas opozicio inter demokratio kaj kapitalismo, demokratio devas esti oferita. Aŭtoritata reĝimo tiam permesus, ke la strategio de kapitalunueco estu efektivigita pli efike kaj perforte, kun la establado de diskriminacio.

de socia kaj media malreguligo, masivaj impostreduktoj sur kapitalo kaj la malmuntado de la sociala ŝtato...

Se la socia movado volas esti elirejo, ĝi do devas esti preta elpensi malsaman socian organizon .

Mallonge: Socialismo aŭ Barbarismo?

Alfronate al la samaj problemoj, la solvoj por la laborista klaso kaj demokratio apenaŭ povas esti malsamaj. Tio nomiĝas klasbatalo.

Ni esperas, ke ĉi tiu Kajero N-ro 11 de nia Socia Observatorio vi trovos interesa.

Kristano Eyschen

Kun 9,8 milionoj da malriĉuloj en Francio en 2023, malriĉeco rompas rekordojn... kion la de Macron subtenata buĝeto plimalbonigos!

La kresko de malriĉeco en 2023 estas senprecedenca en pli ol 30 jaroj, kiel montras la ĉiujara studo farita de INSEE (Nacia Instituto pri Statistiko kaj Ekonomiaj Studoj) kaj publikigita lastan julion.

Sociologo Nicolas Duvoux, prezidanto de la Nacia Konsilio por Politikoj por Batali Kontraŭ Malriĉeco kaj Socia Ekskludo (CNLE), post kiam Bayrou taskigis lin prezenti kontraŭmalriĉecan planon, anstataŭe avertis en sia intervjuo kun Le Monde : " kun la buĝeto de 2026, prezentita la 14-an de oktobro , malriĉeco neeviteble plimalboniĝos eĉ pli rimarkeble ."

Jen iu, kiu estras organizaĵon ligitan al la oficejo de la ĉefministro kaj ricevis ĉi-somere taskon de Bayrou , kiu forte kondamnas la ciferojn kaj politikajn decidojn enhavitajn en la buĝeta propono de Macron-Lecornu. Tio donas al vi ideon pri la amplekso de la krizo!

Senprecedenca en 30 jaroj...

La studo de INSEE publikigita la 7-an de julio konkludis, ke en 2023, 9,8 milionoj da homoj en kontinenta Francio kaj Korsiko vivis kun enspezo sub la oficiala mona limo de malriĉeco. La malriĉecoprocento estas do 15,4% de la loĝantaro, konsiderante, ke ĉi tiu procento ne inkluzivas malriĉulojn loĝantajn en komunumoj, ruldomoj aŭ institucioj, nek tiujn loĝantajn en la francaj transmaraj departementoj kaj teritorioj, nek senhejmulojn... kio estas sufiĉe signifa. Kiel memorigilo, la lasta enketo farita pri la tuta franca loĝantaro taksis la nombron de homoj vivantaj en malriĉeco je 11,2 milionoj en 2021.

La INSEE difinas la limon de malriĉeco kiel sumon " konvencie fiksitan je 60% de la mediana vivnivelo de la loĝantaro. Ĝi respondas al disponebla enspezo de 1 288 eŭroj monate por persono vivanta sola kaj 2 705 eŭroj por paro kun du infanoj sub 14 jaroj ."

Sed ĉefe, la studo de INSEE indikas, ke la evoluo de ĉi tiu malriĉecoprocento akre kreskas kun altiĝo de 0,9 poentoj en unu jaro, inter 2022 kaj 2023, kio signifas, ke en unu jaro 650 000 homoj falis en malriĉecon.

„ Ĉi tio estas nivelo nevidita dum preskaŭ 30 jaroj “, diris al AFP Michel Duée, estro de la fako pri domanaraj rimedoj kaj vivkondiĉoj ĉe INSEE . „ Se ni volas reiri eĉ pli malproksimen, ni devas reiri al la fruaj 1970-aj jaroj por trovi proksimume kompareblajn nivelojn de malriĉeco ."

[illegible]

10

mallongdaŭraj rimedoj ekzistas pro la malboniĝanta situacio de la dungomerkato. Rezulte, la malriĉecoprocento inter senlaboruloj pliiĝis je 0,8 poentoj.

Unugepatraj familioj, kaj infanoj aparte trafataj

La profilo de malriĉuloj restas ĝenerale senŝanĝa, kun forta reprezentado de unugepatraj familioj, kies malriĉecoprocento kreskas je 2,9 poentoj, proporcie multe pli ol aliaj kategorioj.

la ekzemplo de malriĉaj studentoj

Enketo pri la situacio de studentoj estis mendita de IFOP fare de COP1, asocio subtenanta studentojn en malstabilaj situacioj. Ĉi tiu studo, publikigita la 29-an de septembro, montras, ke post kiam lupago kaj fakturoj estas pagitaj, 50% de studentoj vivas per malpli ol 100 eŭroj monate. La estro de COP1 klarigis al Le Parisien, ke "Malstabileco eksplodis post du jaroj da izolado kaj restis je tre alta nivelo kun inflacio. (...) La studenta profilo restas senŝanĝa: plimulto de virinoj, studentoj sen stipendioj. (...) Kio limigas malriĉecon estas vivi kun gepatroj aŭ havi stipendion. "

Laŭ IFOP, 34% el la studentoj jam transsaltis manĝon, ofte aŭ foje, pro manko de mono. 70% jam ŝanĝis siajn aĉetkutimojn konsumante pli malmultekostajn produktojn. La nombro da studentoj, kiuj jam uzis nutraĵhelpon, estas 16% de la tuta studenta loĝantaro. Inter ili, 17% uzas ĝin almenaŭ unufoje semajne kaj 39% plurfoje monate. Ĉi tiuj ciferoj estas subtaksitaj, laŭ Anne-Cécile Caseau, esploristino ĉe la Observatorio pri Junularo, Sporto, Komunuma Vivo kaj Popola Edukado (InJEP), precipe pro tiuj, kiuj ne serĉas helpon kvankam ili luktas por nutri sin.

Loĝkostoj estas grava ŝarĝo por kaj studentoj kaj solgepatraj familioj: 47% de studentoj malfacile trovas loĝejon, kaj post kiam ili trovis lokon, 40% jam rezignis pri hejtado. Sanservo ankaŭ estas signifa elspezo. Laŭ IFOP, duono de ĉiuj studentoj jam rezignis pri medicina aŭ psikologia subteno.

Ĉi tiu malstabila situacio ankaŭ negative efikas sur akademian sukceson

Linkee, asocio specialiĝanta pri subtenado de studentoj alfrontantaj financajn malfacilaĵojn, faras ĉiujaran sociologian enketon titolitan "Esti 20-jara en 2025: La stato de studenta nesigureco en Francio". Ĉi tiu studo analizas la ĉiutagan vivon de pli ol 20 000 studentoj, kun rezultoj kongruaj kun la analizo de IFOP por COP1.

LA KAJEROJ DE LA EKONOMIA KAJ SOCIA OBSERVATORIO DE LIBERA PENSO

Ĉi tiu enketo malkaŝas, ke la financa nesekureco de studentoj influas ilian mankon de rimedoj por lernolibroj, kajeroj, komputiloj kaj aliaj materialoj. 34% de studentoj ne povas permesi aĉeti librojn por siaj kursoj, kaj 28% ne posedas komputilon. 15% raportas, ke ili ne havas trankvilan spacon por studi. 12% de respondintoj diras, ke ili jam ripetis jaron aŭ malsukcesis ekzamenon pro sia studenta laboro. 25% de junuloj konsideras tute forlasi siajn studojn.

La malegalecoj estas eĉ pli okulfrapaj: la pli riĉaj fariĝas eĉ pli riĉaj.

Dum BFM TV malkaŝis, ke " la riĉaĵo de Bernard Arnault registris la duan plej grandan kreskon en sia historio en ununura tago " la 16-an de oktobro kun salto de 19 miliardoj da dolaroj, kaj dum la enketa komisiono de la Senato montris, ke publika helpo al entreprenoj sumiĝis al 211 miliardoj da eŭroj (subvencioj, pruntoj, impostavantaĝoj kaj sendevigoj de socialasekuraj kontribuoj), Mediapart indikas, ke " en frapa fenomeno de interkonektitaj vazoj, INSEE fine malkaŝas, ke la plej riĉaj vidis sian vivnivelon signife pliiĝi en 2023 post malpliiĝo en 2022. "

La INSEE ankaŭ notas, ke 20% el la plej riĉaj impostdomanaroj profitis en 2023 de la fina fazo de la sendevigo de loĝimposto por ĉefaj loĝejoj!

Cetere, la raporto de la Senata Komisiono estis lanĉita en kunteksto de kreskantaj maldungaj planoj en Francio, kaj atentigas pri la donacoj donitaj al grandaj grupoj, kiel ekzemple LVMH, la grupo de Bernard Arnault , kiu ricevis 275 milionojn da eŭroj en publika helpo en 2023, samtempe disdonante dividendojn kaj anoncanta la forigon de 1 200 laborpostenoj en sia filio Moët-Hennessy.

Sociaj helpoj malpliigas, buĝetŝparoj efektiviĝas: tio estas krimaj politikaj decidoj.

La buĝetprojekto de la registaro de Lecornu kun la blanka jaro, t.e. la frostigo de sociaj helpoj kiel la RSA, APL, la agadpremio, pensioj, la minimuma maljunulpensio, la subvencio por handikapitaj plenkreskuloj (AAH), familiaj subvencioj kondukos al plia pliigo de malriĉeco, kiel klarigis la Asocioj.

Unu el la mezuroj en la skiza buĝeto por socialasekuro ankaŭ altiras kritikon: la duobligo de medicinaj mempagoj nepre rezultigos en tio, ke la plej malfavorataj eĉ pli rezignos pri prizorgo.

Ĉi tiu frostigo de sociaj subvencioj pliseverigos la malkreskon de la plej malriĉaj: la Minimuma Integriĝa Enspezo (RMI) reprezentis 41% de la minimuma salajro (SMIC) kiam ĝi estis kreita en 1988, kompare kun 33% por la nuna RSA (aktiva solidareca enspezo). Kaj, dum la lastaj dek kvin jaroj, la loĝejsubvencioj (APL) kreskis duone de la rapideco de lupagokreskoj.

„Tiuj, kiuj ricevas la Invalidan Subvencion por Plenkreskuloj, ofte estas iom super la enspezaj sojloj, kiuj permesas escepton de mempagendaĵoj, kaj ilia aliro al suplementa asekuro estas komplika“, observas Arnaud de Broca, prezidanto de la Kolektivo Handikapo, kiu kunigas 54 asociojn. „Iri de 2 eŭroj al 4 povas ŝajni sensignifa, sed por homoj, kies enspezo estos frostigita, ĝi reprezentas konsiderindan sumon.“

Kelkaj el ĉi tiuj reduktos plu malriĉigi laboristojn kun handikapo. La handikapa subvencio (AaH), kiu antaŭe estis submetita al la sama impostredukto kiel profesia enspezo por rajti je la agadpremio, ne plu estos tia, klarigas la Interasocia Kolektiva Alarmo. Ĉi tiu decido reprezentus redukon de 225 milionoj da eŭroj.

La programo pri Dungada Integriĝo vidus sian buĝeton reduktita je 200 milionoj da eŭroj (14%), cifero kiu kondukus al tio, ke 60 000 pliaj homoj jam ne plu estus subtenataj, el kiuj " la plimulto vivas sub la limo de malriĉeco kiam ili eniras la programon ", elstarigas gazetara komuniko subskribita de la 10 retoj de la Nacia IaE-Kolektivo.

" La Socia Unio por Loĝado, kiu reprezentas sociajn loĝejajn organizaĵojn, kalkulis, ke 750 milionoj da eŭroj malpli estos asignitaj al la buĝeto por bontenado, renovigado kaj konstruado ." Kaj pliaj 20 milionoj da eŭroj malpli devas esti asignitaj al asocioj subtenantaj urban politikon en malfavorataj kvartaloj.

Ĉi tiuj ŝparoj ankaŭ pezos peze sur la plej malfavorataj familioj.

La Nacia Konsilio pri Ekonomia Politiko (CNLE), kontraste al la buĝeto de Lecornu, postulas pliigon de sociaj helpoj kiel la RSA (enspeza subteno) kaj loĝhelpoj (APL) por almenaŭ samrapidiĝi kun la inflacio. Laŭ la Franca Ekonomia Observatorio (OCFE), 800 milionoj da eŭroj estas necesaj: " sumo , kiu estas atingebla kaj financita per la proponita kapitalimposto ." Fine, mizera sumo kompare kun la profitoj faritaj de Bernard Arnault sole la 18-an de oktobro!

Ĉio do estas ligita al politika elekto: la registaro Macron-Lecornu kaj ĝiaj subtenantoj elektis sian " flankon ", tiun de prioritigi multnaciajn kompaniojn kaj iliajn profitojn je la kosto de la plej malriĉaj laboristoj kaj familioj, kiujn ili puŝos eĉ pli en malriĉecon!

Jen kion Nicolas Duvoux, sociologo kaj prezidanto de la CNLE, organizo ligita al la oficejo de la ĉefministro , klarigas en sia intervjuo kun Le Monde , kondamnante la politikajn decidojn de Macron .

Bayrou kaj Lecornu : " Ni devas rompi kun la tendenco meti la respondecon pri malriĉeco sur la individuojn mem: nia respondeco estas kolektiva. Ni bezonas ŝanĝon en la diskurso, kaj transversajn rimedojn, preter sociaj helpoj kaj celitaj subtenaj rimedoj: agado pri pensioj, senlaboreca asekuro, edukado, la batalo kontraŭ klimata ŝanĝo, la kosto de loĝado, kiu ankaŭ implicas la kreadon de tre malriĉaj loĝejoj. Batali kontraŭ malriĉeco estas maniero batali populismon. Kaj ĝi estas indikilo de nia nivelo de civilizo. "

" Batali kontraŭ malriĉeco estas indikilo de nia nivelo de civilizo ."

Clarisse Delalandre

NEKREDEBLE MULTA MONO!

(sic) Lia Sereneca Moŝto Macron

Ĉi tiu mallonga frazo, dirita de la Prezidanto de la Respubliko, kiu perfekte bone scias ĉion rilatan al mono, sufiĉe bone resumas la temon, kiun mi provos disvolvi.

Lastatempa raporto de enketkomisiono de la Senato malkaŝas, ke ne malpli ol 211 miliardoj da eŭroj da publika mono fluis en la kasojn de la plej grandaj kompanioj en 2023. Ĉu en la formo de subvencioj, impostavantaĝoj aŭ reduktaj de socialasekuraj kontribuoj, la tuta mono estis asignita sen iuj kondiĉoj aŭ kontrolo de ĝia uzo.

Senatanoj Olivier Rietman (LR), prezidanto, kaj Fabien Gay (PC), raportanto, faris 60 aŭdiencojn, inkluzive de 33 industriaj gvidantoj, konsultis kun diversaj departementoj ene de la koncernaj ministerioj, kaj petis fakulojn ekzameni la 2 252 ekzistantajn programojn por subteni entreprenojn. Post ĉi tiuj esploroj, la Komisiono produktis relative precizan kaj nediskuteblan takson: 211 miliardoj da eŭroj efektive estis elpezitaj al privataj kompanioj tiun jaron, igante ĝin la plej granda unuopa ero en la ŝtata buĝeto, laŭ la raportanto de la Komisiono.

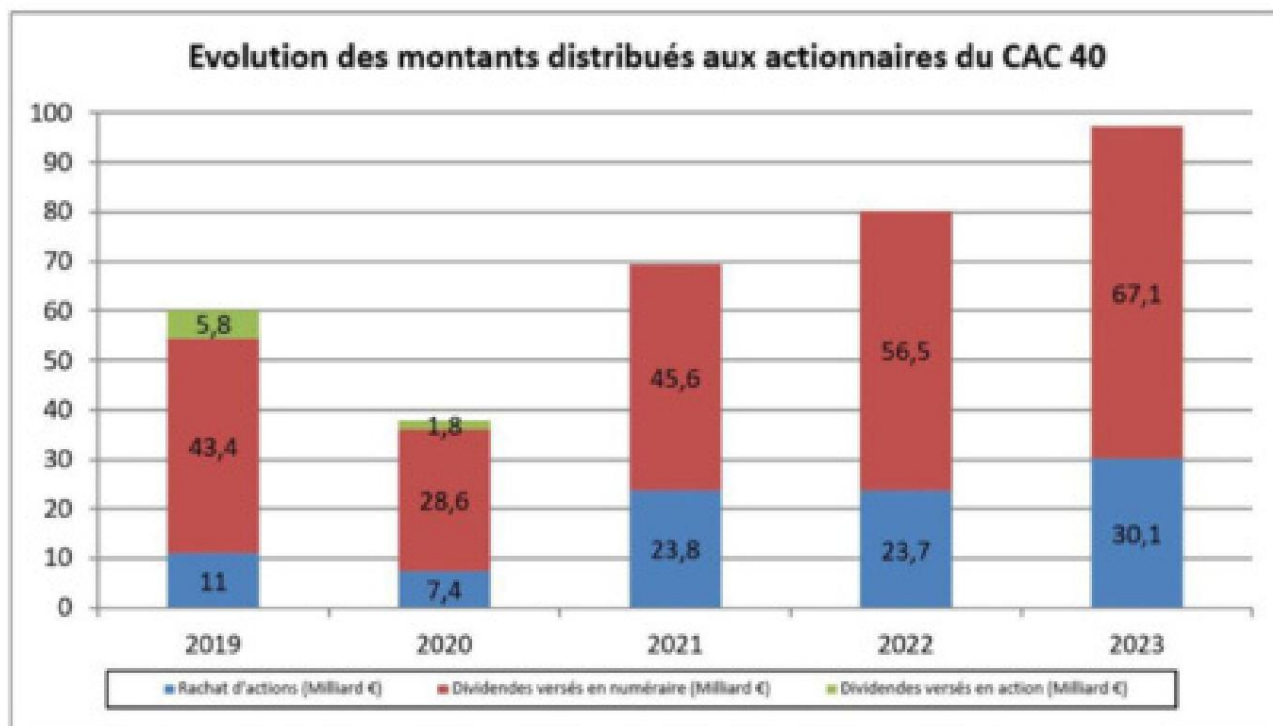
Ili dividiĝas jene: 88 miliardoj en imposttrabatoj, 75 miliardoj en socialasekuraj kontribuoj, kaj 48 miliardoj en rektaj subvencioj. Ĉi tiuj sumoj ne

Ili ne inkluzivas la publikajn subvenciojn, kiujn ĉi tiuj kompanioj ricevas tra lokaj aŭtoritatoj aŭ la Eŭropa Unio, taksitajn je inter 10 kaj 20 miliardoj da eŭroj pliaj jare. Do ni pli verŝajne rigardas inter 220 kaj 230 miliardojn da eŭroj, sed ni restu ĉe la faktoj.

Dum laborposteno-protektaj planoj (t.e., maldungaj planoj: Jaurès diris, ke kiam viroj ne povas ŝanĝi aferojn, ili ŝanĝas vortojn) multiĝas tra la lando, nuntempe estas ĉirkaŭ 400, tio estas, ĉirkaŭ 88 500 laborpostenoj, forigitaj aŭ minacataj.

Dum dividendoj pagitaj al akciuloj atingas 100 miliardojn da eŭroj, Auchan, Michelin, Sanofi, STMicroelectronics, kaj multaj aliaj, kiuj rastas miliardojn da publika mono, samtempe maldungas laboristojn sen dua penso. Eĉ pli ŝoke, aŭ naŭzige, ili daŭre distribuas grandegajn dividendojn al siaj akciuloj.

Niaj gvidantoj kaj iliaj komplicoj pasigas la tutan tagon ĉe novaĵkanaloj — aŭ pli ĝuste propagandkanaloj, konsiderante iliajn posedantojn — provante igi nin, la civitanojn, senti nin kulpaj kaj konvinki nin, ke ni devas fari oferojn pro la defecito .

Socialasekuro kaj la pensiosistemo, publikaj servoj kiuj kostas tro multe, kaj poste estas la pasema temo... la ŝarĝo de ŝuldo, supozeble nediskutebla temo kie ĉiu devas klini la kapon kaj bati sian bruston... mea culpa.

Por emfazi la aferon, se mi rajtas diri tion, nia brila Prezidanto elektis porokaze Ĉefministron en la persono de François Bayrou. Post promesoj kiuj ligas nur tiujn kiuj kredas ilin kaj konklavo de pensioreformo de jezuita hipokriteco (taŭtologio) el kiu aperis nur fumnebulo... nigra fumo, ĉi tiu viro kun misiista fervoro provis prezenti buĝetprojekton por 2026.

40 miliardoj da eŭroj en ŝparoj estas planitaj por 2026 kaj inter 130 kaj 150 miliardoj antaŭ 2029. Oni devas agnoski, ke ĉi tiu apostolo de la ekonomio ne faras aferojn duone, forigante du festotagojn, pliigante medicinajn mempagojn, frostigante sociajn helpojn... Sed koncerne eblajn buĝetajn reduktajn en helpo al grandaj kompanioj, ne surprize, nenio ĉar ĝi ne estas en la spirito de la tempo.

Ekde 2017, entreprenoj estis relative ŝparitaj de buĝetŝparoj kaj verŝajne restos tiaj, kvankam la Senata komitato formulis plurajn proponojn celantajn limigi misuzojn. Ĉiuj proponoj de la komitato estis unuanime adoptitaj de la enketa komitato, sed ankoraŭ estas longa vojo por iri.

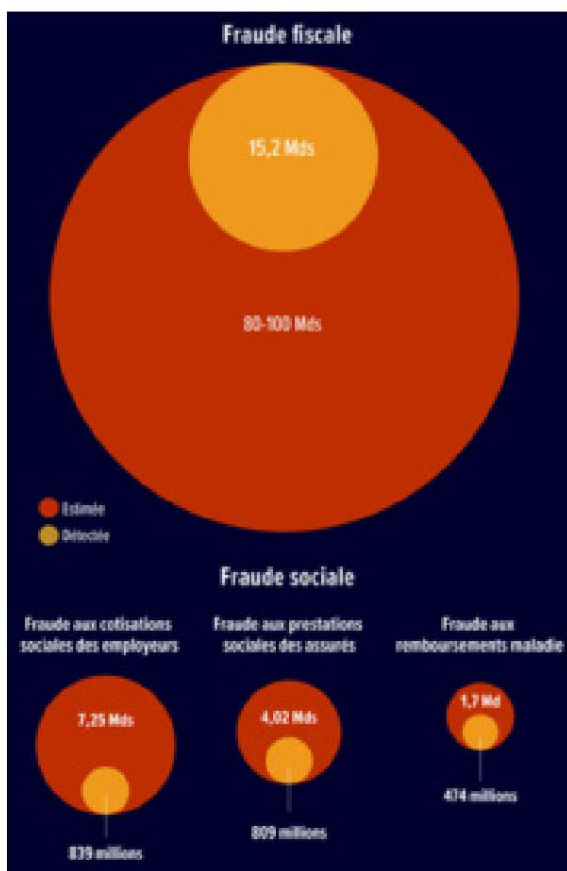
Unu el ĉi tiuj mezuroj celas malpermesi la donadon de publika helpo kaj postuli ĝian repagon fare de kompanioj definitive kondamnitaj pro grava delikto.

aŭ tiuj, kiuj ne publikigas siajn kontojn. Tio estus la minimuma, sed kun ĉiuj eblecoj de apelacio kaj prokrasto, ĉiuj komprenos. Alia peto estas ekskludi publikan helpon el la amplekso de distribuebla profito, escepte de sendevigoj kaj reduktioj de socialasekuraj kontribuoj.

El la antaŭa frazo, ni povas dedukti, ke iuj el la kompanioj, kiuj ricevas tiujn milionojn/miliardojn da eŭroj da publika mono, kaj el kiuj iuj maldungas laboristojn, enkorpiĝas ilin en siajn rezultojn por ŝveligi la dividendojn, kiujn ili pagas al siaj akciuloj, ĝi estas la Kortumo de Mirakloj - CaC 40 versio .

La raportanto por la Senata komitato proponas kelkajn komprenojn kaj klare deklaras: la Ministerio pri Financoj kaj ĝia administrado pruviĝis nekapablaj malkaŝi kiom ili distribuas al entreprenoj, al kiu, aŭ kial. Ne estas ligitaj kondiĉoj, neniuj devigaj devoj rilate al laborperdoj, translokiĝoj, dividenddistribuoj, aŭ eĉ plenumo de la franca juro.

Dum socia fraŭdo alproksimiĝas al 15 miliardoj da eŭroj, amaskomunikila frenezo estas garantiita kaj agnoskita por kondamni tiujn, kiuj trompas je socialasekuraj pagoj, la RSA... Certe, fraŭdo restas fraŭdo kaj ne temas ĉi tie pri legitimado de ia ajn fraŭdo, sed nur pri pesado de la 211 miliardoj distribuitaj sen ia ajn kontrolo en sistemo de maltrankviliga opakeco, kaj kiun la Ŝtato klare ne volas esplori, kaj aliflanke, socia fraŭdo, kiu certe pliiĝas, sed kiu estas unu el la simptomoj de socio en krizo.

Krome, ĉu ni ne povus objekte konsideri, ke ene de tiuj 211 miliardoj, la 88 miliardoj da impostabatoj aldonitaj al la 75 miliardoj da socialasekuraj kontribuaj malpezigoj, do entute 163 miliardoj jare, estas iasence socia fraŭdo?

Eĉ se ĉi tion starigas la Ŝtato mem, ni povas konsideri, ke tiuj 163 miliardoj eskapas el la socialasekura kaso dum jaroj, kio faras grandan sumon de miliardoj.

Paradokse, la Ŝtato atentigis pri la defcito de la Socialasekuro kaj la

Pensiosistemo. Oni ne bezonas esti atestita ekonomikisto por pensi, ke se tiu tuta mono irus en la socialasekuran kason, estus multe malpli da problemoj kun socialasekuro, publikaj hospitaloj, ktp. Sed denove, tio ne estas la tendenco; la Ŝtato nun estas nenio pli ol fasado por multnaciaj kompanioj kaj financaj merkatoj. Kion ili volas estas malmunti ĉion konstruitan de la Nacia Konsilio de la Rezisto, tiel sekvante la doktrinon de la MEDEF (Franca Komerca Konfederacio) sub la forpasinta Denis Kessler.

Rilate al la malŝparo de publikaj financoj, la franca ŝtato estas ripetkulpulo. La kazo de privataj religiaj lernejoj sub kontraktoj, kun la proksimume 12 miliardoj da eŭroj da publikaj financoj asignitaj al ili, estas same skandala. Ne temas pri privataj lernejoj funkciantaj ekster kontraktoj, kiuj estas tute respektindaj kaj tute memfinancitaj. La afero estas reliefigi tiujn lernejojn sub kontraktoj, kies salajroj de instruistoj estas pagataj per publikaj financoj. Ĉi tiuj lernejoj estas plejparte katolikaj kaj estas perfekte kompareblaj al privataj entreprenoj.

Tiuj ĉi establaĵoj ne estas submetitaj al la lerneja mapo, kio jam estas rimarkinda diferenco kompare kun publikaj lernejoj, sed la plej frapa afero estas, ke iliaj instruistoj estas pagataj per nia impostmono, dum samtempe la Ŝtato fermas publikajn lernejojn dekstre kaj maldekstre.

Malpli da publikaj lernejoj signifas malpli da instruistoj kaj malpli da financado; tio ne estas koincido. Multaj municipoj nun trovas sin sen publika lernejo kaj devas kontribui al instrukotizoj, sendepende de la lernejo elektita de gepatroj. En ĉi tiuj kazoj, plej ofte privataj religiaj lernejoj profitas de ĉi tiu neatendita profito. Denove, la ŝtato tute malsukcesas kontroli la kontraktojn subskribitajn kun ĉi tiuj religiaj institucioj. Por esti klara, preskaŭ ne estas kontroloj.

Ni klare vidas, ke ĉi tiu tendenco daŭras. La Ŝtato retiriĝas de ĉio, ĝuste kiel Sarkozy intencis kiam li lanĉis la Ĝeneralan Revizion de Publikaj Politiko (RGPP) en 2007. Dek ok jarojn poste, sen ke tiu politiko iam ajn estis pridubata, eĉ ne de Hollande kiu simple renomis ĝin Modernigo de Publika Agado (maP), ni atingas la finon de la procezo. Publikaj servoj estas malplenigitaj kaj la plej multaj jam ne kapablas plenumi ĉiujn siajn misiojn; tio estis la celo, kaj ŝajnas, ke ĝi estis atingita.

Lobiistoj, multnaciaj kompanioj kaj financo estas ĉiam malpli en la fono kaj estas la veraj decidantoj, malantaŭ aflikta kaj hipokrita politika klaso kiu apenaŭ kaŝas sian mankon de intereso pri civitanoj; estas io putra en la ŝtato Francio.

Do, de Ĉefministro al Ĉefministro, tiel longe kiel la kadro de la Respubliko restas senŝanĝa, la metodoj restos la samaj, ĉar ĉiam la samaj homoj tenas la veran potencon. Ni revenas al la necesa klasbatalo, multe al la ĉagreno de tiuj, kiuj, pro blindeco, nescio, duplicitate aŭ avideco, elektas ignori ĝin. Ili devus pripensi tion, kion diris Warren Buffett, la deka plej riĉa homo en la mondo: "Kompreneble ekzistas klasbatalo, sed estas mia klaso, la riĉuloj, kiuj batalas la militon." Kaj

"Ni venkas."

Bayrou, ia "bearnan infanĝardenista naivulo", kiu nenion scias pri la afero de Betharram, kvankam ĉio falis sur lin, Lecornu rezignis, la senfina agonio de la Kvina Respubliko ne finiĝas, sed ni povas fidi je la paliativaj zorgoj ofertitaj, kiel ĉiam, de la Socialista Partio kaj la Komunista Partio por plilongigi nian suferadon.

Jean-Vincent Boudou

 IMPOSTAJ ELSPEZOJ KAJ BUĜETA POLITIKO (2017-2023)

La preparado de la Financaj Leĝprojektoj (FLF) kaj la Financaj Leĝprojektoj de Socialasekuro (FSLs) por 2025 kaj 2026 malkaŝas kaj la profundan krizon de la institucioj de la Kvina Respubliko, plene videbla ekde la prezidanta elekto de 2022 kaj la dissolvo de la Nacia Asembleo en junio 2024, kaj la amplekson de la drivo de la publikaj financoj ekde 2017, eĉ dum la publikaj servoj malboniĝas, precipe Edukado kaj Sano. Aliflanke, la militaj elspezoj kreskas: 68,4 miliardoj da eŭroj estas planitaj por 2026 anstataŭ 32,5 miliardoj da eŭroj en 2017. La 12-an de novembro 2024, la Nacia Asembleo malakceptis la Financon Leĝprojekton antaŭ ol cenzuri, la 4-an de decembro, la registaron de S-ro Michel Barnier, kiu, surbaze de Artikolo 49 paragrafo 3 de la Konstitucio de la 4-a de oktobro 1958, engaĝiĝis sian respondecon dum la ekzameno de la Financa Leĝprojekto de Socialasekuro.

La du tekstoj estis fine promulgitaj malfrue, la 14-an kaj 28-an de februaro 2025. Dum ĉi tiuj linioj estas verkataj, la preparado de la Financa Leĝo por 2026 kaj la Leĝo pri Financado de Socialasekuro ŝajnas eĉ pli delikata ol tiu de 2025: la Ĉefministro forlasis la uzon de la tria paragrafo de Artikolo 49, serĉas la subtenon de la Socialista Partio por trovi solvon, sed eble sekrete esperas, ke la du tekstoj enŝlimiĝos en parlamenta debato por ke ili povu esti aprobitaj per dekreto, konforme al la triaj paragrafoj de Artikoloj 47 kaj 47-1 de la Konstitucio. La riskoj estas grandaj: signifaj elspezreduktoj de ĉirkaŭ 17 miliardoj da eŭroj en 2026, celo konsiderata "tre ambicia" de la Alta Konsilio pri Publikaj Financoj (HCFP).

La perspektivo mem, ke la financaj leĝprojektoj de 2026 kaj la financaj leĝprojektoj pri socialasekuro estos aranĝitaj nur de la ekzekutivo, kio estus senprecedenca, pravigas ekzameni buĝetajn aferojn rilate al fundamenta aspekto de demokratio sanktigita en Artikolo 14 de la Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj Civitano de la 26-a de aŭgusto 1789: "libere konsenti" fare de la reprezentantoj de la Nacio pri "la neceso de publika kontribuo", "kontroli ĝian uzon, kaj determini ĝian kvanton, taksbazon, kolektadon kaj daŭron". Laŭ la Konstitucio de la 4-a de oktobro 1958, kaj la Organika Leĝo pri Financaj Leĝoj (LOF) de 2001, kiu sukcedis la ordonon de la 2-a de januaro 1959, ĉi tiu principo jam ŝajnas sufiĉe formala: ĝi estus tute ignorata se la financaj leĝprojektoj kaj la financaj leĝprojektoj pri socialasekuro estus efektivigitaj per ordono. Krome, kun unu kaj duono jaroj restantaj en la dua oficperiodo de la Prezidanto de la Respubliko elektita en 2017 kaj reelektita en 2022, estas esence taksita la buĝetan politikon sekvatan ekde 2017, konsiderante la amplekson de la klopodoj postulataj de la civitanoj fare de la politikaj fortoj defendantaj, en diversaj formoj, la interesojn de la burĝaro kaj la kapitalo.

Dum la uzo de impostaj elspezoj estas tradicia instrumento de ŝtata buĝeta politiko, parte celita troe favori certajn sektorojn

LA KAJEROJ DE LA EKONOMIA KAJ SOCIA OBSERVATORIO DE LIBERA PENSO

ekonomia, tamen la ŝvebo de publikaj financoj observita ekde 2017 devenas de grandega redukto de devigaj impostoj sur kapitalo, kiu verŝajne pliiĝos la strukturan deficiton en publikaj financoj.

La tradicia politiko de impostaj elspezoj: kelkfoje kaŝpasejoj por la riĉuloj

De 2017 ĝis 2024, unu el la plej altaj en la mondo, la nombro da programoj celantaj redukti la impostŝarĝon por certaj impostpagantoj pliiĝis: ĝi altiĝis de 451 al 467.

Tamen, dek kvin el ĉi tiuj reprezentis 47% de la impostelspezoj. En 2023, kun sumo de 92,4 miliardoj da eŭroj, ĉi tiuj elspezoj atingis 3,3% de la malneta enlanda produkto (MEP), kompare kun proksimume 4,0% de 2017 ĝis 2019. La transformo de la Impostokredito por Konkurencivo kaj Dungado (CICE) - ankoraŭ preskaŭ 20 miliardoj da eŭroj en la komenca buĝetleĝo de 2013 - en reduktojn de socialasekuraj - , kreita de la kontribuoj ekde 2019 klarigas ĉi tiun malpliiĝon. Kiam la efiko de la CICE sur la totalajn impostelspezojn estas neŭtraligita, la cifero restas stabila inter 3,3% kaj 3,5% de la MEP. Ĉi tiuj observoj postulas du rimarkojn.

Unue, registaraj departementoj ne serioze taksas la socian utilecon de impostaj elspezoj rilate al la celo strebita dum ilia kreado. Artikolo 25 de la Organika Leĝo pri Modernigo de Publika Financa Administrado de la 28-a de decembro 2001, kiu amendas la Organikan Leĝon pri Financo de 2001, nun antaŭvidas devigajn provizaĵojn en ĉi tiu areo: aneksaĵo al la Financa Leĝprojekto devas inkluzivi " [...] por impostaj elspezoj: / a)

La takso de ilia sumo kaj la nombro de profitantoj; / b) La listo de tiuj, kiujn oni taksos dum la jaro; / c) Por ĉiu misio, la takso de la diferenco inter la sumo elspezita en difinita jaro kaj la koresponda prognozo por tiu jaro inkludita en la buĝetleĝa projekto, kaj ankaŭ la klarigoj por tiu diferenco; / d) La prezento, laŭ misio, de la proporcio inter la projektita sumo de impostelspezoj kaj la sumo de buĝetaj asignoj. La tempo montros, ĉu tiu ĉi mezuro havos palpeblan efikon.

Due, la praktiko de impostaj elspezoj ne estas unike franca fenomeno.

Landoj kun pli komerc-favoraj ekonomiaj kaj financaj politikoj ol Francio, kie sociigita socia protekto restas signifa komponanto, asignas multe pli altan proporcion de sia MEP al impostoj. De 2000 ĝis 2022, ĉi tiu proporcio altiĝis de 2.0% al 14.0% en Nederlando kaj de 5.0% al 8.0% en Britio. Ekzemple, en Nederlando, en 2022, la imposttarifo sur profitoj estis 25.8% por sumoj sub €200,000 kaj 15.0% por tiuj superantaj tiun sojlon. En 2023, ĉi-lastata tarifo estis levita al 19.0%, iomete reduktante la ĝeneralan efikon de ĉi tiu impostelspezo.

Impostaj elspezoj kaj fiska politiko (2017-2023)

La jena tabelo resumas la datumojn haveblajn por Francio dum la periodo konsiderata:

La evoluo de la kvanto de impostaj elspezoj de 2017 ĝis 2023 (en miliardoj da eŭroj)

JARO	DEP. FISK.	% MEP	DEP. FISK. EKSKLUDANTE CICE-ON	% MEP
2017	93,4	4,1	77,7	3,4
2018	98,9	4,2	79,6	3,4
2019	99,9	4,1	80,7	3,3
2020	92,7	4,0	84,1	3,7
2021	89,6	3,6	82,7	3,3
2022	95,3	3,6	89,8	3,4
2023	92,4	3,3	91,3	3,2

Fonto: Kortumo de Revizoroj

Impostaj elspezoj traktas legitimajn bezonojn kaj tial ne postulas specifaj rimarkoj. Ekzemple, kelkaj celas helpi impostpagantojn renovigi ilia loĝejo per reduktita AVI- tarifo sur la kvanto de la laboro: 10% sur tiuj de ĝenerala naturo kaj 5.5% pri tiuj rilataj al plibonigo de kvalito energiefikeco en loĝdomoj (2,1 miliardoj da eŭroj). Aliaj celas por malpezigi la ŝarĝon sur familiaj buĝetoj, kiel ekzemple la impostkredito por infanprizorgaj elspezoj malpli ol sesjara (1,5 miliardoj da eŭroj), aŭ por certigi iometan kreskon de aĉetpovo al pensioj por maljunaĝo, kiel ekzemple la 10%-a redukto de la impostebla bazo por Enspezimposto sur ĉi tiu kategorio de sociaj helpoj (€4.5 miliardoj). Simile, la sendevigo de enspezimposto pri familiaj helpopagoj aŭ subvencioj La subvencio por plenkreskuloj kun handikapo (aaH) ne estas kontestebla (1,9 miliardoj da eŭroj). Fine, la principo de impostredukto sur donacoj faritaj al bonfaraj organizaĵoj de ĝenerala intereso, eĉ Se religiaj grupoj profitas en la procezo, ĝi ne povas esti serioze kritikita (1.8 miliardoj eŭroj).

Aliflanke, aliaj impostaj elspezoj ŝajnas pridubindaj rilate al la principo de imposta justeco aŭ ilia ekonomia graveco. Tiel, sen sufiĉa socia celado, la

La registara subteno, ĝis 6 000 eŭroj jare, por la kosto de hejma dungito reprezentas signifan avantaĝon por tiuj, kiuj povas pagi hejman helpon. Kostante 5,9 miliardojn da eŭroj ĉiujare, ĉi tiu mezuro kondukas al pliigitaj elspezoj. Simile, la 1,9 miliardoj da eŭroj en impostaj avantaĝoj por entreprenoj rilataj al bonfaraj donacoj estas bonvena profito. Tamen, du aliaj mezuroj ricevas eĉ pli severan kritikon.

Unuflanke, la esplora impostkredito (CIR), kostanta 7,2 miliardojn da eŭroj, pliigas la profitojn de certaj kompanioj, kies rimedoj por esplorado kaj disvolviĝo estas reduktataj, dum samtempe la financado por publika esplorado malpliigas. Ekzemple, la farmacia grupo Sanofi, la sesa plej granda en la mondo, kun spezo en Francio de 2 miliardoj da eŭroj, profitas ĉiujare de RTC- sumo de ĉirkaŭ 100 milionoj da eŭroj.

Tamen, Sanofi, per pluraj maldungoj, malmuntis siajn esplorteamojn en Francio en la lastaj jaroj. Krome, la speciala metodo por kalkuli la imposton ŝuldatan de martransportaj kompanioj, kreita en 2003 kaj bazita sur transportita tunaro anstataŭ impostodevaj profitoj, ŝajnas aparte skandala kaj kostis al la franca ŝtato 3,8 miliardojn da eŭroj en 2022 kaj 5,6 miliardojn da eŭroj en 2023. Ĝi profitigas nur ĉirkaŭ sesdek kompaniojn, inkluzive de la tutmonda giganto CMA CGM, estrita de Rodolphe Saadé. CMA CGM raportis netan profiton de ĉirkaŭ 3,6 miliardoj da eŭroj en 2023, jaro konsiderata malbona.

Amasa politiko pri impostreduktoj ekde 2017: prefero por kapitalo kaj impostmaljusteco

La signifa redukto de la impostŝarĝo nun konsiderinde plifortigas la efikon de tradiciaj impostaj elspezoj. Jam en 2017, laŭ iuj aspektoj, la Prezidanto de la Respubliko sekvis la paŝojn de la subtenantoj de la Konservativa Revolucio de la 1980-aj jaroj - Ronald Reagan, Margaret Thatcher, George Bush - kiuj, sekvante la ekonomikiston Friedrich Hayek (1899-1992), pledis por oferta ekonomia politiko bazita precipe sur masivaj reduktoj de impostoj kaj socialasekuraj kontribuoj por altenspezantoj kaj entreprenoj. Eble pro silenta aliĝo al la stranga antaŭdiro de Prezidanto Herbert Hoover (1874-1964) el 1930, ke "prospero estas tuj ĉirkaŭ la angulo" meze de krizo, la celo estis instigi investadon kaj novigadon. Oni devas agnoski, ke la rezultoj de ĉi tiu aliro ne realiĝis. Aliflanke, ĉi tio instigis laŭgradan drivon de publikaj financoj, kiun nun necesas haltigi per klaraj reduktoj en la elspezoj de la Ŝtato, lokaj aŭtoritatoj kaj la socialasekuro, maljunulasekuro kaj senlaboreca asekuro.

En sia raporto titolita La situacio kaj perspektivo de la publikaj financoj de julio 2024, la Revizora Kortumo notas, ke " Imposto- kaj kontribuo-reduktoj dum la pasintaj ses jaroj [2018-2023] [...] kontribuis al la malboniĝo de la publika deficino [...] " kaj taksas ilin " [...] je 62 miliardoj da eŭroj, aŭ 2,2 poentoj de la MEP ". En noto de julio 2025, la Franca Ekonomia Observatorio (OFCE) faras similan konkludon: la deficino kreskis je 2,4 poentoj de la MEP de 2017 ĝis 2023, dum devigaj impostoj, danke al reduktoj de impostoj kaj socialasekuraj kontribuoj, malpliigis je 2,5 poentoj dum la sama periodo (rilate al la MEP de 2023 , tio reprezentas sumon de pli ol 70 miliardoj da eŭroj).

Ĉi tiu lasta procento respondas al datumoj provizitaj de INSEE : la ĝenerala procento de devigaj impostoj falis de 54.0% en 2017 al 51.5% en 2023. Fine, en kompara studo pri la evoluo de la publika financa situacio en Francio kaj Germanio de 1996 ĝis 2024 fare de la asocio FIPECO, François Écale provizas la evoluon de la publika financa bilanco, post neŭtraligo de la efiko de ciklaj faktoroj. Ekde 2020, okazas klara malkresko: la struktura deficino signife plilarĝiĝas, kiel montrite en la sekva tabelo:

Publika financo-ekvilibro adaptita por ciklaj faktoroj kiel procento de MEP

En miliardoj da eŭroj kaj kiel procento

JARO	MEP-punktoj	KVANTO	INDEKSO
2017	3,5	80,2	100,0
2018	2,9	68,2	85,0
2019	3,6	87,3	108,9
2020	4,9	112,8	140,6
2021	5,9	147,6	184,0
2022	4,9	129,3	161,2
2023	5,5	155,3	193,6

Fonto: FIPECO kaj Libera Penso

Estus erare pensi, ke reduktaj de impostoj kaj socialasekuraj kontribuoj koncernas nur entreprenojn. La raporto de OFCE montras, ke la reduktaj donitaj al domanaroj estas duoble pli altaj ol tiuj donitaj al entreprenoj: 1,7% de la MEP por la unuaj, sumiĝante al 48 miliardoj da eŭroj en 2023; kaj 0,8% por la lastaj, sumiĝante al 23 miliardoj da eŭroj. Tamen, la unuaj celas malhelpi akran malpliigon de aĉetpovo, tiel malhelpante entreprenojn tro multe altigi salajrojn. La forigo de la loĝimposto kaj la publika elsendo-imposto, sumiĝantaj preskaŭ 23 miliardojn da eŭroj, servas ĉi tiun celon, je la kosto de fiska maljusteco - la plej riĉaj ankaŭ estas esceptitaj - transdono de aldonvalora imposto al lokaj aŭtoritatoj je la kosto de ŝtataj enspezoj, kaj pliigo de domimposto (2,8 miliardoj da eŭroj).

Koncerne ĉi-lastan, ili celas sendevigi kapitalon de tiel nomataj produktadimpostoj. Tiel, ankaŭ malprofite al lokaj aŭtoritatoj, okazis reduktaj en la entreprena aldonvalora imposto (CVAE) je 0,5 procentoj de la MEP (14 miliardoj da eŭroj), en entreprena enspezimposto (IS), kies procento falis de 33,33% al 25,00%, reprezentante 0,2 procentojn de la MEP (5,6 miliardoj da eŭroj), kaj en socialasekuraj kontribuoj je 1,1 procentoj de la MEP (31 miliardoj da eŭroj). Notindas, ke la meza efika entreprena enspezimposta procento en 2023, je 22,6%, estas unu el la plej malaltaj observitaj en ok eŭropaj landoj (Francio, Germanio, Italio, Hispanio, Nederlando, Belgio, Svedio kaj Pollando), escepte de Svedio (19,3%) kaj Pollando (12,2%).

La Ĝenerala Direktoraro de la Trezorejo prezentis takson de ĉi tiu politiko en raporto de majo 2025: de 2017 ĝis 2023, la parto de produktadimpostoj en la distribuado de aldonita valoro falis de 1,1% al 0%, tiu de salajroj de 68,1% al 67,3%, kaj tiu de profitoj de 30,8% al 32,7%. La jena tabelo ilustras ĉi tiun evoluon en la lukto kontraŭ la malsuprenira tendenco de la profitkvoto:

Distribuo de aldonita valoro

Kiel procento

JARO	2017	2023
PRODUKTADAJ IMPOSTOJ	1,1	0,0
SALAJROJ	68,1	67,3
PROFITOJ	30,8	32,7

Fonto: Ĝenerala Direktoraro de la Trezorejo

La prefero por kapitalo, esprimita per reduktaj de impostoj kaj socialasekuraj kontribuoj, estas akompanata de klara inklinado al fiska maljusteco. Pravigite de la zorgo

Por eviti imposti kapitalon por stimuli produktadon kaj kreskon, la forigo de la kapitalimposto (ISF), pagenda de tiuj kun aktivaĵoj superantaj 1,3 milionojn da eŭroj, kalkulita je malalta progresema kvoto (0,5% ĝis 1,5%) kaj limigita, rezultigis perdon de 5 miliardoj da eŭroj da enspezoj jare por la Ŝtato. La kapitalimposto sur nemoveblaĵoj (IFI), kiu anstataŭigis ĝin la 1-an de januaro 2018, generas signife pli malaltan rendimenton: 1,9 miliardojn da eŭroj. La plej riĉaj individuoj tiel profitis de redukto de sia impostŝarĝo je 3 miliardoj da eŭroj, ekvivalenta al tri kvaronoj de la financoj asignitaj de la Ministerio pri Kulturo al publika dissendado en 2025 (4 miliardoj da eŭroj).

La plata imposto (Pfu) montras, laŭ eĉ pli cinika maniero, la elekton de fiska maljusteco. Sub la preteksto simpligi impostadon sur ŝparaĵoj — en ĉi tiu kazo, financa kapitalo — individuoj ricevantaj interezojn, dividendojn aŭ kapitalgajnojn el la vendo de valorpapiroj pagas platan imposton de 30%, el kiu 12,8% estas enspezimposto kaj 17,2% estas asignitaj al financado de Socialasekuro. Kompare, la unua el ĉi tiuj tarifoj estas pli malalta ol tiu de la unua enspezimposta kategorio pagata de tiuj kun modestaj aŭ mezaj enspezoj (14% por jara enspezo inter €27,000 kaj €72,000). La dua reprezentas nur 68,8% de la plej malalta dunganta kontribuo bazita sur salajroj (25%). La perdo por la ŝtata buĝeto sole pro la ekvalido de la Pfu estus en la ordo de 1,5 miliardoj da eŭroj.

Fine, ŝajnas utile pli detale ekzameni la parton de la publikaj financoj rilatan al socialasekuro. Ekde la eksplodema deklaro de Denis Kessler, kiu alvokis al la "metoda malmuntado de la programo de la Nacia Konsilio de la Rezisto" — tio estas, la detruo de Socialasekuro, kiu baziĝas sur la sociigita administrado de la vivriskoj (malsano, laborakcidentoj, maljuneco, handikapo) kaj la redukto de familiaj ŝarĝoj — la kolektiva socia protekto estas submetita al revenantaj minacoj. En ĉi tiu periodo de publika financa krizo, ĝi estas pridubata. Aparte, la elspezoj por sanasekuro kaj bazaj pensiaj reĝimoj laŭdire tro akre kreskas.

En 2023, la konsolidigita sumo de la bazaj socialasekuraj skemoj atingis proksimume 600 miliardojn da eŭroj, kaj la jaro finiĝis kun perdo de 11,9 miliardoj da eŭroj, laŭ la Revizora Kortumo, inkluzive de 2,6 miliardoj da eŭroj por maljunaĝasekuro. Procente, ĉi tiu perdo atingis 2% entute. Por la pensiobranĉo (270 miliardoj da eŭroj), ĉi tiu proporcio estis nur 1%. La efiko sur la socia ŝuldo ŝajnas tre limigita kompare kun la ĝenerala tendenco de publika ŝuldo. De 1996, la jaro de ĝia kreado, ĝis 2023, la Fonduso por Amortizo de Socia Ŝuldo (CaDES) altiris totalan ŝuldon de preskaŭ 397 miliardoj da eŭroj, el kiuj ĝi repagis 63% (250 miliardoj da eŭroj).

eŭroj). Alarmismaj paroladoj estas tial troaj.

Tamen, por havi precizan vidon pri la situacio, gravas konsideri la Reduktoj de socialasekuraj kontribuoj, kiujn kovras la Ŝtato. En 2017, Tio kompensis 29 miliardojn da eŭroj en kontribuaj reduktoj, inkluzive de sep miliardoj da eŭroj sub la titolo de la familia branĉo. Krome, ĝi rekte portis la ŝarĝon de la CICE por 19 miliardoj. En 2023, post la transformo de ĉi tiu impostkredito en malpliigon el ses poentoj de socialasekuraj kontribuoj, ĝi pagis 65 miliardojn al socialasekuro, el kiuj naŭ sub familiaj helpopagoj kaj 26 miliardoj sub la antaŭa CICE.

La nova sistemo enkondukita en 2019 plene validos ekde 2022: Kontribuoreduktoj finfine kondukas al kreskanta ŝarĝo sur la ŝtaton. la kresko de publika ŝuldo atribuebla al reduktoj de kontribuoj, ĉu ili estas rekta, pere de la CICE, aŭ nereakta, en la formo de kompenso por Esceptoj sumiĝas al 353 miliardoj da eŭroj, aŭ unu triono de la kresko de ŝuldo publiko dum la reviziita periodo. La suba tabelo priskribas ĉi tiujn ŝanĝojn:

Ŝanĝoj en la kvanto de ŝtata kompenso por kontribuoj

En miliardoj da eŭroj

JARO	ĈIO. GX	ĈIUJ DE	CICE	SUMO	INDEKSO
2017	22	7	19	48	100,0
2018	23	7	19	49	102,1
2019	41	7	-	48	100,0
2020	36	7	-	43	89,6
2021	41	8	-	49	102,1
2022	47	8	-	55	114,6
2023	52	9	-	61	127,1
SUMO	262	53	38	353	-

Fonto: Direktoraro pri Sociala Sekureco

Konsiderante ĉion supre menciitan, ŝajnas urĝe, unuflanke, detale taksu ĉiujn impostajn elspezojn celante forigi tiujn, kiuj kondukas al signifaj impostaj maljustecoj favore al kapitalo aŭ jam riĉaj homoj, aliflanke, ĉesigi la impostreduktojn, kiuj okazis ekde 2017 malprofite al la publikaj financoj, kaj fine, restarigi komunan administradon kaj financadon de Socialasekuro per kontribuoj bazitaj sur salajroj.

Dominique Goussot

Mi naskiĝis en 1952, dum periodo konata kiel " la Tridek Gloraj Jaroj ", do mi vivis dum preskaŭ 25 jaroj en ĉi tiu periodo de forta ekonomia kresko kaj altiĝantaj vivniveloj spertitaj de la vasta plimulto de evoluintaj landoj inter 1945 kaj 1975. Ĝi estis revolucio, certe silenta, sed reale kaŭzanta gravajn ekonomiajn kaj sociajn ŝanĝojn.

Miaj gepatroj, estante pli aĝaj, bone konsciis pri la militaj jaroj kaj la malfacilaĵoj, kiujn ili eltenis, kaj ĉefe, ili havis la privilegion aktive partopreni en la grandioza socia lukto, kiu komenciĝis tuj post la liberigo de nia lando de la nazia okupado en majo 1945. Ĉi tiu lukto baziĝis sur socia projekto evoluigita de la Nacia Konsilio de la Rezisto. Ĝi restos por ĉiam gravurita en la historio kiel la " Tridek Gloraj Jaroj ", kune kun la atingoj de la Popola Fronto en majo-junio 1936.

Ili ne povas resti indiferentaj al ĉi tiu ĉiam pli rapida malkresko de nia respublikana socio, al la pridubado kaj malapero de la sociaj progresoj, kiujn ili tiel kare gajnis. Kiel ni alvenis al ĉi tiu ŝajna indiferenteco, kiu en realeco maskas perdon de konfido, kiu riskas degeneri plu en malfidon al la labormondo?

Ni eniris ekonomian, politikan, ideologian, kulturan kaj emocian militon, nomatan " tutmondiĝo "! Tio estas, universala, civila kaj permanenta milito. Daŭrigita jam pli ol dudek jarojn de la Majstroj de la Mondo, kiuj ŝajnas voli venĝi sin pro du jarcentoj da sociaj kaj demokratiaj atingoj inaŭguritaj de la Franca Revolucio.

En ĉi tiu milito, kiun ili kondukas (la merkatĵurnalistoj, la malsovaĝigitaj ekonomikistoj, la dungosoldatoj, la aperantoj kaj profitistoj de la ordo), du frontoj estas prioritataj:

- La unua estas Historio: nia propra, estinte " iom tro riĉa " je ribeloj kaj Revolucioj, estis esence enbordi en niajn kraniojn la ideon, ke ĉiu revolucio estus solvo;
- La alia grava fronto en la ideologia milito estas la ekonomio.

Dum historiistoj, ornamitaj per honoroj kaj televidaj aperoj, klarigas, ke ribeloj neniam devus okazi, merkataj ekonomioj asertas, ke ribelo estas matematike neebla, ĉar ia alĥemio (en ĉi tiu kazo, manipulado de statistikoj per bizancaj ciferoj kaj korelacioj) supozeble malpermesas fari ion ajn krom " la sola ebla politiko "! Kaj ĉi tiu konstanta cerbolavado de konsciencoj plejparte produktas

la deziratajn efikojn; tiel oni kondukas nin al la kredo, ke ĉi tiu socia recesio estas logika sekvo de la merkata ekonomio, kiu kondukas nin al malfacilaj, eĉ katastrofaj, morgaŭoj, en tempo kiam la riĉeco kreskis je pli ol 70%!

Ni bone scias, ke ĝuste niaj politikistoj, niaj elektitoj, kiuj intence kaj sisteme elektis malligi la merkatojn por nutri la Kapitalon !

La Unueca Eŭropa Akto, la Stabileca Pakto, la trajektorio de la Eŭro , privatigoj, dereguligo, la libera movado de varoj kaj kapitalo, la verda lumo donita al socia dumpingo, la kapto fare de kapitalo de ĉiam kreskanta parto de la nacia enspezo, ktp. — ĉio ĉi estas efektive la rezulto de politikaj elektoj, de decidoj faritaj en Francio fare de sinsekvaj registaroj. Nur poste, kaj nur poste, ili ŝajnis malkovri sian senpovecon, siajn misjuĝojn pri la situacio; ili eĉ atingis la punkton de denunci supozeblan krizon de reprezentado kaj de demokratio!

Ilia nekompetenteco estis enorma, sed tio ne malhelpis ilin daŭre paradi sub la masko de faksperteco... Ni memoru: – Raymond Barre heredigis al ni 1 milionon da senlaboruloj kaj duciferan inflacion.

Tamen, ĝis sia morto, li restis por la aŭtoritatoj kaj la amaskomunikiloj unu el la plej bonaj ekonomikistoj!

- Valéry Giscard d'Estaing kreis prunton, kiu enspezigis 7 miliardojn por la fisko, sed kostis al la francoj 70 miliardojn por repagi! Tamen, en la okuloj de la potenculoj, li restas ekonomia spertulo! – Édouard Balladur aldonis plurcent miliardojn al la publika ŝuldo kaj signife pliigis la deficiton de la socialasekuro... Li ankoraŭ estas ekonomia spertulo!
- Jean-Claude Trichet estis la Direktoro de la Publika Trezorejo, kaj en tiu rolo respondecis pri la kontrolado de bankaj agadoj, precipe kiam Crédit Lyonnais malŝparis la riĉaĵojn de impostpagantoj en katastrofaj spekuladoj pri nemoveblaĵoj... Denove, ankoraŭ konsiderata spertulo, eŭropaj registaroj, por rekompenci lin pro liaj lojalaj servoj, konfidis al li totalan kontrolon super la Eŭropa Banko, kiu, laŭ la tekstoj, ne respondecas al iu ajn!
- Kaj poste kompreneble, nia nuna prezidanto Emmanuel Macron, ĉi tiu granda financa strategiisto (de la Rothschild Bank), kiu ne malpli meritas siajn antaŭulojn, kun sia fama " kio ajn necesas ", forgesante precizigi kiu pagos la fakturon, kiu estas tre kruta kiam oni scias la teruran kvanton da ŝuldo akumulita en la lastaj jaroj, kiun li tre abunde dikigis.

Ne nur tiuj impertinentaj liberaluloj ĉiam eraris, sed ili ankaŭ misgvidis nin! Tamen tio ne malhelpas ilin konstante alvoki sian fakulan statuson kaj oferti konsilojn, kaj ĉefe, komprenigi al ni, ke la oferoj, kiujn ili trudas al ni, estas neeviteblaj, necesaj por protekti la sorton de tiuj, kiuj ekspluatas nin, ke tio estas la kondiĉo por pli bona estonteco, kaj ke ni devas, ĉefe, fidi ilin.

Ili estas blindaj ĉar ili scias pli bone ol iu ajn kiel estri aferojn. Kaj cetere, estas bone konate, ke la francoj ĉiam estas malkontentaj kaj plendas!

Dum la "Klerismo " en respublikana spirito konsideris, ke Progreso estu regata de politika kaj morala racio, ĉi-lastaj estis tute transprenita de la organizantoj de produktado kaj konsumo por respondi al sia logiko de profito kaj socia dominado: produktivisma, financa kaj teknokratia racio anstataŭigis la respublikanan kaj demokratian ideon.

La originala teknologio, simpla mediacio inter la homaro kaj la naturo, estas tute aboliciita. La nova teknologio estas mem celo en si mem, raciigita kaj burokratia organizado de la transformado de la mondo en merkatajn fluojn kaj la ekspluatado de la homaro, konsiderata kiel instrumento de la ekonomia maŝino. Teknologio nun aperas kiel totala sistemo, mekanika totalismo kun propra logiko, devenanta de netradicia ligo inter firmaoj, reklam-agentejoj kaj amaskomunikiloj, pelita de komuna volo ekspansiigi.

Tio estas la ekonomia alproprigo de la mondo kaj de la vivo. La konstanta strebado al profito restas unu el la movaj fortoj de la sistemo, trudante al ĝi ĉiam pli restriktajn kondiĉojn; kaj en la nuna periodo, teknologia kresko ĉiam pli devenas de laboro sur laboro, teknika progreso akceliĝas sur la teknologio mem...

Naskinte la mondan ekonomion, internacia kapitalismo nun kreas " tutmondan teknologion ". Por ĉi tiu kapitalisma mondo (kiu proklamas sin liberala), la esenca afero estas eternigi la rilatojn de dominado kaj malegaleco necesaj por la kresko de la ekonomia sistemo kaj la daŭra ekzisto de ĝiaj organizantoj. La nekompetenteco de niaj registaroj, kaj dekstraj kaj maldekstraj, kiuj kunhavas la potencon dum pli ol duonjarcento, laŭgrade senigis individuojn je ilia civitaneco.

Sur la politika fronto, ne estas koincido, ekzemple, ke la leĝdona povo estas subigita al la ekzekutivo (unu el la konsekvencoj de la monarĥa konstitucio de 1958!). La strebado al " bona kaj justa juro ", kiu estas la kerno de ĉia respublikana politiko, estas anstataŭigita per nura leĝigo de teknokrataj decidoj; la leĝdonanto, teorie la rekta reprezentanto de la civitanoj, estas senigita je ĉia povo, kaj la civitanoj tiel trovas sin malsovaĝigitaj de la ekzekutivo: ĉi-lastaj aboliciis la konsideradan spacon de la politika sfero, kiun la parlamento devus reprezenti... La ŝtato estas ĉiam malpli la ŝtato de la civitanoj kaj la nacio: ĝi fariĝas teknokrata instanco respondeca pri la sekureco de la produktiva sistemo kaj la mildigo de ĝiaj sociaj funkcioj (laŭ la direktivoj de la Monda Banko kaj la Internacia Monunua Fonduso).

Koncerne la leĝon, ĝi jam ne devenas de horizonto de etika signifo; ĝi fariĝas nur teknika kodo destinita kaŝi, malantaŭ sia neŭtrala kaj universala aspekto, la lokan kaj planedan dominadon de la aparatoj kaj retoj de kapitalo.

Sur morala nivelo, la homo nun devas adaptiĝi al la postuloj de la ĝenerala maŝinaro; lia rilato al teknologio renversiĝis; de mediaciisto, teknologio fariĝis celo en si mem. Ni aldonu, ke tio estas la rolo de la konstanta manipulado de la amaskomunikiloj, de novklerikalismo kaj la florantaj novaj religiaj movadoj, kaj de la Socia Doktrino de la Eklezio (kiu, komencante de la netuŝebla "rajto je proprieto", kiu mem generis liberalismon, pledas por mallarĝa korporaciismo kondiĉiganta la asocion de Kapitalo/laboro) modifita de Pio la 11-a kaj poste de Johano Paŭlo la 2-a kaj ĉiuj liaj posteuloj, kun sia Principo de Subsidiareco; ĉi tiu ideologio bone taŭgas por plej bone servi la interesojn de Kapitalismo kaj la Ŝtato silentante la klasajn organizojn de laboristoj.

Aŭ adaptiĝi aŭ morti! Ĉio, kio ne kapablas adaptiĝi, devas malaperi, kune kun ĉiuj valoroj en la vivo krom ekonomiaj kaj utilismaj. Jen la nova formo de kontentigo...

Mi bone scias, ke por iuj, ĉi tio estas senbaza, por aliaj, ĝi povas esti rememorigo pri la pasinteco; sed por la plimulto, kiu ne spertis la plej multajn el la eventoj, ĝi povas esti malkovro; tamen ĉi tiu analizo baziĝas sur tre realaj faktoj kaj pruvitaj situacioj!

Ekzemple, la deklaroj de la ĉefministro s-ro Fillon, antaŭ la Nacia Konsilio de la UMP en julio 2007: "Mi estas ĉe la kapo de ŝtato, Francio kiu turnis la dorson al la klasbatalo, al duumaj ideoj, al pretaj solvoj..."

Aŭ tiun de S-ro Macron, kiu, baldaŭ post sia elekto, difinis sian kvinjaran planon per ununura, nedubebla frazo: "Fundamente transformi la francan socian sistemon kaj, por redifini la amplekson de la ŝtato, apliki la receptojn al Francio." liberaluloj.

Ni prenu ekzemplon: Socialasekuro... ĝi estas tia parto de niaj vivoj, ke ŝajnas neimageble, ke ĝi povus malaperi, kaj tamen neniuj socia atingoj estis la rezulto de tiom da atakoj. Verdire, Emmanuel Macron ne komencis ĉi tiun detruon, sed li tamen laboras pri ĝi!

Estis la Ordonoj de 1945, kiuj establis Socialasekuron; dungantoj forte kontraŭis ilin. Ĝi estis institucio financata per kontribuoj, ne impostoj, per la socianigo de parto de salajroj; ĝia administrado estis konfidita al ĝiaj

La financantoj estis la dungitoj, kaj ĝi funkciis! Sed ĉi tiu financado, sendependa de bankoj kaj la Borso, ĝenis la financon sektoron, kaj ĉi tiu financa profito (kiu fariĝis pli granda ol la ŝtata buĝeto) allogis (kaj ankoraŭ allogas) multajn ambiciajn homojn, kiuj iom post iom mordetos ĉi tiun imponan trezoron.

Tiel, jam en 1946, la Ŝtato provis preni kontrolon de Socialasekuro kontraŭ la popola potenco, respondante al la argumentoj de dungantoj. Poste, en 1967, aperis komuna mastruma sistemo, kiu (kun la helpo de la CFDt) donis potencon al dungantoj. Tio markis la finon de sendependa mastrumado. Kaj poste, fine de la 1990-aj jaroj, komenciĝis la profunda ŝtatigo de socialasekuro per la kreado de la CSG (sub la registaro de Rocard), sekvata de la CRDS : tio malfermis la pordon al rekta ŝtata interveno en ĝia mastrumado per la enkonduko de impostado por financi Socialasekuron!

Fine, la Juppé-Plano de novembro 1995, sekvata de ĝia konstitucia reformo en 1996, definitive transdonis ĝian administradon al la Ŝtato. Ĉio ĉi supozeble por montri la engaĝiĝon de la Nacia Asembleo certigi la financon ekvilibron de Socialasekuro. Ni vidas la rezulton! Denove, la bezonoj de la loĝantaro estas pridubataj, kaj indas rimarki, ke privataj servoj anstataŭis publikajn servojn...

Ekestas demando: ĉu ni akceptu ĉi tion kiel la logikan kaj triumfan konkludon de amara lukto kondukita de la laborista klaso dum pli ol jarcento, aŭ ĉu ni montru, ke la klasbatalo ne estas nur simpla utopio, sed realo, bedaŭrinde, daŭra?

Ni devas klare observi, ke la " malkonfesiigitaj " nov-uniistoj kaj la novaj socialistoj, malgraŭ siaj asertoj, revenas al la refleksoj de la malnova socia kristanismo, el kiu ili devenis; ili estas, fakte, vivanta ido de ĝi! Ni memoru, ke la historio montris, ke ĉi tiuj ideoj estas la antaŭsignoj de faŝismo (faŝismo estas ideologio karakterizita, interalie, per malakcepto de ĉia humanisma penso; ĝi estas, fakte, religia koncepto, kiu konsideras la homon en lia sublima rilato kun supera leĝo. La liberala doktrino ne kontraŭas faŝismon...) kiam la evoluo de la klasbatalo kaj malrapidiĝo de la disvolviĝo de la produktadrimedoj puŝas la burĝaron al ĉi tiu solvo! Kaj, bedaŭrinde, ni estas en tia situacio jam de pluraj jaroj...

La francoj ne laboras sufiĉe forte, al ili mankas memfido, fido je institucioj kaj je la merkato... Ili rifuzas adaptiĝi al tutmondiĝo, ili estas tro ligitaj al siaj akiritaj avantaĝoj, ili havas nek ekonomian konscion nek entreprenistan spiriton, ktp. Jen la diskurso, kiun oni aŭdas ĉiutage... La Majstroj de la Mondo kriegas ĉie, ke ili establis perfektan modelon de demokratio! Ili fanfaronas pri la libereco de la popolo voĉdoni por ili de tempo al tempo, dum ili estas ekspluatataj ĉiutage!!!

Tra sia historio, la Eklezio ĉiam estis ligita al reakciaj kaj subpremaj fortoj, do estas logike, ke la konsiderinda socia evoluo pro la grandaj laboristaj luktoj (kiuj esprimiĝis nur dum periodoj kiam la politika potenco ne estis sub la gvido de la Eklezio) estas akompanata de ia malkristaniĝo, pligravigita de senprecedenca krizo de vokiĝo.

La Eklezio tiam reagis kaj difinis sian strategion, el kiu la plej spektakla estis la Dua Vatikana Koncilio en 1965. Ĝia celo estis adapti la Eklezion al la moderna mondo. La Eklezio zorgis ne forlasi sian socian doktrinion kaj ne aperi kiel la sola defendanto de la morala ordo, por ke ĝi ne perdu sian influon al aliaj formoj de religieco inter la malriĉuloj, kun la apero de sektoj. Komencante de la netuŝebla " Rajto je Proprieto ", kiu naskis liberalismon, ĝi pledas por mallarĝa korporaciismo , kiu kondiĉigas la asociiĝon inter kapitalo kaj laboro kiel fonto de la komuna bono! Ĉi tiu doktrino estas la rezulto de longa intelekta vojaĝo, kiu evoluis kun la kreskanta konscio de la laborista klaso kaj la bezono de ĝia organizado.

Do, estas nia tasko, la Popolo, batali kiel niaj prapatroj por ĉio, kio estis prenita de ni, ŝtelita de ni, por Demokratio kiu estas samtempe demokratia, ekonomia kaj socia, por la kontrolo kaj revoko de elektitaj oficistoj en ajna momento. Ni havas ĉiujn ilojn por tio: la valorojn de la Respubliko, laikismon, la potencon de la plimulto, kaj la multajn ekzemplojn en nia historio, kiuj montras, ke nenio estas neebla... El ĉi tiuj luktoj, ni trovos respondojn al niaj zorgoj, sed ankaŭ renovigitan fidon, dignon kaj fieron.

Se nuntempe la Homo estas je la servo de la maŝino, li devas adaptiĝi al ĝiaj postuloj, ni venkos kiam la maŝino estos je la servo de la Homo, kiu tiam ne plu estos fleksebla; li ne plu fleksiĝos al la teknikaj postuloj nek al tio, kion la Eklezio prezentis kiel la moralan Ordono!

Fernand Pelloutier, unu el la arkitektoj de sindikatismo, diris: " Kio plej mankas al ni estas la scienco pri nia malfeliĉo !"

Jean-Claude Frey

" LIBERALISMO NE PLU PAGAS!"

"La supra meza klaso ŝanĝiĝas al la ekstrema dekstro ."

" Inter estroj kaj la ekstremdekstro, jam ne plu ekzistas
pontoj, sed poregaj limoj ."

Kompara sintezo de du artikoloj de ĵurnalistoj de Mediapart : Romaric Godin je la 2-a de julio 2025: " Kiel la supra meza klaso fariĝas la socia bazo de liberecana novfaŝismo " kaj Laurent Mauduit je la 10-a de septembro 2025: " Inter estroj kaj la ekstremdekstro, jam ne plu ekzistas pontoj, sed poreco ."

Preambulo : Ĉu vi konas Nicolas ? Ne, ne Paul Bismuth , ankaŭ konata kiel Nicolas Sarkozy, kondamnita al tri jaroj da malliberejo, el kiuj unu estas deviga puno sub hejmaresto kun elektronika etikedo (kiun li portos dum 12 semajnoj)! en decembro 2024, poste al kvin jaroj da malliberejo la 25-an de septembro 2025, pro " krima komploto ". En la tago, kiam ĉi tiu artikolo estis verkita, li eniris la malliberejon La Santé en sia 3-metra je 3-metra ĉelo sub kondiĉoj senprecedencaj en la historio de la franca penitenciaro sistemo: 24/7 persona protekto ene de la malliberejo fare de du armitaj korpogardistoj kaj, en la unua tago de lia malliberigo, vizito de lia edzino, Carla Bruni, dum la plej multaj malliberuloj atendas pli ol du monatojn por sia unua vizito. La aroganteco de ĉi tiu tiel nomata elito estas malkaŝita en sia tuta maldececo de Claude Darmon, komercisto kaj amiko de Nicolas Sarkozy: " Ĝi estas ŝoko por homoj kiel ni!" Ni ne estas faritaj por malliberejo, ni ne estas bestoj .

Post vizito al la vomaĵejo, ni iru al nia temo.

" Nikolao pagas! "

Do temas ne pri la " asociita krimulo ", la plej malamata Prezidanto de la Respubliko en Francio (de tiam detronigita de siaj posteuloj!), sed pri " Nikolao kiu pagas! ", glora nekonataĵo inventita kaj enscenigita por la unua fojo de la sciista deputito Gérald Verny (Unio de la Dekstro por la Respubliko) ĉe la podio de la Nacia Asembleo.

" Nikolao pagas! " estas la frazo, kiu prosperis en dekstraj kaj ekstremdekstraj sociaj retoj fine de 2022, kaj kiun Érik Tégner, direktoro de la ekstremdekstra amaskomunikilo Frontières, varmarkis. Nicolao estas " la arketipo de la urba, klera tridekjarulo, peze impostata, sen kapitalo kaj sen heredo ." La rakonto pri ĉi tiu Nicolao komenciĝas en 2015 en sociaj retoj per kritiko kontraŭ la bebhaŭsuloj: emeritoj estis portretitaj kiel riĉuloj, kulpigitaj pri ekonomiaj kaj fiskaj malekvilibroj, kaj la ĉefaj profitantoj de "la sistemo " .

En 2020 kaj 2022, la interretaj kontoj " Sidounours " kaj " Bouliboulibouli " konfirmis la identec-bazitan naturon de ĉi tiu formulo inventante tri rolulojn: Bernardo kaj

Chantal , emerita genealogistino, privilegiita 70-jarulino kiu profitas de ĉiuj avantaĝoj de la Ŝtato, kaj Karim, juna enmigrinto kiu vivas nur danke al sociala helpo.

Romarc Godin enkondukas sian artikolon per referenco al la ekstremdekstra memeo " Nicolas kiu pagas " , emfazante ke la sukceso de ĉi tiu formulo ilustras " la manifestiĝon de ŝanĝo en la superaj mezaj klasoj al ideologia sistemo kiu miksas ksenofobion kaj libertarianismon " .

La superaj mezaj klasoj konsistas el " manaĝeroj de SME-oj , altrangaj oficistoj kaj altrangaj ŝtatoficistoj " kiuj " enkarnigis la socian bazon de novliberalismo, tio estas, la manieron de administrado de kapitalismo starigita en la 1970-aj kaj 1980-aj jaroj " .

Ili estis la " infanterisoldatoj " de la Kapitalo, subtenante ekde la 1990-aj jaroj ĉiujn " ondojn de neoliberalaj reformoj... kontraŭ granda parto de la loĝantaro kaj la malpli privilegiitaj klasoj " .

Tiutempe, la voĉdono de tiuj sociaj klasoj estis rezervita por la tradicia dekstro, enkorpigita aparte de François Fillon, la kandidato de LR , reprezentanta " ekstreman version de novliberalismo, forte kontraŭ-redistribuan " .

Sed ekde 2008/2010, la krizo de kapitalismo kondukis al malrapidigita kresko kaj poste al inflacia krizo, rezultante en malkresko de 8,4% en la mediana neta salajro de manaĝeroj inter 2019 kaj 2024. Malgrandaj kaj mezgrandaj entreprenoj (MMEoj) kaj iliaj manaĝeroj portas la ĉefan ŝarĝon de ĉi tiu efiko, ĉar laŭ INSEE, 17% de MMEoj estas " en funkcia perdo en 2022 " .

Tial ĉi tiuj sociaj kategorioj tute nature sentis sin senigitaj je sia socia pozicio. Unuflanke, iliaj enspezoj signife falis; aliflanke, la ekologia krizo defias ilian vivmanieron kaj, aldonas Romarc Godin, ili spertas " la defion al certaj formoj de (sia) dominado, precipe rasa kaj virisma " .

Nekapablaj enkalkuli entute la malfacilaĵojn enecajn en la bontenado de la kapitalisma sistemo mem, la degradiĝo de ilia vivnivelo povas esti komparata nur al " ŝtelo " organizita de la " raba " ŝtato, kie tro multe da riĉeco estas distribuita al la malaltaj klasoj konsiderataj " maldiligentaj " .

Seniluziigitaj de sia nove malpliiginta socia pozicio, kaj serĉante esprimi sian malkontenton ĉe la balotujo, ili turnis sin al ekstremdekstraj partioj kaj aliĝis al la kritiko de tutmondiĝo, kiun ili nun perceptis kiel unu el la kaŭzoj de sia ekonomia malkresko. Ĉi tiu nova politika inklinado kondukis ilin, tute nature sed senhalte, al la persekutado de enmigrintoj.

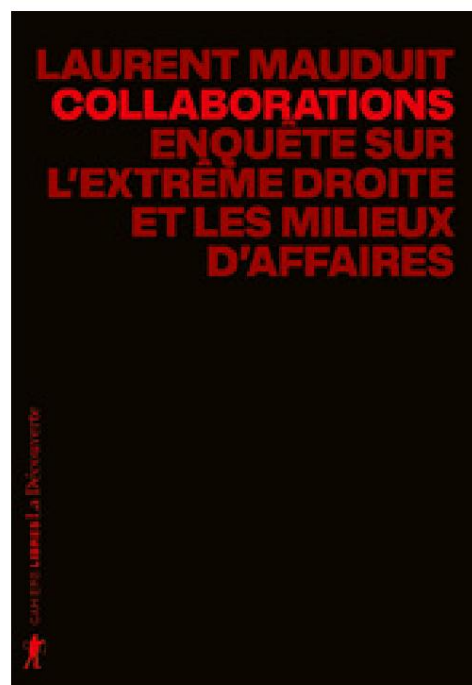
Ĉi tiu tendenco, observita en la kompara studo de la voĉoj de Éric Zemmour kaj Emmanuel Macron en 2022 laŭ la enspezaj deciloj (vidu noton ĉe la fino de la artikolo), klare montras ŝanĝon en ĉi tiuj sociaj tavoloj direkte al la ekstrema dekstro, inkluzive de "supremacistoj, naciistoj, sed ankaŭ libertarianoj". Thomas Piketty montras, ke la voĉoj de 2017 por Éric Zemmour estis pli altaj ol la landaveraĝo inter la plej riĉaj 30%, kaj ke ĉi tiu breĉo pliiĝis kun la enspezo.

Paralele al la politika evoluo de tiuj superaj mezaj klasoj direkte al la ekstremdekstraj partioj de la politika spektro, Laurent Mauduit emfazas, ke grandaj entreprenoj ĉiutage pli proksimiĝas al rekta subteno por tiuj partioj.

En sia artikolo li klarigas, ke: "La politika ŝoviĝo de Francio direkte al la ekstrema dekstro ankaŭ videblas en la konduto de la klasika dekstro, kiu pli kaj pli proksimiĝas al la tezoj de la nacia amaskunveno."

Li ankaŭ vidas sin inter segmento de la balotantaro, kiu ne hezitas doni al li siajn voĉojn. En sia libro, Kunlaboro: Enketo pri la Ekstremdekstro kaj Komercaj Rondoj (eldonita de La Découverte), li montras la daŭrantan ŝanĝon inter francaj industriaj gvidantoj direkte al komence sekreta, poste ĉiam pli malkaŝa, subteno por la ekstremdekstra movado.

Li citas kiel pruvon la fakton, ke dum la leĝdonaj elektoj de julio 2024, la MEDEF (Franca Entreprena Konfederacio) ĉesis alvoki por respublikana bastiono kontraŭ la ekstremdekstro. Koncedite, ĉi tiu respublikana bastiono de la grandaj entreprenoj jam delonge baziĝis ĉefe sur la fakto, ke, por industriaj gvidantoj, la programo de la Nacia Kunveno ne estis sufiĉe enfokusigita al la merkata ekonomio.

Sed de tiam, la renkontiĝoj, komence kaŝitaj, sekretaj, poste diskretaj, fariĝis malkaŝe publikaj kaj multiĝis. Dum, antaŭ la elektoj de 2024, la estro de la Medef (Franca Komerca Konfederacio), Patrick Martin, renkontiĝis kun Marine Le Pen sekrete, "rekrutigistoj" nun malkaŝe montras sian ĉeeston. Sophie de Menthon, prezidantino de ETHIC, movado por malgrandaj entreprenoj fondita de Yvon Gattaz, malkaŝe helpas Marine Le Pen establi kontaktojn kun la komerca komunumo... Loïc Le Floch-Prigent estis konsilisto de Éric Zemmour.

Laurent Mauduit kredas, ke la alveno kaj ekpotenciĝo je tutmonda skalo de "nova libertariana kapitalismo" gvidata de Trump, Milei en Argentino, Bolsonaro en Brazilo influas la poziciigon de francaj grandaj entreprenoj rilate al la ekstrema dekstro.

Kompreneble, grandaj entreprenoj ĉiam konservis ligojn kun faŝismaj rondoj, produktante historie tre videblajn efikojn, kiel ekzemple la koluzio kun la nazia reĝimo kaj ĝiaj francaj kunlaborantoj dum la Dua Mondmilito. Alia ekzemplo estas la ĉeesto de du eminentaj monarkistoj en la estraro de la CnPF (Nacia Konsilio de Francaj Dungantoj) ekde la 1960-aj jaroj. Grandaj entreprenoj ĉiam alproksimiĝis al la ekstrema dekstro kaj ĝiaj faŝismaj ligoj. Pruvita taktiko havi plurajn ferojn en la fajro!

Koncerne la lastatempan periodon, kompreneble la ideologiaj konverĝoj troviĝas en nomoj kiel Vincent Bolloré aŭ Pierre-Édouard Sterin, kiuj malkaŝe montras siajn politikajn preferojn, aŭ aliaj kiel Serge Dassault, kiu ankaŭ havas konatajn ligojn kun la Nacia Kunveno.

Sed tio ne finiĝas tie. Notindas, ke Bernard Arnault, la plej riĉa persono en Francio, plene subtenas Vincent Bolloré, kaj ke, laŭ Patrick Martin, la MEDEF (Franca Konfederacio de Entreprenistoj) nun konsideras Jordan Bardella aparteni "iagrade al la listo de politikaj gvidantoj konsciaj pri la ekonomiaj danĝeroj de Francio, kune kun aliaj dekstruloj".

Laŭ Laurent Mauduit, kvankam "la programo de la nova Popola Fronto en 2024 ne estis pli radikala ol tiu de 1981", la sama "malamo al la maldekstro" ĉiam unuigis industriajn gvidantojn. En 2022, Mauduit rimarkas, "la Nacia Kunveno ankoraŭ estis naciisma kaj kontraŭeŭropa, kio maltrankviligis la komercan komunumon. Éric Zemmour tiam aperis kiel la favorato de la estroj." De tiam, "la Nacia Kunveno komprenis, ke ĝi bezonas ŝanĝi sian aliron. Ĝi ŝanĝiĝis al por-komerca kaj por-eŭropa diskurso por allogi dungantojn, kaj ĝi funkcias. La proksimiĝo restas malforta, sed ĝi bone progresas."

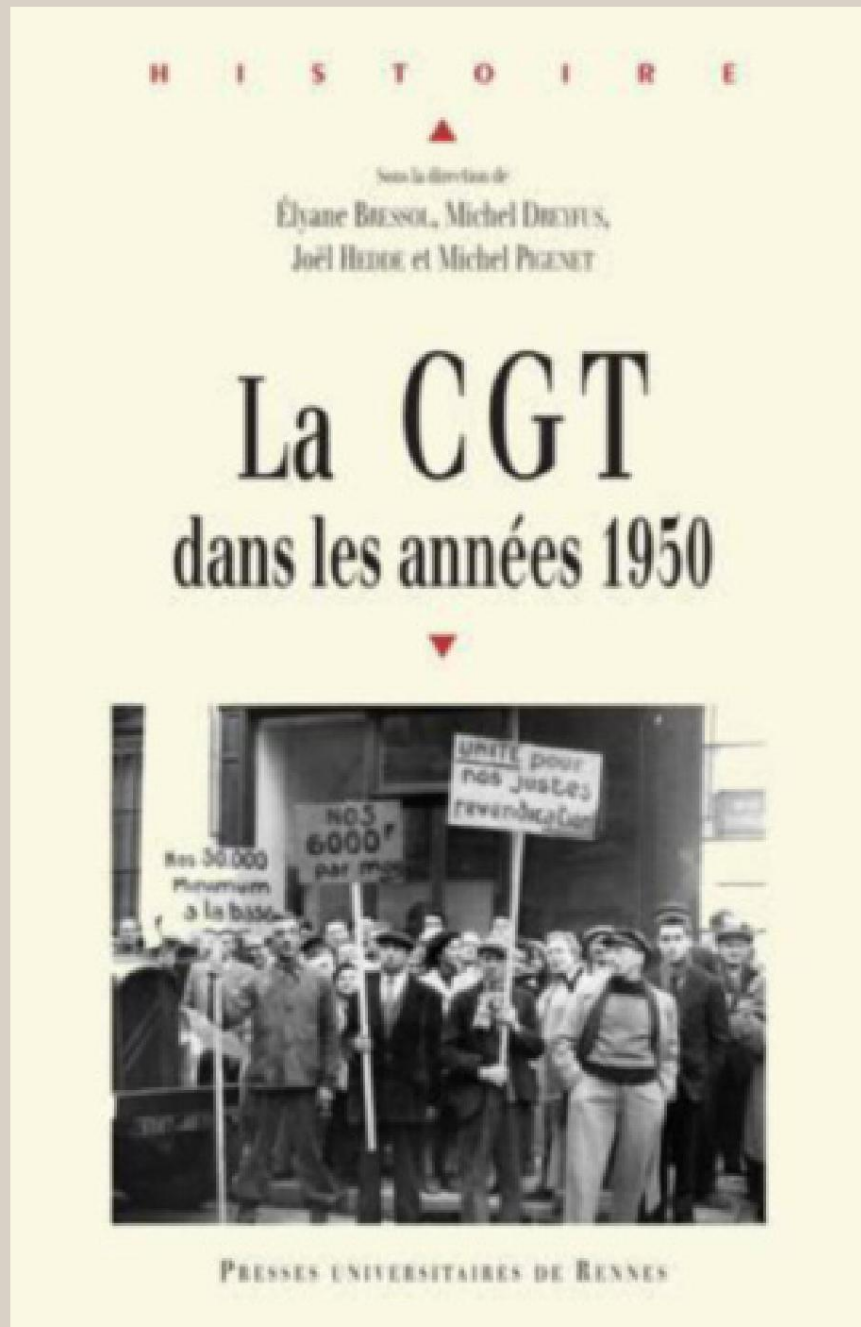

Li finas sian artikolon per esenca demando: " El ekonomia vidpunkto, la demando estas ĉu franca kapitalismo konvertiĝos al libertariana kapitalismo , kiu konsideras demokration kiel malhelpon. Tio estas la debato, kiu venas ."

Ĝi konvenos al la aktivuloj de la demokratiaj fortoj
iniciatoj pri socia emancipiĝo atente monitoras ĉi tiun evoluon.
La Socia Observatorio de Libereco
Pensée intencas ludi sian plenan rolon en tio.

Gerard Reix

Noto: Precipe interesa kaj tre utila retejo por studi balotrezultojn kaj ilian evoluon laŭ deciloj: <https://unehistoiredunflitpolitique.fr/cartographie.html>

Ĉi tiu verko, por mi, estas en la sama linio kiel tiu dediĉita al la CGT-FO, kovrante proksimume la saman periodon:

* La Naissance de Force Ouvrière autour de Robert Bothereau *, ankaŭ eldonita de la Presses universitaires de Rennes. Krome, ekzistas kontribuantoj komunaj al ambaŭ konferencaj aktoj . La superrigardo de la traktitaj temoj estas tre riĉa kaj ampleksa; mi provos diskuti kelkajn el ili, sed ne ĉiujn, por ne ruinigi la plezuron legi ĉi tiun tre utilan libron.

Tamen estas unu temo, kiun mi ne traktos en ĉi tiu recenzo, tamen ĝi delonge fascinis min kaj ankaŭ, mi kredas, la iom " viglajn " aktivulojn, kiuj ŝatas konflikton: la Ridgway-Manifestacio de la 28-a de majo 1952. Mi tamen mencias la gravajn konsekvencojn de ĉi tiu manifestacio por la CGT kaj la PCF, ĉar, legante ĉi tiun verkon pri la CGT, mi malkovris, ke Michel Pigenet (unu el la kontribuantoj al ĉi tiuj Protokoloj) dediĉis libron al ĉi tiu bunta epizodo.

Malnova kamarado, liberpensulo kaj eksmembro de la Franca Komunista Partio, nomis ĉi tiun manifestacion "Lignoŝuoj kaj Premringoj " — prempingloj uzataj por alpingli vizitkarton kvazaŭ afiŝon, kaj per movo de la pojno, nur la tenilo de la lignoŝuo aŭ pioĉo restis, tiel fariĝante iom vireca instrumento de dialogo kun la polico. Mi akiris ĉi tiun libron kun ĝojo kaj fervoro, kaj mi recenzos ĝin post ĉi tiu.

En ĉi tiu komuna kolokvo de la Centro por Socia Historio de la 20-a Jarcento kaj la CGt Instituto de Historio

En la socia sfero, granda nombro da kontribuoj fokusiĝas al historio vidata el la perspektivo de la konfederaciaj, profesiaj aŭ interprofesiaj strukturoj de la CGT (Ĝenerala Konfederacio de la Laboro), traktante diversajn temojn en malsamaj tempoj. La rolo de la koncernaj individuoj ankaŭ estis esenca, kun la potenca figuro de Benoît Frachon elstaranta , inter aliaj. La portreto de la fervora stalinisto Auguste Lecœur ne estas flata, nek lia ŝanĝo de direkto post la elpurigo ene de la Franca Komunista Partio (PCF) , kie li ampleksis la plej serveman kontraŭkomunisman — servemo, tamen, neniam vere forlasis lin.

Specifaj sektoroj estas analizitaj, kiel ekzemple la Poŝtoŝtato (PTT), EDF/GDF (elektro/gaso), la SNCF (Francaj Naciaj Fervojoj), kaj Marsejlo, Turismo kaj Laboro, kiu, ekde sia unuigita strukturo en 1944 ĝis sia kreado, vidis la foriron de ĉiuj sindikatoj krom la CGT (Ĝenerala Konfederacio de la Laboro). Simile, rilatoj kun la UNEF (Nacia Unio de Francaj Studentoj) post la Liberigo estas ekzamenitaj, precipe koncerne la subtenon de la CGT al studenta socia sekureco. Tamen, rilatoj malboniĝis pro la Milito de Alĝerio, kie la du sindikatoj ne dividis la saman orientiĝon, kaj kion diri pri 1968 !

En la komenco estis la disiĝo

Jen la Granda Traŭmato, kiu neniam estos superita kaj kiu markos la laboristan movadon por longa tempo, eĉ hodiaŭ, kaj, kiel ni vidis en mia recenzo pri la CGt-FO, ankaŭ havos konsekvencojn por la pli popola sindikatismo (CFtC kaj CFDt). Ni tiel transiros de amasa sindikatismo al sindikatismo de aktivuloj; la membronombroj de 1947 neniam estos reakiritaj, eĉ kombinante tiujn de la CGt, la CGt-FO kaj la FEn. La membreco de la CGt en la metalprilabora industrio tiel falos de 70% en la

branĉo en 1947 al malpli ol 15% antaŭ la fruaj 1960-aj jaroj.

Tiun ĉi periodon markis kolizioj inter la kontraŭaj tendaroj, kaj tio havos sekvojn ĉie. Necesas ankaŭ malklarigi la akvojn anticipe de " reunuiĝo ", kiu estas konstante postulata sed neniam atingita, konservante la antaŭ-1947-an fikcion, kie la " Konfederaciuloj " konekzistis kun la " Unuistoj ". Tial, " nekomunistoj " devas ĉeesti por ludi tiun rolon, kaj ĉio tro evidenta, kiu rivelus la pezan kontrolon de la PCF super la CGT , estos minimumigita . La PCF elektos la CGT- gvidantojn je ĉiuj niveloj.

Ekzemple, la ĉeesto de Benoît Frachon en la Politika Buroo de la PCF nur malkaŝiĝis en 1956, dum la hungara ribelo kontraŭ Stalinismo, kaj ĉi tiu malkaŝo ne estis hazardo, ĉar aferoj tiam iris malbone por la PCF kaj ĉio, kio ŝajnis esti forto, devis esti uzata. Kaj tamen, ĉi tiu sama Frachon rifuzis permesi al la CGT simple aliĝi al la versio de la PCF pri la " kontraŭrevolucia " naturo de la Revolucio de la Proletaro.

hungara nobelaro, lasante la profesiajn federaciojn kaj departementajn sindikatojn liberaj elekti siajn postenojn; kaj la Konfederacio diros nenion en sia oficiala rolo.

La krizo estis tiel profunda, ke misprezentoj aperis ene de la partnereco PCF/CGt , kiel ekzemple la alĝeria konflikto. En novembro 1954, la CGt pravigis la rajton de la alĝeria popolo al ribelo, dum la PCF restis dediĉita al konservado aŭ restado parto de la Franca Imperio, tiel akordiĝante kun sia propra burĝaro, kiel ĝi antaŭe faris rilate al Hindaĉinio. La influo de la malnova CGt ankaŭ ludis rolon, ekzemple, en konservado de antiklerikala sinteno , kiu kontraŭstaris ĉian provon de repaciĝo kun katolikoj .

Alia disputo estas, ke la Franca Komunista Partio (PCF) aliĝas al la pozicioj de Jeannette Thorez-Vermeersch — "feminino" de la speco favorita de la Vatikano — kiu kontraŭis aborton kaj kontraŭkoncipadon ĉar, en Francio, la prioritato estis produkti kaj reprodukti, kaj prefere "francajn" infanojn. La Ĝenerala Konfederacio de Laboro (CGT) ne dividas ĉi tiun reakcian sintenon, kaj multaj el ĝiaj membroj subtenas Familian Planadon kun ĉio, kion ĝi implicas: kontraŭkoncipilon, kontraŭkoncipilon kaj aborton.

Alia temo, kiun mi ne traktos en ĉi tiu recenzo, estas la raporto de FEn/CGT, ĉar la movado de Liberpensado baldaŭ publikigos libron omaĝe al Paul Ruff, la gvidanto de la FO-frakcio ene de FEn, kaj organizanto de ClaDO (Komitato pri Kunligo kaj Agado por Laborista Demokratio), kiu estis unu el la organizantoj de la anglo-amerikaj alteriĝoj en Nordafriko en novembro 1942 (Operacio Torĉo). Ĉiuj ĉi tiuj temoj estos traktitaj en tiu libro, kaj ni instigas vin akiri vian ekzempleron tuj kiam ĝi estos publikigita kaj, ĉefe, legi ĝin, ĉar ĝia noveco lumigos la agojn de la CGT-FO en edukado, kiuj ne datiĝas de 1984, tute ne, sed prefere de 1947, daŭrigante la tradicion de la Malnova CGT kun la eniro de instruistoj en la Laborborsojn.

Post 1945, la socio ŝanĝiĝis, kaj ankaŭ la proletaro; la lando moviĝis al la "Tridek Gloraj Jaroj", kiuj transformus multajn aferojn en ĉiuj sektoroj. La nombro de kvalifikitaj laboristoj (KL) kreskis eksponente, kio rapide kondukis al postuloj por garantiita minimuma monata salajro, efike defiante pecpagon kaj task-bazitan salajron.

Socialasekuro

La libro havas la meriton kaj honestecon malkaŝi la historian realecon pri ĉi tiu fundamenta afero. Laŭ la stalinisma rakonto, ĝi estis preskaŭ tute verko de la Franca Komunista Partio (PCF) kaj Ambroise Croizat. Tio estas malproksima de la vero; estis membro de la CGT, Georges Buisson, kiu estis ĝia vera patro kaj kiu prezentis la proponon al la Provizora Asembleo en Alĝero ekde 1943. La "unitaristoj" pli aliĝis al la protestoj kontraŭ laboristaj pensioj en 1910 ol al tiuj de la Malnova CGT (Ĝenerala Konfederacio de la Laboro) rilate al sociala asekuro en la 1930-aj jaroj.

"De 1944 ĝis 1949, la PC montris neniun pluan intereson pri la reformo (tiu de 1945 kreanta Socialasekuron). Ĝis 1945, ĝi neniam estis menciita."

En julio 1946, la PC konsideris (sed faris nenion konkretan - nDCE) kontraŭstari rezolucion de la MRP, celantan prokrasti la efektivigon de la leĝo. La sola deklaro farita estis kondamni "la kontraŭkomunismon, kiu disvolviĝis dum la elektoj por la Unuarangaj Fondusoj".

Kiel ĉe la kontrakta afero, la CGT kompromisos kaj adaptiĝos al la realeco; ĝi devos interesiĝi pri Socialasekuro, sed kelkfoje laŭ sufiĉe nekutima maniero. Ĉe la Konfederacia Kongreso de 1955, ĝi deklaris sin favore al " senpaga medicina kaj kirurgia prizorgo kaj farmaciaj elspezoj, la defendo de specialaj skemoj, salajropliigoj kaj la ekskludo de dungantoj el la administrado". Tio estas preskaŭ la balotplatformo de Ferdinand Lop en 1965, sen la plilongigo de Bulvaro Sankta Mikaelo ĝis la maro kaj la forigo de malriĉeco post la 22a horo.

Sed ŝi pledas por la forigo de dungitaj kontribuoj; nur dungantoj kaj la ŝtato devus pagi. Do kiel ŝi povas samtempe postuli, ke nur sindikatoj administru aferojn, kiam laboristoj pagas nenion? Laŭ kiu principo? Se vi ne pagas, vi kontrolas; se vi pagas, vi ne pagas? Tio estas pura populisma demagogio.

En 1965, estis eĉ pli malbone; la CGT (Ĝenerala Konfederacio de la Laboro) postulis, ke nur la ŝtato pagu, kaj ne plu dungantoj. Tio nomiĝis pura kaj simpla ŝtatigo. Se Socialasekuro fariĝus ŝtata servo, tiam laboristaj sindikatoj ne rajtu administri ĝin, alie ili ne plu estus sendependaj de la ŝtato, sed kunadministrantoj kaj filioj de la ŝtato. Kion ajn oni komprenas pri tio, kion la CGT diris tiutempe, ĝi estis tute nekohera.

Ĉe la reciproka flanko, estas la sama rakonto. En 1959, la CGT (Ĝenerala Konfederacio de la Laboro) konsideris la FnmF (Nacian Federacion de Francaj Mutuaj Societoj) " pozitive koloniigita de dungantoj " kaj kontraŭis ĝian partoprenon en la administrado de sanasekuro, argumentante, ke suplementaj asekuristoj ne devus administri la ĝeneralan skemon. Tio estas komprenebla. Sed kial la CGT establis Nacian Federacion de Laboristaj Mutuaj Societoj (FnmO) en 1960, kiu celis reprezenton en la estraroj je ĉiuj niveloj de la sanasekura sistemo, kaj kiu finfine petis membrecon en la FnmF, nur por esti ekskludita kaj transformita en la Federacion de Mutuaj Societoj de Francio (FmF) , kiu fine kuniĝis kun la FnmF ? Kie estas la kohereco ĉi tie?

En 1947, la CGT reprezentis 59.30% de la voĉoj en la elektoj por la Socialasekuro , kaj 44.30% en 1962. La CFTC falis de 26.30% al 21% dum la sama periodo. La CGT-FO, kiu ne ekzistis en 1947 dum la elektoj, akiris 14.70% en 1962. Tio ankaŭ estis la kazo por la Pensia Fonduso por Dungitoj de Sociaj kaj Similaj Organizoj (CPPOSS) .

(de Socialasekuro), en 1951, la CGT akiris 30,80% de la voĉoj, la CFTC 31,80% kaj la CGT-FO 36,20%. Estos varioj laŭlonge de la tempo, sed dum tre longa tempo, la tri trionoj restos je 30%.

La tempoj, ili ŝanĝiĝas

Ĉar la temo radikas en la Malvarma Milito, estas klare, ke iuj ne varmiĝis al la pasinteco kaj ankoraŭ aliroĉiĝas al la sama malnova analizo — kio foje estas parto de la ĉarmo de memoroj. Ili restas fiksita en la maniĥea mondkoncepto de tiu epoko, tamen la tempoj ŝanĝiĝas, kaj la morto de Stalin alportos iom da paco, pavimante la vojon por paca kunekzistado kaj pli pragmataj, kontraktaj sociaj rilatoj.

La ekzamenita periodo larĝe ampleksas de la sindikata disiĝo de 1947 ĝis la fino de la Milito de Alĝerio, ampleksante la orient-okcidentan konflikton konatan kiel la Malvarma Milito. La granda forto de la libro kuŝas en demonstrado, ke kvankam la CGT estis nedisputebla "la plej aĝa filino de la Franca Komunista Partio", la analizo ne povas esti reduktita al ĉi tiu simpla ekvacio. La libro detaligas la interkonsentojn, la malkonsentojn kaj la rezultajn ŝanĝojn.

Ni tiel transiros de periodo, kie la paro PCF/CGt estos implikita en la "Produktado kaj Rekonstruo de Francio", kie produktado estas unue "la plej alta armilo de klasa devo" kaj "la striko estas la armilo de la trustoj" (Thorez), al periodo, kie PCF-ministroj estos forpelitaj el la registaro kaj kie strikoj eksplodos por defendi la interesojn de laboristoj, tute ekster la kadro de la CGt, kiu jam ne multe kontrolas, kaj kie trockistoj ludos gravan rolon, kiel ĉe Renault.

Oni atendis, ke la nove establitaj laborkomitatoj malgravigu la demandon pri la intereso de laboristoj, anstataŭe fokusiĝante sur "la batalo por produktado" kaj batalante "kontraŭ la usona ekspansiismo". Tamen, la naturo mem de ĉi tiuj laborkomitatoj, kiu estis "administrativa", kondukis al signifaj streĉiĝoj kun la aparato CGT (Ĝenerala Konfederacio de Laboro), kiu ĉiam pli kondamnis la "spirito de klaskunlaboro". La membreco de CGT altiĝis de 3.180.000 en 1948 ĝis 1.950.000 en 1954, kaj sindikataj elektoj vidis konsiderindan malkreskon en subteno por la CFTC (Franca Konfederacio de Kristanaj Laboristoj) kaj nesindikataj membroj.

La CGt-FO iniciatis la strikon de la 25-a de novembro 1949, en kiu la CGt estis devigita partopreni kontraŭvole. Tio kondukis al la efektivigo de la leĝo de la 11-a de februaro 1950 pri kolektivaj interkonsentoj, la kreado de la SMIG (Garantiita Interprofesia Minimuma Salajro, kiu fariĝis la SMIC, Interprofesia Minimuma Kreska Salajro, en 1968), kaj la rajto striki, kiu suspendis sed ne aboliciis la

dungokontrakto, kaj sur la nerefutebla rekono de la reprezentemo de sindikataj organizoj.

La ILO jam delonge alvokis la efektivigon de Konvencio 28 en Francio . Ĉi tiu nova leĝo malfermis vastan gamon da kontraktaj intertraktadoj. Tial necesis havi sindikatajn reprezentantojn, tial la demando pri nerefutebla reprezentado por " stabiligi " ilin. La CGT , CGT-FO, CFDT , kaj CGC (nur por manaĝeroj) estas aŭtomate agnoskitaj kiel " reprezentantoj " sen bezono de pruvo, kaj rajtas negoci ĉie kaj je ĉiuj niveloj.

La CGT hezitas fari ĉion ĉi, ĉar ĝi vidas ĝin kiel minacon de "klaskunlaboro ".

Ŝi eĉ alvokis ĝeneralan strikon en 1954 por torpedi tiun leĝon postulante norman buĝeton por determini la evoluon de la minimuma salajro. Tiu striko estis relativa fiasko, kaj la demando pri " intertraktado aŭ ne " restis nesolvita ĝis 1955, kiam Benoît Frachon uzis sian tutan influon por devigi la sindikaton CGT-Renault ratifi la entreprenan interkonsenton akiritan de la sindikato FO, en kiu, denove, " klasbatalaj " aktivuloj ludis signifan rolon. Kontraŭe al la populara kredo, Renault pli ofte kaŭzis problemojn por la Franca Komunista Partio (PCF) ol ĝi provizis solvojn.

De tiu ĉi punkto, la CGT komencos ŝanĝon kaj iom post iom integros sin en intertraktadojn kaj entreprenajn interkonsentojn. Ĝi reakiro sian lokon en la konsultaj strukturoj, el kiuj dungantoj, pro sia politiko de denunco de " klaskunlaboro ", ekskludis ĝin. Ĝi tiam partoprenos en la subskribo de interkonsentoj por suplementaj pensioj kaj la UNEDIC (Nacia Sindikato por Dungado en Industrio kaj Komerco) , kreante la ASSEDIC (Senlaborecaj Asekuraj Asocioj) por ne esti ekskludita de socia reprezentado.

Komence de la 1950-aj jaroj, la CGT (Ĝenerala Konfederacio de Laboro) alfrontis revigliĝon de sociaj konfliktoj kaj tial devis disvolvi agadplanon. Tamen, ene de pluraj sektoroj de la konfederacio, iuj sentis, ke ĉi tio estis plejparte nesufiĉa kaj ke ekonomia programo estis necesa, precipe Pierre Le Brun, iama membro de la CGT . Ĉi tio kondukis al revivigo de la " Plano " de la CGT-Kongreso de 1935 , antaŭenigita de Léon Jouhaux. La CGT, ankoraŭ unuiĝinta en 1946, ekpartoprenis en la Konsilio de la Plano Monnet. Sed en 1948, post la foriro de la ministroj de la PCF (Franca Komunista Partio), tio, kio estis akceptebla por " la Rekonstruo de Francio ", jam ne plu estis tia. Benoît Frachon deklaris: " Mi havas neniujn iluziojn pri la ebleco de produktadplanado en sistemo, kie kapitalismaj, ekonomiaj kaj financaj potencoj tenas la potencajn poziciojn kaj dominas la ŝtaton. " La ĵetkubo estis ĵetita, kaj morgaŭ la herbo estos pli verda aliflanke.

Skizo de " Ekonomia Plano " estis ellaborita el pluraj notoj kaj cirkulita tra la Laboraj Komitatoj, sed ĝi ne vere sukcesis. Thorez

disvolvas sian teorion pri " absoluta malriĉiĝo kaj baldaŭa milito ", kiu tute kontraŭas ĉian ideon pri Plano, ĉar ĝi implicas vizon pri plibonigo de la socio.

La situacio fariĝis pli komplika en 1954, kiam subtenantoj de la CGT-Plano deklaris, ke progreso povus esti farita nur kun la subteno de demokratiaj fortoj kaj se la movado ne restus nur ene de la sindikata kadro. Tio markis la komencon de la Mendès-France- epoko , kaj la establado de " Demokratia kaj Socia Fronto " estis diskutita inter Guy Mollet kaj Léon Jouhaux. Efektive, la Franca Komunista Partio (PCF) estis ekskludita de ĉi tiu procezo kaj marĝenigita. Kiam Pierre Le Brun parolis ĉe la 29-a CGT-Kongreso por alvoki la subtenon de demokratiaj (kaj tial politikaj) fortoj, Jeannette Thorez-Vermeersch furiozis, laŭ André Barjonet en sia libro pri la CGT.

La plano de la CGT estas tute kaj vere finita .

Ridgway kaj la kolomboj

Sed antaŭ tio, okazis la manifestacio de Ridgway kaj la "Kolomba Afero ". Ĉi tiuj kolomboj, trovitaj mortaj en la bagaĝujo de la aŭto de Jacques Duclos, estro de la PCF, ofte prezentita, ne senkaŭze, kiel la homo de la GPU en Francio, estis suspektataj de la polico kiel leterkolomboj informantaj Moskvon.

Koncerne la Ridgway-manifestacion, ĝi estis kunvokita de la Pacmovado, kun plifortikigoj el la tuta PCF-galaksio, kontraŭ la alveno de la usona generalo Matthew Ridgway, usona militestro en Koreio kaj akuzita - maljuste (Nikita Ĥruŝĉov poste informus Maurice Thorez rekte) - pri uzado de bakteriologiaj armiloj.

La manifestacio estis ekstreme perforta, kaj la subpremo estis tre severa, kun centoj da arestoj kaj longaj malliberecaj punoj, kiuj malpliigis la Francan Komunistan Partion (PCF) kaj la Ĝeneralan Konfederacion de la Laboro (CGt) en multaj lokoj. Responde, la CGt kunvokis strikojn, kiuj ankaŭ estis brutale subpremitaj, rezultante en centoj da maldungoj, kiuj malmuntis la gvidadon de la CGt.

Benoît Frachon, najbaro de Jacques Duclos en la sama duon-aparta domo, estis serĉata de la polico kaj devigita kaŝiĝi. Li sukcesis forlasi sian hejmon kaŝiĝante sub la malantaŭa sidloko de la aŭto de Duclos , kiu poste estis arestita. Alain Le Léap, la dua Ĝenerala Sekretario de la CGT (ne " komunisto", por konservi la antaŭ-1947- an Jouhaux/Frachon- fikcion), estis arestita kaj pasigis longan tempon en malliberejo. La dua posteno de Ĝenerala Sekretario en la CGT estis forigita en 1957.

La sidejoj de la departementaj sindikatoj kaj profesiaj federacioj estos amase prirabitaj kaj prirabitaj de la polico, " helpata " de kelkaj tumultuloj. La sama sorto trafis la sidejon de CGT sur Rue Lafayette, la unuan fojon ekde Vichy. 165 CGT-aktivuloj, inkluzive de 50 butikaj reprezentantoj, estis maldungitaj de Renault. Perfortaj kolizioj eksplodis en la laborejoj de Billancourt kun banditoj de la RPF- partio de De Gaulle .

La sindikato CGT en ĉi tiu kompanio perdis 10% de siaj sidlokoj en la laborejoj elektoj, malaperos el la dua elektistaro (manaĝeroj, inĝenieroj kaj kontrolistoj), kaj ne plu havos la sidlokon en la Komerca Komitato. La elektaj perdoj estas similaj ĉe EDF kaj SNCF.

Frachon tamen esprimos sian kreskantan malkonsenton kun la "politikigo " de la strikoj, kio igas la Ĝeneralan Spionservon anonci venontan " Aferon Frachon ", ĉar la rilatoj estas streĉitaj kun la gvidantaro de la PCF.

Tiel, Frachon restis rezervita dum la eksplodo de la "Afero Tillon-Marty ", kiu anoncis novan elpurigon. Li eĉ iris ĝis publike kritiki la novan kulton al personeco enkorpigita de Aragon kaj lia poemo honore al la " Partio de Maurice Thorez ". Frachon prioritatis la strebadon al unueco de ago, sed tio endanĝerigis ĝin. Ĉe la kunveno de la Centra Komitato de la Franca Komunista Partio (PCF) la 15-an kaj 16-an de majo 1957, li perforte atakis " la trockistajn provokistojn ", kiuj iniciatis strikojn. Li estis akre riproĉita de Thorez , kiu petis lin kompreni anstataŭe, kial ĉi tiuj strikoj estis popularaj.

la Laboristo-Pastroj

Ĝi estas plejparte forgesita hodiaŭ, sed la afero de la pastroj en bluaj supertutoj dominis la amaskomunikilan, sindikatan kaj politikan scenejon dum longa periodo post la Dua Mondmilito. Ĝia origino kuŝas en la fama deklaro de Maurice Thorez de la 17-a de aprilo 1936: " Ni etendas nian manon al vi, katoliko, laboristo, dungito, metiisto, kamparano, ni, kiuj estas sekularaj, ĉar vi estas nia frato kaj, kiel ni, ŝarĝita de la samaj zorgoj. Ni etendas nian manon al vi, nacia voluntulo, veterano fariĝinta membro de Croix-de-Feu, ĉar vi estas filo de nia popolo, ĉar vi suferas kiel ni pro malordo kaj korupto, ĉar, kiel ni, vi volas malhelpi la landon gliti en ruinon kaj katastrofon ."

Ekde tiam, la Franca Komunista Partio (PCF) serĉis aliancon kun sektoroj de la Katolika Eklezio, tiel forlasante la tutan antiklerikalan tradicion de la laborista movado kaj tiun de kontraŭfaŝisma pacifismo, samtempe kontaktante membrojn de la ekstrema dekstro, la faŝisma kaj malbonaŭgura Croix-de-Feu de Kolonelo de la Rocque, kun kiu ĝi parte realiĝos en la Rezistado ekde junio 1941. Ĉi tiu retoriko kondukus al la elpelo de Maurice Thorez el la movado Proletara Liberpensio, kiu tamen estis tute sub la kontrolo de Stalinismo kaj nacie kaj internacie.

Ene de la Rezistado, tiu tendenco daŭris, kondukante al la serĉado de pastro, membro de la Croix-de-Feu, aŭ entreprenisto por glori la patriotajn virtojn de la plej ŝovinisma naciismo en la kadro de la " Nacia Fronto ". Mallonge, ĉio " nacia " estis ilia . Ĉar la katolika episkopejo honte kunlaboris kun la Vichy-reĝimo — tiu " dia surprizo ", laŭ Charles Maurras — la Franca Komunista Partio (PCF) permesis al kelkaj kunlaborantoj en sutanoj, kaj precipe membroj de la Nacia Kunveno (RnP) de Déat , " patriote " reinventi sin aliĝante al la PCF. Parizo valorante meson, politika virgeco valoris elpreni " komunistan " karton kiel " atestilon pri Rezistado ".

Finante sian studon titolitan "Uriage, komunumo kaj lernejo en la tumulto 1940-1945 " per ĉi tiu observado, prenita el la teoria " Biblio " de la lernejo "Al la stilo de la 20-a jarcento ", Antoine Delestre notas: " Tiel konsistanta el viroj kun la plej diversaj profesioj, foje apartenantaj al la plej kontraŭaj politikaj formacioj, la antaŭa teamo de Uriage, certe fragmentita, tamen restis, post la milito, dediĉita al la sama tasko: la restarigo, la riparo de la socia ŝtofo de Francio, la apero de nova homo en nova mondo. " (p. 309).

La kolapso de Vichy, la revolucia leviĝo de 1943-1944, la heroa rezisto de la sovetia popolo kontraŭ la elitaj SS-divizioj estos finintaj ĉi tiun ĥimeron de la Uriage-Oficira Lernejo.

Fina kunveno okazis en Grenoble la 4-an de aŭgusto 1945. Al tiuj, kiuj per taktikoj kaj rimedoj jam kampanjis aŭ proponis enkonduki la Uriage-grupon - aŭ tion, kio restis de ĝi - en la PCF... Hubert Beuve-méry respondis: " Marksisma humanismo kontraŭdiras kristanan humanismon kaj la humanismon de Uriage, sed povas esti kaj certe ekzistas knaboj, kiuj aliĝas al la PCF sen aliĝi al ĉiuj punktoj de la komunista doktrino... "

Aprobante Beuve, alinomitan Sirius, Dunoyer de Segonzac, kiu restas en la historio kiel " la malnova ĉefo ", konsentas: " Mi konsentas kun tio, kion Beuve ĵus diris ", precizigante tamen: " Oni devas resti si mem ".

La tuta strategio por penetri kaj infiltiri la laboristan movadon, kaj precipe la organizojn gvidatajn de la Franca Komunista Partio (PCF) aŭ ĝiaj filioj, kiuj eliris el la Dua Mondmilito signife plifortigitaj , estas tiel tre klare establita. La katolikoj...

Maldekstraj frakcioj leviĝas el la cindroj de la malnova marŝala reĝimo. Kiu pensus pri tio?

La korporaciisma enklavo de Uriage baldaŭ disiĝos. Benigno Caceres kaj Joffre Dumazedier fondis la Popularan Asocion Popolo kaj Kulturo , kiu difinus la supre menciitan " niĉon ": maldekstrajn katolikojn kaj kunvojaĝantojn de Stalinismo. Maurice Bouvier-Ajam, elstara figuro en Uriage kaj teoriulo de Korporaciismo , estis ĉefa ekonomikisto por la Franca Komunista Partio (PCF) ekde 1946.

Surbaze de tio, la Franca Komunista Partio (PCF) decidis labori ene de la Eklezio por plilarĝigi sian allogon kaj kontribui al la malmuntado de la tenado de USSR per la Vatikano. La Eklezio permesis tion okazi por iom da tempo, pensante, ke ĝi eble permesus al la transmisia rimeno funkcii inverse: de laboristoj al pastroj, la Eklezio neniam forlasis sian mision " evangeligi la malriĉulojn ".

Tial ankaŭ, rimarkante ke la CFtC luktis kun sia konfesia naturo por rekruti el la laborista klaso kaj plilarĝigi la katolikan mason de kredantoj, la Episkoparo subtenis la manovron de malkonfesiigo de la CFtC por transformi ĝin en la CFDt en 1964. La PCF, trenante la CGt en ĉi tiun manovron, igis ĝin doni la etiketon " laboristo " per la Sindikata Pakto en 1966 inter la CGt kaj la CFDt, kiam al ĉi-lasto la dungantoj rifuzis kunlaboron .

En mia analizo " Kien iras la dunganta klaso? Taksoj kaj Perspektivoj ", publikigita en numero 4 de la Cahiers de l'Observatoire social de la Libre Pensée (senpage elŝutebla ĉe la retejo de la movado Liberpenso : <https://www.calameo.com/read/003742301352c077df0aa>), mi klarigis tion detale, mi plusendas vin al ĝi por studado.

Papo Pio la 12-a, en sia radiomesaĝo de la 4-a de septembro 1949, fiksas la jenon: " La laborista klaso ne rajtas fali predo de ateisma materiismo. Ĉio devas esti farita por konservi ĝin kaj revenigi ĝin al Dio kaj Kristo ." La libro komentas: " La apostolaj iniciatoj, precipe tiu de la Misio de Francio kreita en 1941 sub la impeto de Kardinalo Suhard, Ĉefepiskopo de Parizo (unu el la plej ' kunlaborantoj ' kun la nova hitlera kaj viĉia ordo, ĝis la punkto ke De Gaulle malpermesis al li diri la Te Deum ĉe Notre-Dame por la Liberigo de Parizo - NDCE), aŭ tiu de la Misio de Parizo (1943), rajtigis ĉi tiujn pastrojn antaŭenigi sian novan formon de apostolado."

Rompante ne nur kun la tradicia figuro de paroĥestroj, sed ankaŭ kun tiu de armeaj pastroj de la Katolika Agado, ili celis esti "la fermento en la pasto", aŭ almenaŭ ĉeesti en la laborista klaso. Ili aperis "kiel la plej nova formo" de la nebulozo de kristana progresismo, partoprenante en teologia renoviga procezo centrita ĉirkaŭ la Patroj Chenu, Congar kaj de Lubac, kies penso igis ilin voli enkorpi la laboristan kondiĉon (Teologio de la Enkarniĝo) .

La unua laboristo-pastro (PO) kiu fariĝis plentempa sindikatreprezentanto de CGT estis Henri Barreau ĉe la filio CGT-Metals en la departemento Seine en 1951. Benoît Frachon salutis lin ĉe la fino de la USTM- Kongreso kiel " la simbolo de la laborista unueco ", nenio malpli - li ne estis homo, kiu hakis vortojn. La PO-oj estis uzataj por ĉio, inkluzive de malpura laboro. La libro rakontas la ekzemplon de CGT PO , kiu aliĝis al la sindikato CFTC ĉe la fabriko SnECma por atingi " unuecon de ago " kun la CGT, atingo kiu mirakle realiĝis.

Ĉe la Konfederacia Kongreso de 1955, Benoît Frachon estis devigita agnoski, ke lia " unueca " deziro rilate al FO estis renkontita per muro de rifuzo kaj ke unueco de agado pli ofte estis atingita kun la CFtC; li tial devis instrumentaligi ĉi-lastan por igi ĝin peranto kaj provi ankri FO, kaj la Laboristaj Pastroj povus esti utilaj por tio.

Ekde 1947, la SFIO (Franca Sekcio de la Laborista Internacio) provis malhelpi siajn membrojn (ofte malsukcese) aliĝi al la CGT (Ĝenerala Konfederacio de la Laboro). Ĝia rekrutado ene de la ŝtatservo apenaŭ estis impona; do la CGT turnis sin ĉefe al " aktivuloj kun kristanaj inklinoj ". Kiam oni ne povas akiri tion, kion oni volas, oni foje kontentiĝas pri tio, kion oni povas akiri.

Sed la vivo foje estas komplika. En 1953, L'Humanité, la gazeto de la Franca Komunista Partio (PCF), publikigis alvokon de " kristanaj laboristaj aktivuloj " kondamnante la " malhonestecon " de Gaston Tessier, prezidanto de la Franca Konfederacio de Kristanaj Laboristoj (CFtC) . Ĉi tiun alvokon subskribis 18 laboristoj-pastroj. Tessier jurpersekutis L'Humanité en civila tribunalo, kie ĝi estis trovita respondeca, kaj la 18 laboristoj-pastrojn en la kompetentaj ekleziaj tribunaloj, kie ili ankaŭ estis kondamnitaj. Suhard ne turnis la alian vagon.

La laboro de la Franca Komunista Partio (PCF) ene de la Eklezio renkontis iom da sukceso, ĉefe fokusante sur la temo de paco, ĝis la punkto ke ĝi komencis gajni terenon. Poste, la PCF faris eraron estante tro avida je la konsekritaj hostioj. Ĝi igis la laboristajn pastrojn (PO) postuli ke la Vatikano grupigu ilin en ununuran Kongregacion ene de la Eklezio , rekte ligitan al ĝi kiel " persona prelato ", kiel Johano Paŭlo la 2-a faris multe poste por Opus Dei.

La malfacilaĵo estis, ke la Ordenaj Ordenoj (PO) estis de malsamaj naturoj, kelkaj estis " sekularaj " dependaj de paroĥoj kaj aliaj " regulaj " dependaj de iu Ordeno , kaj ĉi tiuj estis en malsamaj Kongregacioj , kiuj kontraŭstaris unu la alian pri pluraj gravaj punktoj.

Estis signifa risko, ke " kvanto " fariĝus " kvalito ", kaj ke " agentoj de Moskvo " havus pli grandan influon, estante grupigitaj ene de vertikala strukturo rekte ligita al la Vatikano kaj tiel havante reprezenton je la plej altaj niveloj de la Laterano. Ĉi tiu risko igis la Kurion trakti la situacion en 1954 dekretante, ke la Laboristo-Pastro de nun estus submetita al sia diocezo kaj sub la aŭtoritato de la Episkopo.

La asertita vertikala strukturo estis rapide malmuntita per la trudita horizontala ordo, tiel malhelpante la PO-ojn organiziĝi sendepende. Ili ne rajtis labori pli ol tri horojn tage kaj estis malpermesitaj sindikatiĝi. Kaj ekde 1949, pro lia morto, ili perdis la subtenon de Kardinalo Suhard. Tio estis la fino de la aventuro, kaj ĉio malaperis kun lia forpaso. Fariĝante endanĝerigita specio, kelkaj PO-oj konformiĝis, dum aliaj tute sekulariziĝis, rezignante pri siaj votoj, geedziĝante kaj fondante familiojn.

Nur unu afero restis el ĉio ĉi: la tradicio havi laboristo-pastron en la Konfederacia Buroo de la CGT, por " falsaj novaĵoj ". Sed la fera leĝo de la malkreskanta nombro da pastroj signifis, ke, mankante pastrojn, la CGT ĉiam provus " malfermi sin al kredantoj " donante postenojn al aktivuloj de la socia doktrino de la Eklezio (JOC, JEC, JaC, ktp.). Ni ankoraŭ vidas la sekvojn de tio hodiaŭ ĉe la plej altaj niveloj de la CGT, eĉ se ĝi sendube bedaŭras ĝin, ĉar la gepatra organizo (CFD) trompis ĝin fariĝante (pelita de la Kapitalo kaj la submetiĝemaj amaskomunikiloj): " la ĉefa sindikata organizo ".

la Milito de Alĝerio

Ni vidis pli frue, ke pri la alĝeria demando ekzistis malkongruoj inter la Franca Komunista Partio (PCF) kaj la Ĝenerala Konfederacio de la Laboro (CGT). Por glatigi la aferojn, la aparato de la PCF trudis sloganon al la tuta reto de " amikaj organizaĵoj ": " Paco en Alĝerio ". Ĉi tiu slogano evitis trakti la demandon pri alĝeria sendependeco kaj baziĝis sur koncepto, kiu ne konsideris la problemon de rompo kun la kolonia ordo kaj la foriro de la setlantoj. Temis simple pri " pacfarado " inter la koloniigitaj kaj la koloniigistoj. Neniu en la laborista movado favoris la militon, sed tio estis distraĵo. La CGT limiĝis al dirado, ke la milito estis multekosta kaj financita je la kosto de la laboristoj. Tio ne estis tute malĝusta, sed ĝi estis iom simplisma kaj bedaŭrinde neadekvata. Ĝi estis, ĉefe, kolonia milito.

Belkaïd, alĝeria gvidanto de la CGT ĉe Renault-Billancourt, eĉ diris: " Anstataŭ instigi laboristojn al kontraŭstaro al la Milito de Alĝerio simple ĉar milito, precipe kolonia milito, estas en evidenta kontraŭdiro kun la principoj de la laborista klaso. Alfrontite al la problemo, laboristoj kutimiĝis preni firman pozicion ĉefe pro memprofito. Ĉar la slogano 'La Milito de Alĝerio estas multekosta' superregas, ili estas vokitaj batali kontraŭ ĉi tiu milito ĉar ĝi minacas ilian vivnivelon. "

Belkaïd mem estis kaptita en netenebla kontraŭdiro: dum alĝeriaj naciistoj en Francio pledis por " alĝeria " sindikatismo, li pledis por ununura sindikatismo ene de la CGT (Ĝenerala Konfederacio de Laboro) en la nomo de " laborista unueco ". Subtenantoj de la MNA (Nacia Movado de Alĝerio) de Messali Hadj establis la USTA (Unio de Alĝeriaj Laboristoj), dum tiuj de la FLN (Nacia Liberiga Fronto) antaŭenigis la AGTA (Ĝenerala Asocio de Alĝeriaj Laboristoj). Tamen, ambaŭ grupoj poste kontraŭis la PCF/CGT- aliancon kaj signife disiĝis. Ilia pozicio pri ĉi tiu afero spegulis la sintenon de Lev Trockij pri la " Nigra Partio " en Usono. Ĉi tio havus sekvojn ene de la CGT kaj en laborejaj elektoj, kie oni iom post iom observus signifan malkreskon en reprezentado ĉe Renault, la ĉefa dunganto de alĝeriaj laboristoj en Francio.

Kiam la MTLA (Movado por la Triumfo de Demokratiaj Liberecoj) alvokis al " unuiĝo de francaj kaj alĝeriaj demokratoj " en 1952 por protesti kontraŭ la hejmaresto de Messali Hadj, la CGT restis tute silenta. Responde, la 14-an de julio 1953, la MTLA alvokis alĝerianojn, marokanojn kaj tunisianojn kolektiĝi malantaŭ ĝiaj standardoj, tute aparte de la CGT kaj la PCF, por postuli la liberigon de ĉiuj politikaj malliberuloj, inkluzive de Messali Hadj, kaj subteni demokratiajn liberecojn.

Ses alĝeriaj aktivuloj de MTLA kaj unu franca sindikatisto de CGT estis murditaj de la polico. La CGT tute forestis de la solidareca klopodo. " La PCI (Franca Sekcio de la Kvara Internacio), kiel iuj 'aktivuloj kritikaj de la PCF', emfazis la mankon de 'aktiva solidareco' kun la alĝeriaj laboristoj. " Ĉi tio markis profundan malkongruon inter la MTLA kaj la CGT. Tamen, je la popola nivelo, la laboristoj restis engaĝitaj en ĉiutaga aktivismo por siaj postuloj, kaj la CGT daŭre funkciis kiel grava trejnejo por alĝeria aktivismo. La disiĝo inter la MNA kaj la FLN ankaŭ igis multajn alĝeriajn aktivulojn serĉi rifuĝon en la CGT de la sangaj kolizioj.

" En novembro 1954, almenaŭ pri la alĝeria demando, la CGT ne aperis strikte kiel 'la plej aĝa filino de la Komunista Partio', la observado estante eĉ pli valida ĉe Renault kie, laŭ Claude Poperen, la transmisio tiam funkciis inverse. "

La CGT emfazis la formulon " Legitima lukto por nacia liberigo ", sed malofte enkadrigis ĝin laŭ sendependeco . Kvankam la CGT oficiale malakceptis ĉiajn formojn de imperiismo, ĝi tamen kredis, ke la influo de la franca laborista klaso, gvidata de la CGT , povus oferti pli da ŝancoj por emancipiĝo al la popoloj koloniigitaj de Francio ol ŝanĝo al liberigo reĝisorita de Usono. La fakto, ke la ICFTU subtenis la emancipiĝon de triamondaj sindikatoj de la sindikatoj de koloniigantaj landoj, estis malproksima de trankviliga. Male, ĝi konfirmis, ke malkresko de franca influo povus signifi, ke tiuj landoj ŝanĝiĝus al la atlantika tendaro. Tio estis la imperia Sankta Unio, sanktigita per la trikolora flago kaj la Marsejlezo, sub la kontrolo de la " nacia " kapitalo.

Tiu taktiko de "Paco en..." por eviti la demandojn pri sendependeco kaj la finon de koloniismo estis testita dum la Hinda ĉina Milito, kiu kaŭzis la morton de 100 000 soldatoj, 150 000 vunditojn kaj kripligitajn ĉe la franca flanko kaj 500 000 viktimojn ĉe la vjetnama flanko, je la troa kosto de 3 trilionoj da malnovaj...

frankoj de 1946 ĝis 1953 kaj 711 miliardoj

nur por la jaro 1954 (laŭ Vie Ouvrière, konfederacia publikaĵo). Oni ankaŭ devas diri, ke okazis granda subpremo kontraŭ la strikmovadoj en Carmaux en 1948, en la ŝtatservo kaj la ŝtatigita sektoro por protesti kontraŭ la ŝparmezuroj por financi la militon, kiel en 1953 kontraŭ la dekretoj de Laniel.

Tiu ĉi deturna taktiko estas uzata hodiaŭ, ĝenerale parolante, de la samaj homoj pri la palestina demando. Ili antaŭenigas interkonsenton "por justa kaj daŭra paco inter palestinanoj kaj israelanoj". Denove egaligante la koloniigitajn kun la koloniigistoj, ili akceptas disigon kaj koloniigon, sed "sen milito". Jes, sed Israelo estas ŝtato de eterna milito, kaj neniam estos paco tiel longe kiel cionistoj estos teokratian, reakcian kaj rasisman ŝtaton. Kaj ĉar estas neeble por iu ajn krom cionistoj esti en povo en Israelo, estas la provizantoj de iluzioj, kiuj parolas pri ebla paco kun tiuj homoj.

Por interesitoj, ĉi tiu aserto estas forte argumentata en la libro *Judismo, Sekularismo kaj Liberpensado*. La solaj, kiuj devus havi voĉdonrajton pri la demando de Palestino, estas tiuj el familioj, kiuj tie ĉeestis antaŭ la Balfour-Deklaro de 1917. Alĝerio kaj la "piednigraj pieduloj" klare montras tion. Kiam perforto kaj barbareco estas enecaj al koloniigo, "paco" estas ĥimero.

la afero de ŝtatoficistoj

La Ĝenerala Federacio de Ŝtatoficistoj estis establita en 1909, kaj ĝia ekzisto mem konfliktis kun la ŝtato dum pli ol 50 jaroj, ĉar la ŝtato ne povis toleri ĝin, alvokante la teorion de la Disigo de Povo. Ĉar ŝtatoficistoj dependis de la Ekzekutivo, ili ne rajtis sindikatiĝi. Kiel Michel Debré, la "Patro" de la Bonapartisma kaj reakcia Kvina Respubliko, poste deklaras: "La ŝtatoficisto estas homo de silento; li laboras, li servas, li restas silenta."

La FGF aliĝis al la CGT en 1920, sed retiriĝis en 1922 por konservi sian sendependecon dum la disiĝo CGT/CGTU. Nur la sindikatoj de poŝtistoj kaj instruistoj aliĝis al la CGTU, sed neniuj sindikatoj de ŝtatoficistoj. Ĝia reveno al la CGT en 1927 dependis de la ekskludo de malgrandaj, batalemaj sindikatoj, kiuj tiam formis sendependan federacion. Ĉi tiuj sindikatoj rifuzis partopreni en la ĝenerala reunuiĝo de la CGT en 1935, sed realiĝis al la CGT en 1948 post la dua disiĝo. La vivo ne ĉiam estas glata veturo.

Pro kialoj malfacile klarigeblaj, rilatoj inter dungitoj kaj ŝtatoficistoj, malgraŭ iliaj sufiĉe similaj situacioj, ĉiam estis malbonaj, kaj tio estis vera en ĉiuj Konfederacioj kaj tra la tuta historio. Kiel la libro notas, rilatoj estis pli bonaj inter ŝtatoficistoj de la malsamaj Konfederacioj ol inter ili kaj la dungitoj de la samaj Konfederacioj. " La vojoj de la Sinjoro estas kelkfoje neesplorableblaj ."

la FSm

La libro finiĝas per la internacia demando, kie ĉio komenciĝis. La Monda Federacio de Sindikatoj (WFTU) estis kreita en Parizo en 1945. Ĝi kunigas ĉiujn naciajn sindikatajn organizojn.

Ekde la komenco de la Malvarma Milito, kiu proksimume koincidis kun la disiĝo inter la CGt kaj CGt-FO, la sindikatoj ne kontrolitaj de USSR forlasis ĝin kaj fondis la ICFTU (Internacian Konfederacion de Liberaj Sindikatoj). La CGt restis kun la WFTU kaj la CGt-FO aliĝis al la ICFTU. La scenejo estas preta por longtempa estonteco.

Por diskuti la rilaton CGt/FSm , mi uzos la bonegan formulon el la libro koncerne la rilaton kun la UNEF rilate al la tri statoj de materio: " unue solida, poste likva, kaj fine gasa . " La CGt dediĉos konsiderindajn rimedojn al tio. Antaŭ 1948, 51 el la 70 konstantaj dungitoj estis francoj.

La du ĉefaj " okcidentaj " organizaĵoj estis la franca CGT kaj la itala CGII , kiuj komence ŝajnis tre similaj. Unu estis gvidata de la Franca Komunista Partio (PCF), la alia de la Itala Komunista Partio (PCI). Tamen, internaciaj eventoj pli kaj pli disigis ilin: la disiĝo kun la Jugoslavio de Tito, etikedita " faŝisma " de la PCF kaj la CGT (kvankam tio ne malhelpis ilin restarigi ligojn en 1956, sed ne de la PCI kaj la CGII); Hungario; la venontaj sendependecaj movadoj en la Tria Mondo; kaj la nealiancitaj membroj de la Bandunga Konferenco, kiuj kreis sindikatajn organizaĵoj por ĉiu kontinento (araba, afrika kaj azia) ene de la kadro de la Internacia Sindikata Konfederacio (ITUC). La alia grava aganto estis la sovetiaj sindikatoj.

Tre rapide, jam en 1957, malkonsentoj aperis inter la CGt kaj la CGII, precipe rilate al iliaj tre " rusaj " internaj funkciaj praktikoj kaj aparte rilate al

" Eŭropo " formiĝis. En 1961, la CGT-I petis konstantan reprezenton de la WFTU en Bruselo. La CGT-I havis fortan socialisman komponenton, kiu antaŭenigis eŭropan unuecon; en la CGT-T, la internacia sektoro estis konfidita al " nekomunista ", sed tio estis fikcio, ĉar ĝian gvidadon tute kontrolis la Franca Komunista Partio (PCF). Daŭris la Praga Printempo por ke la ligoj inter la CGT-T kaj la WFTU signife malfortiĝu.

La ĉefsidejo de la WFTU estis ĉe 32 strato Montholon en la 9-a arondismento de Parizo, ŝtonĵeton for de numero 26, kiu poste fariĝus la ĉefsidejo de la CFDt. La franca registaro dissolvis kaj forpelis ĝin en 1951. La WFTU daŭrigis reklami la Internaciajn Sindikatojn (ITU) kiel ilojn de sovetia influo kontraŭ la Internaciaj Profesiaj Sekretariejoj (IPS) , kiujn favoris la ICFTU.

La franca CGT havis certan densecon en la FSM, ne pro la nombro de pagitaj kontribuoj, sed pro valutŝanĝoj, pere de la fama sovetia banko " Banko por la Landoj de Norda Eŭropo ".

Ekde sia komenco, la WSM (Monda Federacio de Sindikatoj) kontraŭis la kolonian sistemon. Dum la sendependeco en Afriko, la franca CGT (Ĝenerala Konfederacio de Laboro) fariĝis la " kolonia sektoro " de la WSM , kiel ni vidis antaŭe rilate al ĝia fakta orientiĝo. Post la Praga Printempo, kiu kaŭzis signifan streĉiĝon, la unua grava konflikto okazis en 1978 pri demando de reprezentado, kondukante al definitiva rompo en 1995. La CGT aliĝis al la ETUC (Eŭropa Sindikata Konfederacio) en 1999, kaj poste al la ITUC (Internacia Sindikata Konfederacio).

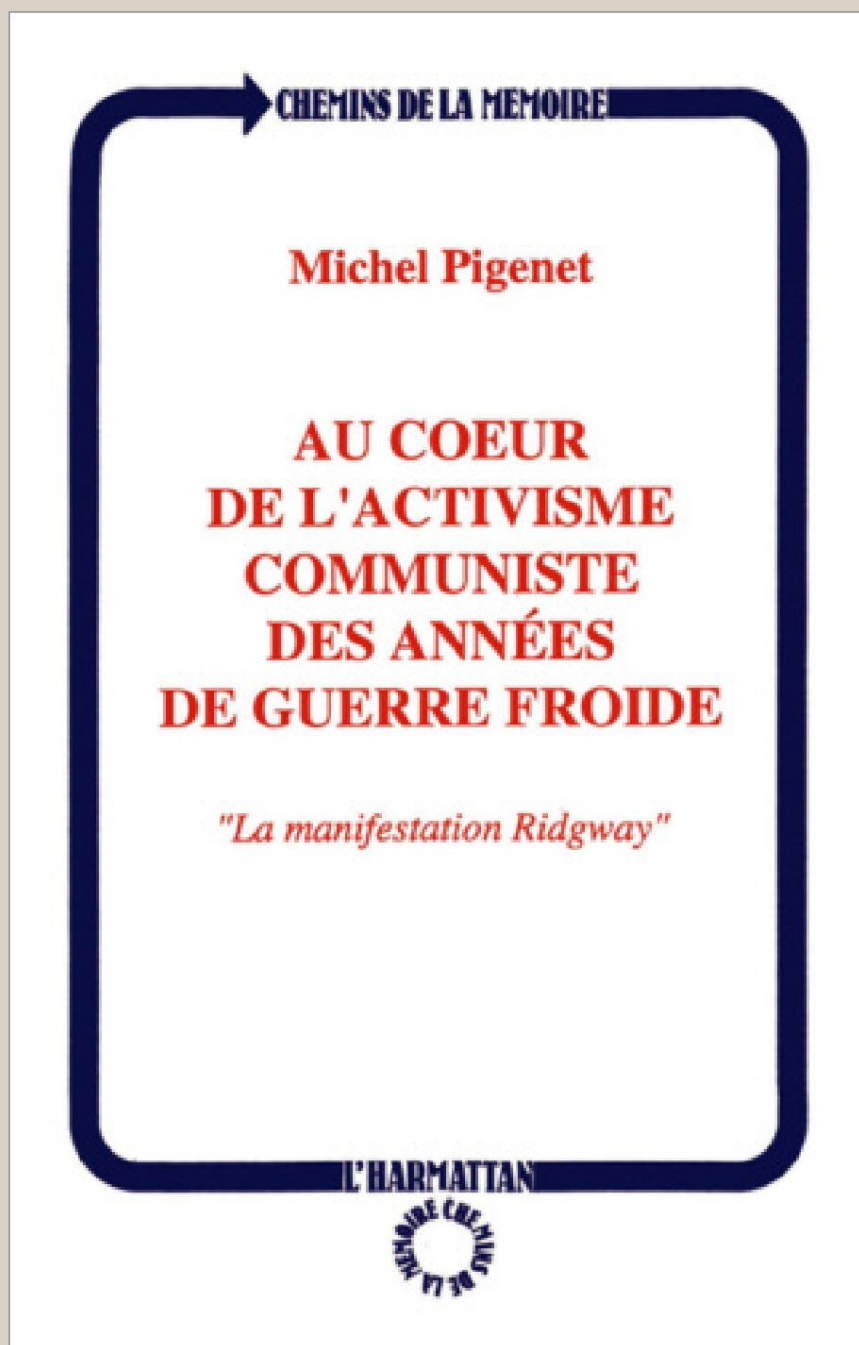
en 2006. Ne estas certe, ke ĝi vere gajnis ion ajn rilate al sendependeco kaj agado.

Konklude

Por tiuj, kiuj volas lerni pri la socia historio de nia lando kaj, pli ĝenerale, trans ĝiajn limojn, ĉi tiu libro estas tre rekomendinda; ĝi estas tre interesa. Ĝi estas bonega komplemento, el alia perspektivo, al la libro pri la naskiĝo de la CGT-FO ĉirkaŭ Robert Bothereau. Ĝi donas pli ampleksan kaj detalan vidon pri specifa momento en la historio de sindikatismo en Francio, momento kiu daŭras ĝis hodiaŭ kaj daŭros dum longa tempo.

Kristano Eyschen

La CGT en la 1950-aj jaroj de Élyane Bressol, Michel Dreyfus, Joël Hedde kaj Michel Pigenet, Presses
Universitato de Rennes, 487 paĝoj, €23

la RIDGWay-manifestacio la 28-an de majo 1952:

INTER KLUBOJ KAJ ILAROJ, DE MICHEL PIGENET

La vera titolo de ĉi tiu fascina libro, kiu legiĝas preskaŭ kiel romano, estas * Ĉe la Koro de Komunista Aktivismo en la Malvarma Milito: La Manifestacio de Ridgway *. En mia artikolo " La CGT en la 1950-aj jaroj", mi klarigis, ke maljuna, iama membro de la Franca Komunista Partio (PCF), liberpensulo, diris al mi, ke "Klubo kaj Pioĉoj " estis la kromnomo donita interne ene de la PCF kaj la CGT al ĉi tiu manifestacio, kiu fariĝis legenda inter aktivuloj. La instrukcio de la stalinisma reĝimo estis uzi la plej grandan eblan tenilon kaj malgrandan vizitkarton, alpinglitan al la tenilo kiel afiŝon, kaj forĵetatan. Tio lasis nur la tenilon de la klubo aŭ pioĉo, kiu tiel fariĝis iom vireca instrumento de dialogo kun la polico.

Tiu ĉi perforta konflikto inter aktivuloj de PCF kaj la ŝtata policaparato estis la lasta de sia speco kaj finis ciklon de furiozaj kolizioj, kiuj komenciĝis per la forigo de PCF- ministroj el la registaro de Ramadier komence de la Malvarma Milito kaj finiĝis post la morto de Stalin kaj la anonco de " Paca Kunekzistado ", kiu trudis malsaman specon de socia kaj politika rilato. Poste okazis pliaj perfortaj kolizioj, kiel ĉe SKF dum la ofico de Georges Marchais , sed nenij de tiu intenseco.

La rezultoj de ĉi tiu manifestacio estis tiel katastrofaj

Ĉiuj planoj (aŭdioj fare de la PCF kaj la CGT , kaj troa subpremo) estis forlasitaj de la PCF- aparataro , kiu eĉ forviŝis preskaŭ ĉian memoron pri la evento. Nenio devis resti de ĉi tiu malsukceso, sed la batalema memoro konservus la rememoron diskrete, kiel gloran faron: " La komunistaj batalantoj batis la policianojn, kaj ne nur iomete! " Tio venĝis multajn aferojn.

Raymond Marcellin – denove li – diris en 1952, ke la krimintoj de la perforto " estis nordafrikanoj, fremduloj kaj junuloj " (la hodiaŭaj rasistoj estas nur kopio de la hieraŭaj rasistoj) kaj ke ĉi tiu manifestacio estis " la plej perforta ekde tiam , kun unu grava diferenco: la manifestacio de 1927 havis la aferon Sacco kaj Vanzetti ." Vere ne estis barbara sorto suferita de la du senkulpaj publika subteno por la perforto, tiom ribelis la homoj pro la anarkiismaj aktivuloj , dum la pariza manifestacio de 1952 havis preskaŭ nenian publikan subtenon tiutempe.

ĝia disvolviĝo. Ankaŭ ne similis al la manifestacio de la 12-a de februaro 1934, kiu havis fortan subtenon de la loĝantoj en la lokoj, tra kiuj ĝi pasis.

Koloso kun argilaj piedoj?

Tamen, la Seine PCF Federation estis sufiĉe potenca. Ĝi raportis 58 932 membrokartojn distribuitajn, reprezentante 17,70% de la nacia tuto, dum la departemento ampleksis 12,10% de la franca loĝantaro. Estis 2 500 PCF-ĉeloj organizitaj en pli ol cent sekciojn, kaj establita en 1 076 kvartaloj kaj 1 420 entreprenoj. Estis ankaŭ municipaj dungitoj en la " ruĝaj " municipoj, kaj la Renault Works Council havis 650 dungitojn; ĉio ĉi estis konstante je la dispono de la PCF kaj la CGT.

Tamen, sub tiu ŝajna forto, ĝi estis koloso kun argilaj piedoj. Inter 1949 kaj 1952, la vendoj de L'Humanité falis je 37,53%, kun malpli ol unu el kvin lokaj filioj partoprenantaj en la abonkampanjo. La Federacio de Metallaboristoj de CGT perdis 34% de siaj membroj.

Benoît Frachon deklaris ĉe kunveno de la Politika Buroo de la PCF : " Ni estas preskaŭ elpelataj el kompanioj ." Ĉe Renault, la membreco de CGT estis sub 20% kaj daŭre malpliigis, eĉ dum la kompanio daŭre dungis en grandaj nombroj. La rezulto de la sindikato en laborejaj elektoj estis katastrofa ĉe EDF, SNCF kaj Renault (vidu mian artikolon pri la CGT en la 1950 - aj jaroj).

La kontraŭreago kontraŭ la " Batalo por Produktado ", vaste malakceptita de la laboristoj, la disiĝo inter la sindikatoj CGT kaj CGT-FO, kaj la Malvarma Milito pezis forte sur la laboretosoj de aktivuloj, kaj la partia aparato provis reakiri kontrolon per maldekstrema kaj aktivisma ŝanĝo. Tio klarigas la Ridgway-Manifestacion, kiu finfine mobilizis malmultajn homojn. La registaro anoncis 5 000 manifestaciojn...

La PCF kaj la CGT taksis 50 000, kaj la bone informitaj usonaj spionservoj ĉirkaŭ 15 000. La relative malgranda nombro da manifestaciantoj estos ombrita de la perforto.

Tiu ĉi latentata krizo ankaŭ instigus aliajn " aferojn ". Georges Guingouin estus hontinde forpelita per stalinisma ŝajnproceso; necesis seniĝi de ĉiuj, kiuj estis implikitaj en la Rezistado, ĉar tio elstarigis la foreston de Thorez , kiu fuĝis al Moskvo dum la Okupado. La cirklo kompletiĝus kiam Georges Marchais , kiu libervole iris labori en Germanio, estus elektita Ĝenerala Sekretario de la Franca Komunista Partio .

Kiel Stalin regule faris, necesis orkestri teroron por silentigi internan opozicion per senĉesaj elpurigoj. La aferoj Marty-Tillon kaj Lecœur estus la logika sekvo, instigita de kritiko de la Ridgway-manifestacio. Iu - krom Thorez kaj Duclos - devis preni la kulpon pri ĉi tiu katastrofa fiasko. Kvankam Jacques Duclos, la homo de la GPU en Francio, ŝajnas esti en la kruc-hararo dum kelka tempo kaj estus forte kritikita pro sia traktado de sekureco kaj sia supozebla "parlamentara kretinismo".

la situacio tiutempe

Dum la manifestacio, la registaron estris Antoine Pinay. Li komencis sian politikan karieron kiel membro de la Nacia Konsilio de Vichy, poste estis elpurigita post la Liberigo kaj provizore deklarita neelektebla por ofico. Komisararo Jean Dides ankaŭ estis implikita en la "Kolomba Afero", koncerne kolombojn trovitajn mortintajn en la aŭto de Jacques Duclos kaj suspektatajn esti leterkolomboj celitaj por porti informojn al Moskvo.

Dides estis fervora kontraŭkomunista, laborante sub Jean Baylot, taskita ĉasi "Kremlajn agentojn". Dides antaŭe servis sub la Vichy-reĝimo, spurante eksterlandajn rezistmovadanojn. Efektive, li daŭre faris la saman malpuran laboron, eĉ kvankam liaj dungantoj ŝanĝiĝis. Li estis maldungita de sia posteno dum alia afero, la kazo "Likoj", kiu daŭris de 1949 ĝis 1956.

La reganta etoso estis tiu de la Hindoĉina Milito, la Korea Milito, kaj la efektivigo de la projekto Eŭropa Defenda Komunumo (EDC) kontraŭ la fono de germana rearmado. La Malvarma Milito ankaŭ havis siajn ekscitajn aspektojn. La internacia aparato de la Kremlo organizis kampanjon por kondamni la uzon de bakteriologiaj armiloj en Koreio, tial la kromnomoj "Ridgway, la Mikroba Mortiganto" kaj poste "Ridgway la Pesto" atribuitaj al Generalo Matthew Ridgway, iama komandanto de la prestiĝa 82-a Aerdivizio, kiu faris la kvar famajn saltojn en 1943/1944 (Italio, Normandio, Nederlando kaj Ardenoj).

En 1952, li estis la usona milita komandanto en Koreio kaj fariĝis la fokuso de la kampanjo por kondamni USSR. Li turneis diversajn landojn por pravigi la nordamerikan intervenon en la azia duoninsulo. Iom provoke, li ĉiam portis obuson alkroĉitan al sia uniformo, pretan por esti detonaciigita. Nikita Ĥruŝĉov fine diris al Maurice Thorez, ke la akuzo pri uzado de bakteriologiaj armiloj estis malvera. Kelkaj historiistoj kredas, ke la Ridgway-Manifestacio estis maniero por USSR sendi averton al la Okcidento per montri de forto en lando en la koro de NATO.

Aldoniĝas al ĉi tiu tuta politika kaj milita situacio, kiu generas maltrankvilon, ankaŭ signifa socia krizo. La "Batalo por Produktado" havis gravajn sekvojn por

Por la laborista klaso, produktivecaj gajnoj (+6%) estis atingitaj per intensigita ekspluatado kaj pli rapidaj laborritmoj. En la metalprilabora industrio, 85.1% de la laboristoj nun laboras 46 horojn semajne, 5 horojn pli ol en 1950.

Multaj laboristoj faris kromlaboron por vivteni sin, malgraŭ la direktivoj de la CGT (Ĝenerala Konfederacio de Laboro) komence de la 1950-aj jaroj kontraŭ tio. La politiko "Produktu Unue" estis efika kiam estis ministroj de la Komunista Partio en la registaro. 42% de la laboristoj laboris por almenaŭ kvar malsamaj kompanioj ekde sia eklaborantaro.

La loĝproblemo estas urĝa: dum familio kun 4 infanoj havas averaĝe 4 ĉambrojn de po 50 m² en la 16-a arondismento de Parizo, tiuj en la nordo kaj oriento de Parizo rajtas je 3 ĉambroj de po 8 m².

La streĉiĝo senhalte kreskas

La manifestacion kunvokis la Pacmovado, kaj tuj subtenis la Sejna Federacio de la PCF kaj la unio de CGT sindikatoj en la pariza regiono.

Ekde la 25-a de majo, la streĉiĝoj pliiĝis. En Clichy kaj Châtenay-Malabry, policaj kamionetoj estis atakitaj, kio kaŭzis dekojn da arestoj. André Stil, ĉefredaktoro de L'Humanité, estis arestita kaj akuzita pri "incito al armitaj aŭ senarmaj publikaj kunvenoj" laŭ leĝo de la 7-a de junio 1848. La manifestacio ĉe la Muro de la Komunumistoj en la posttagmezo de la 25-a fariĝis pli kaj pli varmego.

La 28-an, la Ministro pri Justico anoncis, ke ĉiuj ŝtatoficistoj partoprenantaj la manifestacion alfrontos sankciojn. 45 000 ekzempleroj de L'Humanité kaj 40 000 de Libération estis konfiskitaj. La Bourses du Travail (sur stratoj Château-d'Eau kaj Turbigo), same kiel la sidejoj de la sindikatoj CGT en Parizo, estis perforte fermitaj de la registaro.

La gvidantaro de la Franca Komunista Partio (PCF) donis instrukciojn al siaj gvidantoj kaŝiĝi, instrukciojn kiujn Jacques Duclos rifuzis sekvi, ĉar li rifuzis esti trenita en la spiralon de kreskantaj streĉiĝoj orkestritaj interne, tiel montrante sian malkonsenton kun la strategio de konfrontiĝo. Li estis arestita ĉe vojbaro kaj, post translokigo de unu policejo al alia, finis en la malliberejo La Santé por plilongigita periodo. Liaj konfidencaj dokumentoj estis konfiskitaj kaj eĉ senditaj al Vaŝingtono. Li estis fine liberigita pro sankauzoj.

Lia "eraro" gajnos al li malliberigon, kio permesos al la PCF oportune fari kampanjon por lia liberigo en la nomo de demokratiaj liberecoj, kio iom obskuros la malutilajn sekvojn de la Ridgway-Manifestacio.

la manifestacio mem

La nombro estos 372 vunditaj policistoj kaj " oficiale " 17 protestantoj; klare, ĉi tiu malegaleco ne koncernas la registaron aŭ la ĉefajn amaskomunikilojn. Unu viro, origine el Alĝerio (Belaïd Hocine), estos mortigita de polico, pafita trifoje. 500 protestantoj estos malliberigitaj ĉe la Carreau-du-Temple, la aŭtoritatoj verŝajne hezitas aresti ilin ĉe la Vélodrome d' Hiver (Vel d'Hiv), ĉar tio revekus malagrablajn memorojn. La " oficiala " nombro de arestoj estas 718.

La Polikliniko de Metallaboristoj ĉe Rue des Bleuets estis rekviziita de la CGT (Ĝenerala Konfederacio de Laboro) por trakti la antaŭviditan nombron da vunditoj. Partoprenantoj estas konsilitaj kunporti ĉapon plenigitan per papero por mildigi la batojn de bastonoj. Dum kelkaj virinoj ĉeestas la manifestacion, viroj konsistigas 96.10% de la partoprenantoj. Estas ankaŭ multaj alĝeriaj laboristoj (12.10%), kiuj venis por protesti kontraŭ la hejmaresto de Messali Hadj , same kiel multaj aliaj eksterlandaj laboristoj el vasta gamo da landoj.

La taktiko surstrate estas la sama kiel tiu uzata por strataj manifestacioj dum la Okupado. Oni devas organizi distrajn kunvenojn por subpremi la fortojn kaj misgvidi ilin pri la veraj itineroj. Poste, kvar marŝoj ekiros el la internaj antaŭurboj kaj eniros Parizon tra malsamaj vojoj. Laŭlonge de siaj planitaj itineroj, estos senmovaj kunvenoj atendantaj, kaj kiam la ĉefaj marŝoj alvenos, la manifestaciantoj aliĝos al ili, kreante neĝbulefekton.

La Placo de la Respubliko estas normale la celo de la manifestacio, sed ĝi estas tro forte gardata, inkluzive per kirasitaj veturiloj. Do, la manifestaciantoj marŝas en la flankaj stratoj, kio disigas la policon kaj malebligas haltigi la fluon de protestantoj, kiuj estas ĉie kaj nenie.

Grupoj de centoj da aktivuloj ankaŭ atakis policajn kamionetojn, kelkfoje ekbruligante ilin. Laŭ Roger Pannequin, ekzistis pluraj taktikoj por subpremi la policanojn : aŭ ili estis forte frapitaj de sube, kaŭzante la frakasiĝon de iliaj kaskoj, aŭ protestanto tiris la kaskon, malkaŝante la kranion, kaj poste dua batis ilin sur la kapo. Policraportoj indikis, ke la nombro da frakasitaj kaskoj estis ŝoka.

La polico lanĉis perfortan alsturmon, eĉ kontraŭ iamaj membroj de la Rezistado aŭ tiuj de la 2-a Kirasita Divizio de Leclerc , kiuj montris siajn medalojn kaj identigilojn. Eĉ du laboristaj pastroj estis batitaj kaj arestitaj. La malamiko, kiel sub Vichy, estis " la Ruĝuloj ", " venditaj al Moskvo ". La malamo dekoble intensiĝis, permesante al la polico provizore forviŝi la pasintecon.

Estis indigno kontraŭ la "kunlaborantoj" de Vichy, el kiuj multaj estis en la polico. Ĉi tie, ili estis en la ĝusta flanko, la flanko de "la Respubliko". Dum iliaj mastroj ŝanĝiĝis, iliaj viktimoj kaj tiuj, kiujn ili batis, estis ankoraŭ la samaj. Trankvilo fine revenis malfrue vespere.

freneza kaj troa subpremo

La 29-an de majo, ĉiuj gazetoj de la Franca Komunista Partio (PCF), kaj en Parizo kaj en la provincoj, estis konfiskitaj. Le Figaro superfluis de malamo kaj denuncis: "Nordafrikanoj incititaj de abomena kontraŭfranca propagando... la virinoj de la Pétrole kaj la fanatikaj junuloj." Estis kvazaŭ ni estus reen en la Sanga Semajno kaj la Versajla registaro. Ĉi tiu gazeto komparis ilin kun la PCF-gvidantoj, "sekuraj kaj protektitaj."

La 29-an de majo, Jacques Duclos estis akuzita "pro subfosado de la interna sekureco de la ŝtato", kune kun lia ŝoforo kaj korpogardisto; ili estis translokigitaj al la malliberejo de Fresnes. 160 arestitaj aktivuloj ankaŭ estis akuzitaj laŭ la sama artikolo 87 de la Krimkodo, same kiel la ĉefredaktoro de L'Humanité.

La 30-an de majo, la Politika Buroo de la PCF kunvenis en la kelo de la urbodomo de Villejuif. Étienne Fajon kaj Raymond Guyot aprobis la senkompromisan linion kaj ĝojis, ke la PCF "akceptis la defion de la polico", kiam, laŭ malsamaj manieroj, oni ankaŭ devas rimarki, ke François Billoux respondecis pri siaj incitaj artikoloj kaj pri tiuj de Auguste Lecœur, ŝatanto de "ŝercoj", laŭ la "maldekstrema" turniĝo de la PCF.

André Marty, Charles Tillon, Laurent Casanova, kaj eĉ Benoît Frachon esprimis sian malaprobon. Tillon kaj Marty ne sciis, ke tio konsistigus "pruvon" de ilia ŝtatperfido en la stalinisma ŝajnproceso, kiu baldaŭ disvolviĝos kontraŭ ili. Ankaŭ okazis atako de Jeannette Thorez-Vermeersch kontraŭ la "ekonomia linio" ene de la Franca Komunista Partio (PCF) kaj la Ĝenerala Konfederacio de la Laboro (CGT), kiu klare celis Benoît Frachon, kiu akre kritikis la artikolojn de la "Unua Damo" de la PCF kaj ŝian aventureman aliron.

Por malstreĉigi la tenon de la subpremo, la Franca Komunista Partio (PCF) devigis la Ĝeneralan Konfederacion de la Laboro (CGT) kunvoki ĝeneralan strikon por la 4-a de junio, kio nur pliiĝis la arestojn, precipe de sindikatestroj. La striko estis kompleta fiasko tra Francio. Estis 4 000 strikantoj ĉe la SNCF (Francaj Naciaj Fervojoj), 511 en la ŝipkonstruejoj, 127 ĉe Air France, kaj 2 ĉe la Poŝtoŭicejo. La movado laŭsupoze daŭrigos, sed ĝi renkontis eĉ pli gravan malsukceson. Ĉe Renault, CGT-aktivuloj estis forpelitaj el la fabriko fare de la laboristoj mem.

La 30-an de majo, policistoj, kun mitraletoj enmane, atakis la ĉefsidejon de la Centra Komitato de la Franca Komunista Partio, kiun gardis 30 aktivuloj; la pordoj estis perforte malfermitaj per lutlampoj, kaj dokumentoj estis prirabitaj kaj reportitaj al la Prefektejo de la Île-de-la-Cité por studado kaj analizo.

Suveniroj de la Rezistado, konservitaj pro nostalgio, estas eĉ konfiskitaj kaj konsistigas "pruvon de armita komploto".

turnopunkto komenciĝas

La Franca Komunista Partio (PCF) ludas sian lastan karton: apelacion kontraŭ la subpremo kaj la aresto de Jacques Duclos, kiu komencas akiri veran forton. Jean-Paul Sartre subskribas kaj aliĝas al la iniciato, kune kun aliaj PCF-membroj, kiuj ankaŭ partoprenis en la Rezistado. Oni parolas pri dissolvo de la PCF, sed Jules Moch kontraŭas ĝin, kredante, ke ĝi iras tro malproksimen kaj ke devigi aktivulojn kaŝi sin kreus pli da problemoj ol ĝi solvus.

La LDH, rezervante sian juĝon pri la "kazo Jacques Duclos", kondamnas la subpremon kaj la deziron de la registaro fari juran distingon "inter sociaj strikoj kaj politikaj strikoj".

La aktivuloj de la Franca Komunista Partio (PCF) estas profunde demoralizitaj kaj senkuraĝigitaj; la "ĝenerala striko" estas arkivigita. La defendo de demokratiaj liberecoj estas alvokita, sed la Ĝenerala Konfederacio de Laboro (CGT) ĉefe refokusigas al sia socia kaj postulo-bazita platformo por provi kunigi aliajn sindikatojn. La kunveno de la Centra Komitato de la PCF de la 18-a de junio notas "la maltrankvilon inter la simplaj laboristoj". La stalinisma aparataro estas en siaj lastaj kruroj kaj ĉio taŭgas por malstreĉigi la tenon, kiu dispremas ĝin.

La "sindikata" linio reakiras gravecon en situacio de forta socia malkontento inter laboristoj. Iom post iom, la Franca Komunista Partio (PCF), per la Ĝenerala Konfederacio de la Laboro (CGT), provos reakiri sian bazon. La sindikata aparato estos profunde restrukturita, kaj Benoît Frachon prenos la kontrolon metante siajn homojn en la gvidadon de la CGT.

Jacques Duclos fine agnoskis sian respondecon pri la malsukceso observi sekurecajn regularojn en decembro. Ĉi tiu sekureca problemo poste estus uzata por etikedi André Marty kiel "policano". Duclos tiam prenis antaŭzorgojn por eviti esti implikita en la sama situacio.

La vera iniciatinto de la Ridgway-Manifestacio povus esti Maurice Thorez, kiu ne tre klare komprenis nek kion la Kremlo vere volis nek la instrukciojn, kiujn li donis. Tamen, li estis netuŝebla kaj ŝovis la kulpon sur la "senditojn el Parizo" (li estis en Sovetunio tiutempe por kuracado), kiuj "ne komprenis liajn instrukciojn". Li rifuzis ĉian memkritikon. La vickulpuloj estis tie por tiu celo, sed neniu rapidis alfronti la stalinisman gilotinson, do ĉiu faris kion ili povis por igi iun alian preni la kulpon. Tio klarigas, interalie, la "aferojn Marty kaj Tillon" kaj la stalinisman ŝajnproceson, kiu politike "ekzekutis" ilin.

Vojaĝoj al USSR multiĝas por ricevi instrukciojn; la internacia stalinisma aparato de la Kominformo plifortigas sian influon kaj disvolvas novan linion, kiu

de " la kreado de unuiĝinta nacia fronto por la lukto por paco, por la fundamentaj, esencaj interesoj de la popolo, kontraŭ la imperiisma reakcio ".

Ĉio ĉi kapturas la aktivulojn de la PCF . Kelkaj provas regrupiĝi por rezisti la konstantajn ŝanĝojn en la partiaj linioj. La 1-an de oktobro 1952 , la unua numero de opozicia bulteno, **Unir pour le Socialisme** (Unuiĝi por Socialismo) , estos publikigita, sed ĝi ne iros malproksimen ĉar ĝi rifuzas proponi ajnan substancan kritikon de Stalinismo. Ĝi nur kritikas la " Unuiĝintan Nacian Fronton " uzante citaĵojn de Lenin kaj Stalin, sed ne povas konsistigi kredindan alternativon. Plej bone, ĝi servas kiel ellasejo por ĉiuj problemoj de la mondo por la aktivuloj, kiuj kontribuas al ĝi. Kiel ĉiam en ĉi tia situacio, la "Opozicio " estas infiltrita de agentoj senditaj de la PCF- aparato kaj ankaŭ, laŭ Philippe Robrieux, de la polico, inkluzive de iama nazia kunlaboranto uzanta la pseŭdonimon " Courtois ". Estas iom ironie scii tion hodiaŭ. Ĉu la nomo povus esti antaŭdestinita?

Dokumentoj konfiskitaj ĉe la ĉefsidejo de la PCF rivelis al la polico, ke ĝi estis forte infiltrita de stalinistoj, precipe ĉe la Pariza Policprefektujo. Enketoj estis lanĉitaj, suspendoj kaj maldungoj estis efektivigitaj, kaj la elpurigo estis survoje. Ondo de frenezo trairis certajn rondojn por " purigi " la administran maŝinaron de ĉia " komunista " ĉeesto . La Ĝenerala Konsilio de Tarn-et-Garonne eĉ postulis, ke ĉiuj aktivuloj de la PCF estu forpelitaj el la ŝtatservo. Oni ankaŭ parolis pri etendado de la akuzo pri endanĝerigo de ŝtatsekureco (artikoloj 86 kaj 87 de la Krimkodo) al NATO.

Sed ĉio ĉi disfalas, kaj komence de julio, ĉiuj 165 malliberigitaj aktivuloj estas liberigitaj. La lastaj du estos liberigitaj la 10-an de aŭgusto; ili devos esti juĝitaj poste.

La 22-an de aŭgusto, la filo de Thorez , Maurice Thorez " Junior ", estis arestita pro rekono en foto ĉe la Ridgway-Manifestacio; li estis liberigita la 25-an de la sama monato.

Per voĉdono de 302 kontraŭ kaj 291 por, la Nacia Asembleo rifuzis ĉesigi la parlamentan imunecon de Jacques Duclos . La manifestaciantoj en Toulon (kie ankaŭ okazis perfortaj kolizioj) ĉiuj ricevis maldungon. El la 165 homoj akuzitaj en Parizo, 146 vidis la akuzon pri endanĝerigo de nacia sekureco reduktita al " ribelo kaj insultado de oficiroj " kaj ricevis nur monpunojn. Dudek du estis procesitaj en la Nacia Asembleo, naŭ estis tuj absolvitaj, kaj la aliaj ricevis suspenditajn malliberecajn punojn de ok tagoj ĝis unu monato, precipe ĉar ili jam estis tenitaj en antaŭprocesa aresto dum konsiderinda periodo, kiu kovris la daŭron de iliaj punoj.

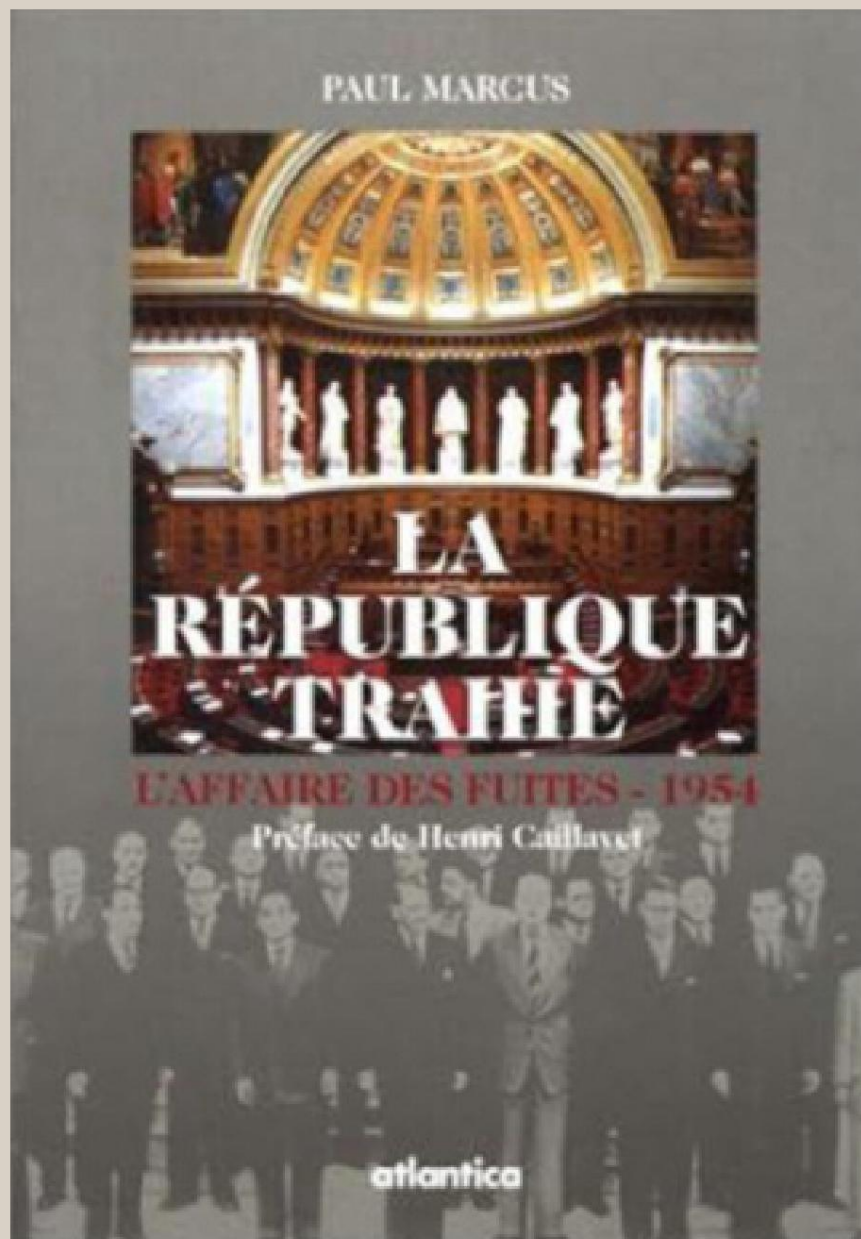
La konsekvencoj por la polico estos plurspecaj, Jean Baylot kaj Jean Dides estos maldungitaj de siaj funkcioj kiel " ruĝaj ĉasistoj ", ili ricevos novan ekipaĵon kiel la " aparatojn ", kiuj estos uzataj mortige en Charonne, oni formos fotografian brigadon por ataki la manifestaciantojn, kaj ses " fortaj " intervenaj kompanioj estos kreitaj.

La polico, senpuna pro sia troa perforto, daŭre brutale subpremis la manifestaciantojn. La 14-an de julio 1953, ili mortigis sep homojn: ses alĝeriajn aktivulojn de la Movado por la Triumfo de Demokratiaj Liberecoj (MTLD) de Messali Hadj kaj unu membron de la Ĝenerala Konfederacio de la Laboro (CGT). La 8-an de februaro 1962, la nombro de policmortintoj en Charonne altiĝis al naŭ.

Tiu ĉi evento, la Ridgway-Manifestacio, " grandioza " en ĉiu senco de la vorto, tre rapide malaperus el la kolektiva memoro de la CGT kaj la PCF, kvazaŭ malbona memoro forviŝenda. Jacques Duclos eĉ ne mencias ĝin en siaj memuaroj; ĝi revokus memorojn pri liaj eraroj kaj enkarcerigus lin dum pli ol du monatoj. Sed li longe parolus pri tiu ĉi malliberigo, kiu ombris ĉion alian. La sola spuro, kiu estus transdonita, kvazaŭ heroa faro, estus en la batalemaj sekurecaj servoj de diversaj politikaj kaj sindikataj organizoj. Vi certe komprenis, ke mi rekomendas legi ĉi tiun libron, finante kiel mi komencis: ĝi legiĝas kiel eposa romano.

Kristano Eyschen

La manifestacio de Ridgway de la 28-a de majo 1952 de Michel Pigenet, L'Harmattan, 176 paĝoj, 15 € ĉe Rakuten (Dankon al Jean-Marc Schiappa pro liaj skribaj konsiloj)

Tiu ĉi rakonto havis iom da graveco tiutempe, kaj ne estas senrilata al la Ridgway-manifestacio, ĉar alia afero, tiu pri la kolomboj de Jacques Duclos trovitaj en lia aŭtobagaĝujo, kaj ekspluatataj de la ekstrema dekstro ĝis la punkto de absoluta absurdaĵo, interplektiĝus kun ĝi. Des pli ĉar estus komunaj protagonistoj, kiel ekzemple komisaro Dides, komence seminariano, poste kontraŭkomunisto limanta al iluzio, kiu faris siajn debutojn sub Daladier, dum lia 5-a registaro je la tempo de la Germana-Germana Pakto.

Soveta, poste sub la Viĉia Reĝimo en la ĉasado de komunistaj rezistmovadanoj, kaj fine en la

Malvarma Milito en Francio ekde 1947.

Ankaŭ ekzistas enmiksiĝo en liberpenson, ĉar unu el la ŝlosilaj figuroj en ĉi tiu afero estis nia kamarado Roger Labrusse, kiu poste okupis bone merititajn postenojn ene de la Nacia Federacio de Liberpenson. Kaj gravas por ni repreni nian historion en ĉiuj ĝiaj aspektoj.

Mi devas komenci per klare deklari, ke Roger Labrusse agis pro konvinko kaj ne por ia persona profito, kaj tio estas laŭdinda por li. Precipe ĉar li ricevis la plej severan punon en la afero "Leaks", dum aliaj veraj brutuloj, aventuristoj kaj ŝtelistoj sukcesis malpeze. La raporto pri la afero montras, ke li estis esence vickulpulo, ĝis la punkto, ke la milita prokuroro nur petis simbolan punon, kiu estis ignorita. Fakte, li pagis por ĉiuj.

Jen sendube la esenco de burĝa justeco. Jen kio igis Jean Gabin diri en fama filmo: "La punkodo estas tio, kio malhelpas la malriĉulojn ŝteli de la riĉuloj, kaj la civila kodo estas tio, kio permesas al la riĉuloj ŝteli de la malriĉuloj." Post tre longaj juraj procedoj, li akiris rehabilitadon kaj kompenson.

Ni fidis je la pionira verko de Paul Marcus (citita sube), sed ni konfesas nian perpleksecon pri ĉi tiu nepruvita aserto de nia forpasinta amiko Henri Caillavet en lia antaŭparolo, kiam li nomas Roger Labrusse "fraŭdulo". Oni devas diri, ke tiutempe, la viro, por kiu ni ĉiam havis grandan estimon kaj fratan amikecon, estis Ministro de la Mararmeo, kaj lia ministerio nepre estis implikita en la militaj aferoj de la Hindaĉina Milito. Krome, Roger Labrusse estis nomumita al la Nacia Defenda Konsilio fare de la Ĉefministro, kiu plene sciis pri lia pasinteco.

Mi nun provas prezenti kiel eble plej klare kazon, kiu restas neklara eĉ hodiaŭ kaj kiu estis nedisputeble vera politika "spiono". Kontraŭ la fono de la Malvarma Milito, la ekstrema dekstro (nedisputeble ekzistis elemento de venĝo pro la Vichy-purigo) estis implikita, same kiel la gaŭlistoj, sed ankaŭ la tuta politika establo, inkluzive de la Franca Komunista Partio (PCF), kies gvidanto, Emmanuel d'Astier de la Vigerie, stalinisma agento alivestita kiel "progresemlulo", ludis signifan rolon, eĉ se li sukcesis eskapi senvunde. Roger Labrusse regule skribis por *Libération*, la gazeto de d'Astier de la Vigerie, kiu oficiale rompis kun la PCF nur en 1956 post la sanga stalinisma subpremo en Hungario.

Laŭ mia opinio, estas nekontesteble, ke ekzistis vera rilato inter Astier de la Vigerie kaj Roger Labrusse, rilato kiu komenciĝis en Alĝero kaj poste daŭris en Korsiko. Roger Labrusse paraŝutis en Korsikon antaŭ la Alianca alteriĝo laŭ ordono de Giraud, kaj poste fariĝis la unua Prefekto de liberigita Korsiko, ĉio rilate al Astier de la Vigerie. Ĉi tiuj rilatoj ne estis novaj en 1954. Pri ĉi tiu temo, multe oni povus diri pri la artikolo en la biografia vortaro de Maitron, specife koncerne la identecon de la vera reprezentanto de Roger Labrusse en Korsiko: Giraud aŭ De Gaulle?

En nia kolektiva verko, **Libera Penso kaj la Rezisto**, mi skribis pri ĉi tiu temo: La Franca Komunista Partio (PCF) ankaŭ ne estis vere skrupula; ĝi nomumis reprezentanton (Grenier) ĉe De Gaulle kaj alian (Pourtalet) ĉe Giraud. Estis Giraud, krome, kiu armis la PCF-rezistbatalantojn por la Liberigo de Korsiko, liberigo kiu estis unue kaj ĉefe "ĝiraŭdisto" operacio. Ĝis la fino, la PCF pledis por la alianco inter la du generaloj, De Gaulle kaj Giraud. La PCF ankaŭ spertis ŝanĝon pri la kolonia demando post junio 1941: kiam la Sovetunio de Stalin estis atakita de Hitler, ĝi deklaris sin favore al la defendo de la kolonia imperio en la nomo de "defendo de Francio".

Prezento de Roger Labrusse laŭ diversaj fontoj

(Fontoj: Le Maitron 1 kaj Vikipedio). Naskita la 23-an de julio 1914 en Reims (Marne), mortinta la 24-an de oktobro 2001 en Bayeux (Calvados); altranga ŝtatoficisto en la prefekta administracio kaj poste en la Ministerio pri Eksterlandaj Aferoj, romanisto; rezistmovadano, framasono; prezidanto de la FCPE; kontraŭkolonia aktivulo, kondamnita en la "Afero Leaks"; aktivulo por Liberpenso, de la Monda Unio de Liberpensuloj.

Post studado de literaturo kaj juro, Roger Labrusse pasis la konkurencajn ekzamenojn por la supera ŝtatservo kaj elektis la prefektoran korpuson. Ĉi tiun fruan karieron interrompis la milito de 1939-1940, en kiu li servis kiel kavalerioficio en la tankoj.

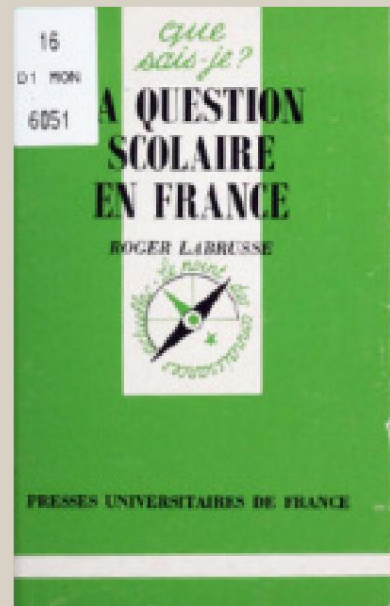
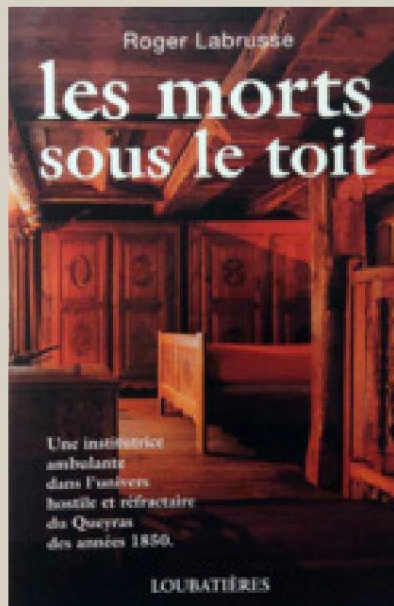
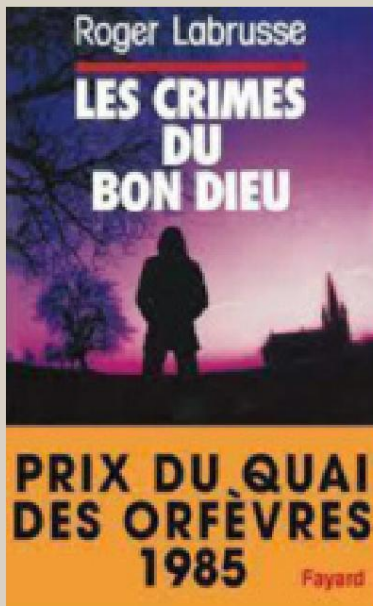
Malmobilizita, li aliĝis al la Rezisto tre frue, fine de 1941, en la Batalmovado. En 1943, li trovis sin en Alĝero, kiel departementa estro ĉe la Ministerio pri Internaj Aferoj de la Franca Komitato por Nacia Liberigo, sub la aŭtoritato de Emmanuel d'Astier de la Vigerie. Li estis paraŝutita en Korsikon por antaŭenigi la politikon de Generalo de Gaulle kontraŭ tiu de Generalo Giraud, kaj por malhelpi la Komunistan Partion trudi sian aŭtoritaton al la tuta populara Rezistomovado (ni estas en la sfero de fantazio, Roger Labrusse praktikanta kontraŭrakonton kontraŭ la PCF! (nDCE)

Post la Liberigo, Roger Labrusse estis nomumita Prefekto de la Somme, kie li distingiĝis per forigo de ĉiuj krucoj kaj religiaj bildoj el publikaj konstruaĵoj. Lia neŝancelebla sindediĉo al la sekulara naturo de la ŝtato klarigas kial la Federacio de Gepatraj Konsilioj (FCPE) elektis lin sia prezidanto en 1949. Li estis gvida figuro en la batalo kontraŭ la kontraŭseklaraj leĝoj de Marie kaj Barangé. La membreco de la FCPE kreskis de 225 000 en julio 1951 ĝis 730 000 en majo 1952, la saman jaron kiam la revuo "Pour l'enfant vers l'Homme" (Por la Infano Al la Viro) estis lanĉita kaj la asocio estis agnoskita kiel publika servo per dekreto la 7-an de aŭgusto 1951.

Roger Labrusse laboris ĉe la Ministerio pri Internaj Aferoj dum pluraj jaroj. Lia kariero estis interrompita de lia implikiĝo en la "Afero de la Likoj" en 1954. Kontraŭulo al la Hindaĉina Milito, kune kun sia kolego René Turpin, li estis akuzita pri transdonado de kunvenaj notoj al la Komunista Partio kaj Sovetunio. Tuj post reelektito kiel Prezidanto de la FCPE (Gepatra Federacio), li estis forpelita el la asocio kaj ĝia estraro, kaj poste kondamnita al ses monatoj (ne ses jaroj!) en malliberejo.

Nur post venko en juraj apelacioj kaj multaj aliaj klopodoj li sukcesis akiri sian rehabilitadon. Reenpostenigita en la altan ŝtatservon ĉe la Ministerio pri Eksterlandaj Aferoj, li finis sian karieron kiel ambasadoro. Fakulo ĉe la Internacia Oficejo pri Laboro kaj la Unuiĝintaj Nacioj, li ankaŭ plenumis helpmisiojn por eduka reformo en Tunizio, laŭ peto de sia amiko, la sindikatisto, verkisto kaj ministro Mahmoud Messadi. Li poste entreprenis serion da misioj en subsahara Afriko. (Le Maitron)

Kontraŭkolonia aktivulo, li estis implikita en la afero "Leaks" de 1954 dum li laboris por Jean Mons, direktoro de la Ĝenerala Sekretariejo de Defendo. Akuzita pri aktiva kontraŭstaro al la Hindaĉina Milito, li estis kondamnita de milita tribunalo en 1956 al sesjara malliberigo pro ŝtatperfido rilate al la afero "Leaks".

En 1958, Bourguiba alvokis lin por labori kun Ministro Messadi pri kompleta reorganizo de edukado en Tunizio. Li poste fariĝis fakulo ĉe la Internacia Oficejo de Laboro en Afriko, precipe en Kongo-Kinŝaso.

Li estis vicprezidanto de la Monda Unio de Liberpensuloj kaj direktoro de

Li publikigis la revuon de la Nacia Federacio de Liberpensuloj, La Raison. Kiel ĉefa aŭtoro pri edukado, li publikigis volumon " Kiu sciis-mi ?", La Question scolaire en France, en 1960 sub la pseŭdonimo Bernard Mégrine, reeldonitan en 1977 kaj 1997 sub sia propra nomo. Li estis membro kaj gvidanto de la Granda Oriento de Francio.

En 1984, li publikigis sian unuan romanon, * Les Crimes du bon Dieu*, pro kiu li gajnis la *Prix du quai des Orfèvres* en 1985. En 2000, li publikigis duan romanon, * Les Morts sous le toit*, kiu apartenas al la regionisma ĝenro. (Vikipedio).

La afero Leaks, kiel vidite de Vikipedio

La afero "likoj" estis franca politika afero kaj politika manipulado bazita sur ŝtatperfido, spionado kaj misinformado farita de pluraj francaj registaroj de la Kvara Respubliko. Ĝi okazis inter 1954 kaj 1956.

La afero donis ŝancon por kontraŭkomunistaj grupoj ligitaj al la pariza policprefektejo ataki certajn politikistojn. Joseph Laniel, Pierre Mendès-France, Edgar Faure kaj François Mitterrand estis tiel submetitaj al furiozaj atakoj kaj provoj malstabiligi. Emmanuel d'Astier de la Vigerie ludis malklare difinitan rolon en ĝi.

La proceso okazis de la 7-a de marto ĝis la 21-a de majo 1956 kaj finiĝis per la kondamno de du kunlaborantoj de la Ĝenerala Sekretariejo de la Supera Komitato de Nacia Defendo.

Unua kazo de likoj

La jaroj antaŭ la eksplodo de la afero de la likoj estis markitaj de kazoj de likoj de konfidencaj militaj informoj. La 18-an de septembro 1949, la polico arestis du hindoĉinajn studentojn kaj francan soldaton, kiuj batalis sur buso. En unu el la sakoj de la studentoj, ili malkovris sekretegan raporton verkitan de generalo Georges Revers pri la franca politiko en Hindoĉinio. La studento konfesis labori por la Viet Minh, kontraŭ kiu Francio militis, kaj la Direktoraro de Teritoria Gvatado (DST) transprenis la enketon. La DST malkovris, ke pluraj kopioj de la raporto cirkulis en Parizo. Tamen, la raporto ekzistis en du versioj: unu subtenanta la Viet Minh, la alia Bao Dai.

Tiam aperis, ke la liko estis orkestrita de Generalo Revers por certigi la nomumon de Generalo Charles Mast, amiko kaj ŝlosila franca figuro en Hindoĉinio. La du versioj de la raporto permesis al li kolekti sub sian aferon kaj francajn politikistojn, kiuj favoris subtenon de la Viet Minh , kaj tiujn, kiuj favoris subtenon de Bao Dai. La liko de ĉi tiu unua afero de likoj kaŭzis la falon de la registaro de Henri Queuille , kiu estis anstataŭigita de la registaro de Georges Bidault la 2-a. Tiel, kiam la Afero de la Likoj eksplodis en julio 1954, ĝi ne ŝajnis surpriza.

Dua kazo de likoj

François Mitterrand estis la temo de onidiroj pri ebla duobleco. La 30-an de julio 1953, maldekstra, nekomunista gazeto, L'Obs, publikigis artikolon malkaŝantan ekskluzivajn informojn pri la franca milita situacio en Hindoĉinio, inkluzive de detaloj supozeble prezentitaj ĉe la Nacia Defenda Konsilio . La aŭtoro de la artikolo, Roger Stéphane, estis disvastigita en Parizo kiel amiko de Mitterrand. Kvankam Mitterrand ne servis en la registaroj de Joseph Laniel la 1-a kaj 2-a, la reveno de Pierre Mendès-France al la povo ŝanĝis la situacion.

La aferon malkovris Ministro Fouchet. La 18-an de junio 1954, Pierre Mendès-France formis registaron. Christian Fouchet fariĝis Ministro pri Marokaj kaj Tuniziaj Aferoj, kontrolante la evoluon de la franca politiko rilate al ĉi tiuj teritorioj. La 2-an de julio, Fouchet ricevis viziton de Komisaro Jean Dides, kiu estis taskigita de la pariza policprefekto, Jean Baylot, per monitorado de la Franca Komunista Partio. Komisaro Dides prezentis al Fouchet sekretan raporton montrantan, ke la Politika Buroo de la PCF sciis pri la decidoj, kvankam sekretaj, faritaj ĉe la kunveno de la Nacia Defenda Konsilio la 28-an de junio.

Ĉi tiu novaĵo signifas aŭ ke la ĉambro de la Nacia Defenda Konsilio estas cimumita, aŭ ke unu el la membroj ĉeestantaj la kunvenon estas perfidulo, kiu likas sentemajn informojn al la Franca Komunista Partio. Dides diris

Fouchet: " Mia informanto diris al mi, ke la likoj venis de Edgar Faure, sed mi kredas, ke ili venis de François Mitterrand . "

Laŭ Dides, tiuj raportoj " mirakle " alteriĝis sur la skribotablon de la komunista gvidanto Jacques Duclos, kie lia informanto supozeble trovis ilin. Tio okazis dum la kulmino de la Malvarma Milito; transdoni armeajn sekretojn al komunistoj estis ago de ŝtatperfido.

La enketo de André Pélabon:

Pierre Mendès-France estas profunde maltrankviligita de ĉi tiuj revelacioj. Li petas sian stabestron, André Pélabon, fari konfidencan enketon. Li ne informas François Mitterrand, nek generalon Koenig, la Ministron pri Nacia Defendo. Mendès konsideras neimageble, ke la Komitato povus esti viktimo de perfido fare de unu el siaj membroj. Li favoras la hipotezon pri la ĉeesto de mikrofonoj en la kunvenejo.

Mendès eksciis dum aŭgusto, ke la dokumentoj transdonitaj de Fouchet ankaŭ atingis prezidanton René Coty kaj plurajn politikistojn, inkluzive de Pierre Pflimlin, Jean-Louis Vigier, Georges Bidault kaj René Mayer. Onidiroj cirkulis en Parizo pri ĉi tiuj likoj kaj pri kiu ministro — Edgar Faure aŭ Mitterrand — eble respondecus.

Dume, la DST esploras ĉiun membron de la Alta Komitato de Nacia Defendo. Post tri semajnoj da esplorado, Wybot konvinkiĝas, ke Jean Mons, la Ĝenerala Sekretario de la Alta Komitato, helpate de siaj du kunlaborantoj (Roger Labrusse kaj René Turpin), organizis la likojn por la profito de certaj opoziciaj parlamentanoj.

Post konfeso al la Direktoraro de Teritoria Gvatado post drama

konflikto, li akiris konfesojn de Labrusse kaj Turpin la 30-an de septembro. Gvidataj de pacifista idealismo, ili transdonis la raportojn de la komitato al Emmanuel d'Astier de la Vigerie. Ili tamen senkulpigis Jean Mons. Antaŭ ol Wybot povis daŭrigi sian esplordemandadon, Mons estis alportita antaŭ la enketanta magistrato, kiu akuzis lin pri neglektemo. La sekvan tagon, Labrusse kaj Turpin estis akuzitaj pri ŝtatperfido. André Baranès estos arestita kaj akuzita la 2-an de oktobro...

La proceso komenciĝis la 7-an de marto 1956. Estis sesdek ses aŭdiencoj kaj naŭdek du alvokitaj atestantoj. Inter la advokatoj, Paul Baudet, helpata de Roland Dumas , defendis Jean Mons. Jean-Louis Tixier-Vignancour, fifama ekstremdekstra advokato, defendis Baranès. Li proklamis: " Ĉio, kion mi volas, estas platformo kontraŭ Mendès-France kaj Mitterrand. "

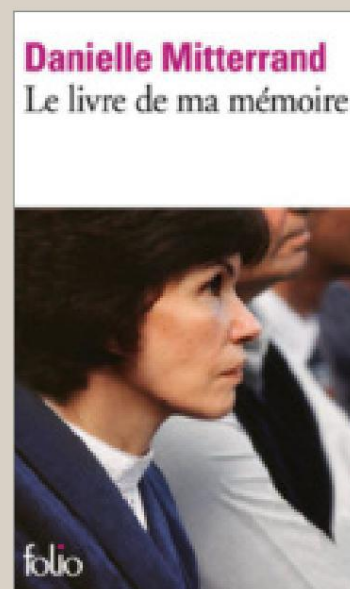
La tribunalo eldonis sian verdikton la 21-an de majo 1956. Prokuroro Kolonelo Gardon esprimis sian subtenon por simbola kondamno por Turpin kaj Labrusse, klarigante: " Mi estas tre firme petante vin, ĉefe, trovi Labrusse kaj Turpin kulpaj pri la likoj de junio kaj septembro, sed mi lasas al la tribunalo apliki la leĝon kun modereco. " Aliflanke, li konsideris Jean Mons sendube respondeca pri ago de malprudento, sed aldonis, ke "lia sindonemo, patriotismo, devosento kaj honoro ne povas esti pridubitaj. "

Koncerne Baranès, li donas al li la avantaĝon de la dubo, subtenante " la teorion, ke Baranès estis komunista misinformanto, sed eble senscie, kaj bonfide. " Ĉi-okaze, li implikas d'Astier de la Vigerie, deklarante: " Vi povas trovi lin (Baranès) kulpa nur se vi estas konvinkita, ke li provizis informojn al S-ro d'Astier de La Vigerie. Tio estis la opinio de Juĝisto Duval. Ĝi estis mia. Mia Ministro pri Nacia Defendo ne opiniis konvene dividi ĝin, rifuzante transdoni la ĉesigon de parlamenta imuneco. "

Roger Labrusse kaj René Turpin estis kondamnitaj al ses kaj kvar jaroj da malliberejo respektive. Mons kaj Baranès estis absolvitaj...

La rilatoj inter François Mitterrand kaj Pierre Mendès-France malboniĝis post la skandalo pri la elfluoj, kaj Mitterrand nutris indignon kontraŭ Mendès-France pro tio, ke li ne tuj informis lin pri la akuzoj kontraŭ li. Roland Dumas raportas, ke post la skandalo, " Mitterrand jam ne sentis la saman amikecon al Mendès-France. " Tamen, en 1995, li diris al Jean Lacouture: " Li faris sian laboron. Mi neniam konsideris lin mallojala al mi... "

En 2007, en ŝia aŭtobiografio, * Le Livre de ma mémoire* (La Libro de Mia Memoro), Danielle Mitterrand subtenas la teorion pri gaŭlista komploto en la ĉapitro "François estas ĝenaĵo por la gaŭlistoj". Tiuj implikitaj en la afero, inkluzive de komisaro Dides, polica prefekto Jean Baylot, kaj aliaj, devenis de la dekstra flanko de gaŭlismo, precipe tiuj implikitaj en la kontraŭkomunisma lukto. Tamen, la ekstremdekstruloj kaj gaŭlistoj de la RPF (Asembleo de la Franca Popolo) ofte alianciĝis en la Nacia Asembleo por kontraŭstari la tri partiojn en la povo, kiuj alterne gvidis la registaron en koalicio kiu inkluzivis la socialistojn, la kristanajn respublikanojn (MRP), kaj la centristojn de la Radikala Partio aŭ la UDSR (centro-maldekstra partio gvidata unue de René Pleven, poste de François Mitterrand). (Fonto: Vikipedio)

la aferoj en la kazo

La profunda intereso de la verko de Paul Marcus estas, ke ĝi provizas multajn dokumentojn, inkluzive de parlamentaj debatoj, en tempo kiam la Parlamento ludis veran registaran " politikan " rolon, kiu malaperus tute kun la Kvina Respubliko sub ĉiuj sinsekvaj registroj, sendepende de iliaj politikaj " koloroj ".

La unua problemo , kiel menciite supre, estas efektive tiu de la Generaloj . La militistaro, kiu ne estis tute silenta, estis marĉo kaj kaosa ĥaoso, kie generaloj konkuris pri pozicioj meze de ĉiam pli signifaj militaj fiaskoj, nutrante la percepton de neevitebla, antaŭdestinita malvenko, tial la konstantaj misinformaj kampanjoj. La Hindaĉina Milito kostis la vivojn de 100 000 francaj soldatoj, kaj la vjetnamaj civilaj kaj militaj viktimoj estis eksponente pli grandaj.

La dua kazo estas la tiel nomata "Piastra Fraŭdo ", en kiu la Banque d'Affaires d'Indochine estis la ĉefa elemento de profita financa skemo por kelkaj fraŭduloj. (Fonto: Vikipedio): " En decembro 1945, la hindaĉina valuto — la piaŝtro — estis intence supertaksita de la gaŭlista registaro por, laŭdire, stimuli eksportojn. Sed ĉi tiu mezuro estis rapide deturnita de sia komenca celo kaj permesis al miloj da homoj riĉigi sin per administra lerteco."

La Hindaĉina Piaŝtro estis la monunuo de Franca Hindaĉinio, monfarita sub la aŭtoritato de la Banko de Hindaĉinio. Ĝia valoro estis administre ligita al la Franca Franko je fiksa kurzo, simila al la CFP-Franko aŭ la CFA-Franko. La kurzo por translokigoj inter Hindaĉinio kaj Francio estis fiksita je 17 frankoj en 1945, dum ĝia valoro sur la aziaj merkatoj estis 10 frankoj aŭ malpli. Por profiti de ĉi tiu avantaĝa kaj subvenciita kurzo, necesis translokigi la piaŝtrojn aĉetitajn je lokaj kurzoj al Francio, pravigi la translokigon kaj akiri aprobon de la Hindaĉina Valutŝanĝa Oficejo (OIC).

La diferenco, pagita de la Trezorejo (kaj tial de la franca impostpaganto), sumiĝis al proksimume 8.50 frankoj, laŭ Jacques Despuech, aŭtoro de la unua libro pri la afero en 1953 kaj ĵurnalisto por La Nation Française (1955-1967), rojalista semajnaĵurnalo. La tumulto situacio tiutempe malhelpis la inspektadojn de la OIC, kaj kontrabanda reto implikanta fikciajn aŭ malaltvalorajn importadojn, falsajn fakturojn aŭ trofakturadon, implikante kaj francajn kaj vjetnamajn individuojn, komencis funkcii ekde 1948.

La afero malkaŝiĝis en 1950, sed vekis nur limigitan intereson inter parlamentanoj ĝis 1952-1953, kiam oni komprenis, ke la Viet Minh ekspluatis ĝin.

" ankaŭ por akiri armilojn. " Ĉiuj implikiĝas: la militistoj surloke, la setlantoj, la bankistoj, la komercistoj, la fraŭduloj kaj spekulistoj de ĉiuj specoj, kaj eĉ la Viet Minh !

La skandalo estis grandega, kaj la ekstremdekstro ekspluatus ĝin vaste kontraŭ la Kvara Respubliko. Parlamenta enketa komisiono estis nomumita kaj plenumis sian laboron tragikome kaj ofte groteske. Ekzemple, la ĵurnalisto Pierre Boutang, iom reakcia kaj rojalista, obstine rifuzis respondi demandojn de Maurice Kriegel-Valrimont, deputito de la Komunista Partio kaj vera membro de la Rezisto, respektata de la plejmulto, sub la preteksto ke " li estis agento de la Viet Minh ". Vere stranga etoso. La Ĝenevaj Interkonsentoj, finante la Francan Hindaĉinion, finis la aferon en julio 1954.

La tria kazo nun povas komenciĝi, formita kaj instigita de la unuaj du; ĉi tio estas la tiel nomata kazo " Likoj ". Kiel ni vidis antaŭe, ĝi mem enhavos tri kazojn. Entute, tio faras kvin interplektitajn kazojn, kio ne faciligas la komprenon por ĉiuj.

La fifama komisaro Jean Dides ludas pivotan rolon en ĉi tiu afero. Kiel ni vidis antaŭe, li komencis sian karieron en la pastraro kaj daŭrigis sian laboron kiel polickomisaro, enkorpigante kaj la benitakvan ŝprucigilon kaj la bastonon . Ni ankaŭ ekzamenis lian rolon en la artikolo pri la Ridgway-manifestacio.

Li estas kondamnita de L'Humanité kiel apartenanta al la Vichy Specialaj Brigadoj en la batalo kontraŭ la PCF en la Rezistado.

Dides jurpersekutis la gazeton pro kalumnio. Li prezentis kolekton da kunlaborantoj antaŭ la tribunalo, inkluzive de Alfred Delarue, kondamnita dum la postmilitaj elpurigoj al 20 jaroj da deviga laboro pro sia rolo en la Specialaj Brigadoj de Vichy. Delarue laŭdis la rolon de la polico sub Vichy, deklarante - kaj tio estis malproksima de malvera - ke ĝi estis la sama batalo, kiun li faris " hieraŭ kiel hodiaŭ ". Li rifuzis respondi demandojn de Maître Vienney, la advokato de L'Humanité , ĉar " li ne rajtas doni informojn al reprezentanto de eksterlanda partio ".

Post maldungo, Dides estis varbita en forte kontraŭkomunisman gaŭlistan asocion, " Paco kaj Libereco ", kiu fifamiĝis pro perforta atako la 4-an de aprilo 1954 kontraŭ René Pleven, Ministro de Nacia Defendo, dum la rebruligo de la flamo ĉe la Triumfarko. Jacques Debû-Bridel, maldekstra gaŭlisto, atestis antaŭ la parlamenta enketa komisiono , ke tio estis polica provoko orkestrita kontraŭ la Eŭropa Defenda Komunumo (EDC) por kulpigi la Francan Komunistan Partion (PCF).

Kiam li estis malkaŝita kiel provokulo infiltrita en la Francan Komunistan Partion (PCF), Baranès ankaŭ estis reciklita de Libération al Le Figaro. Dides estis elektita Poujadist-deputito en 1955 kaj sidis apud Jean-Marie Le Pen en la grupo "Unio por Franca Frateco". La cirklo estis kompleta.

Unu aspekto de la Afero kaj la rolo de Dides estis la konflikto inter la DST (Direktoraro de Teritoria Gvatado) kaj la Pariza Polica Prefektujo. Ambaŭ policaj instancoj donis falsajn pasportojn al atestantoj por ke ili povu malaperi eksterlande, kiam ajn taŭgis al ili "saboti" la rivalan servon, laŭ Jean Legendre, membro de la CNIP (Nacia Konsilio de la Interno) de Antoine Pinay. Li deklaris, ke Turpin konfesis al li, ke estis Roger Labrusse, kiu transdonis la notojn prenitajn dum la kunvenoj de la Nacia Defenda Konsilio al d'Astier de la Vigerie. Kiam la DST komencis spuri Dides kaj traserĉis lian hejmon, ili detruis ĉiujn notojn.

Ankaŭ ekzistas André Baranès kiu, laŭ Edgar Faure, estis "duobla, triobla aŭ kvarobla agento, tiel ofte ŝanĝita, ke li povus same bone esti reveninta al sia komenca pozicio".

Pagita malavare kaj malavare de Dides, li estis taskigita infiltri la Francan Komunistan Partion (PCF) kaj laboris kiel sendependa ĵurnalisto por Libération - gajnante bone pagatan ĵurnalistan salajron - la gazeto de Emmanuel d'Astier de la Vigerie. Estis Baranès kiu asertis esti trovinta la konfidencajn militajn dokumentojn sur la skribotablo de Jacques Duclos. Baranès ludis kartojn kun Georges Dayan (la stabestro de François Mitterrand), kiu, perdinte grandan sumon, repagis lin per ĉeko. La ekstremdekstro uzis tion por aserti, ke Mitterrand pagis al Baranès, "komunista agento".

La eksigo de Mitterrand, tri semajnojn post la publika komenco de la afero "Leaks", el la registaro Mendès-France pro realaj kialoj de politikaj malkonsentoj pri ekstera politiko ankaŭ estis uzita por instigi fabrikitan version: estis Mendès-France kiu, konscia ke Mitterrand laboris por la rusoj kontraŭ la usonanoj, maldungis lin.

Konklude

La proceso estis tiel kaosa kiel la afero mem. La provokisto, duobla, triobla kaj kvarobla spiono Baranès, defendita de la fama advokato Vignancourt, estis malkondamnita "pro manko de pruvoj", kaj Jean Mons, la estro de la Nacia Defenda Konsilio, estis malkondamnita pro neglektemo, kio estis jura skandalo.

Grandega. La reagoj estis sufiĉe perfortaj en la tribunalo, la filo de Roger Labrusse insultis la advokaton, nomante lin "kunlaboranto" kaj respondeca pri la kondamno de sia patro.

Aŭdinte la juĝon, li antaŭenĵetiĝis al Baranes kaj vundis lin en la vizaĝo per vitropeceto.

Tiu ĉi afero fine fadis en obskurecon por la ĝenerala publiko. La Milito de Alĝerio kaj la ekpotenciĝo de De Gaulle kaj la Kvina Respubliko baldaŭ sekvis. En la Piastre-afero, estis la fino de la Hindaĉina Milito kiu kaŭzis ĉion forgesitan; en la kazo de la likoj, estis la komenco de la Milito de Alĝerio kiu ludis tiun rolon.

Oni ĉiam devas esti singarda pri militoj; ili sendube taŭgas por verki kaj krei rakontojn, sed neniam por historio.

Sed en la politika sfero, forgesi ne estas facile, kaj profundaj kvereloj bazitaj sur obstinaj rankoroj daŭris. Mi spertis tion nerekte. Mi ĉiam interesiĝis pri ĉi tiu rakonto, precipe pro mia aliĝo al la movado de Libera Penso en 1984 kaj tio, kio ankoraŭ cirkulis kaŝe 30 jarojn poste. Pro singardemo, ne volante malkaŝi mian nomon, mi petis proksiman amikon trovi la koncernajn artikolojn pri ĉi tiu afero. Li faris tion, sed li konfidis al mi, ke kiam li petis ilin, estis palpebla maltrankvilo kaj malfido.

Mi dediĉas ĉi tiun artikolon al li kaj denove dankas lin, ĉar dank' al li la flamo de mia intereso neniam estingiĝis.

Kristano Eyschen

La Perfidita Respubliko, La Afero de Likoj - 1954, de Paul Marcus, 290 paĝoj, €21.19

1 Por citi ĉi tiun artikolon: <https://maitron.fr/labrusse-roger-bernard/>, eniro LABRUSSE Roger, Bernard de Alain Dalançon, versio publikigita interrete la 21-an de julio 2011, laste modifita la 7-an de oktobro 2024.

antaŭparolo

Ĉi tiu numero de Argumentoj celas malfermi novan esplorkampon por liberpensuloj, tiun de klerikala enfiltriĝo en tion, kio estas ofte nomata la "ekstrema maldekstro".

Kiel indikas ĉi tiu nova verko, la Katolika Eklezio lernis el sia dumiljara sperto en konservado de ordo kaj efektivigo de subpremo: ĝi neniam devas resti senbrida; ĝi devas esti ĉie, eĉ kaŝvestita. Ĉiu libera spaco povas fariĝi danĝera por la rolo asignita al ĝi.

Ni memoru la vortojn de Paŭlo de Tarso, la vera fondinto de kristanismo: "Ne ekzistas aŭtoritato krom tiu, kiun Dio libere donis. Tial edzino obeu sian edzon, kaj sklavo sian mastron." Se "Dio" estas la fundamento de ĉia aŭtoritato, tiam ribeli kontraŭ aŭtoritato estas ribeli kontraŭ la plano de "Dio". Tial la reprezentanto de "Dio" sur la tero, nome la Eklezio, devas unuigi ĉiujn siajn fortojn kontraŭ ĉia ribelo, ribelo aŭ revolucio.

Ĉiu armeo en la batalkampo bezonas informojn pri la malamiko kaj havi siajn agentojn por infiltiri ĝin; tio estas justa ludo, tiel diri. Ĉar ĉi tio efektive estas milito: klasmilito.

Tial, la Eklezio devas organizi ĉiujn eblajn enfiltriĝojn por venki en ĉi tiu milito.

La unua enfiltriĝo okazas en la kampo de Historio: transpreni la historion de la malamiko por turni ĝin kontraŭ li, transpreni liajn referencojn kaj liajn grandulojn por distordi ilin.

Lenin tre bone klarigis ĝin en la enkonduko al sia verko * La Ŝtato kaj Revolucio* : "Dum la vivo de grandaj revoluciuloj, la subpremaj klasoj rekompencas ilin per senĉesaj persekutoj; ili akceptas ilian doktrinon kun la plej sovaĝa furiozo, kun la plej furioza malamo, kun la plej frenezaj kampanjoj de mensogoj kaj kalumnioj."

Post ilia morto, oni provas transformi ilin en sendanĝerajn ikonojn, kanonigi ilin, tiel diri, ĉirkaŭi ilian nomon per ia gloro, por konsoli kaj mistifiki la subprematajn klasojn; tiel farante, ilia revolucia doktrino malpleniĝas je sia enhavo, malnobliĝas, kaj ĝia revolucia rando malakriĝas.

la tri malbonaj ŝtelistoj

Ni malfermis sektion pri ĉi tiuj demandoj en La Raison kaj titolis ĝin " Dismas, maldekstre de Kristo " por montri, ke ankaŭ ni povas turni la armilojn de la malamiko kontraŭ ili. En kristana legendo, dum la krucumo de Jesuo sur la monto Golgota, lin akompanis du malbonaj ŝtelistoj: maldekstre, Dismas, kiu fariĝos la bona ŝtelisto post sia konvertiĝo kaj pento; dekstre, Gestas, la malbona ŝtelisto.

Tria rabisto devas esti aldonita: Barabas, kiu estas procesata kun Jesuo. Kiam Pontio Pilato diras, ke li volas pardoni unu el la du " akuzitoj ", la homamaso kaj la Granda Sinedrio krias: "Barabaso!" tiel preferante la ŝteliston al la herezulo. La tri ŝtelistoj havas signifon en la legendo. Ne nur ilia fiuleco pliigas la prestiĝon de Jesuo per kontraŭa efiko, sed ili estas lia kaŝita vizaĝo, la negativo, kiu permesos la revelacion, prenante sur sin la ombron por senkulpigi Kriston. Ne ekzistas Jesuo sen la ŝtelistoj; ili estas komplementaj, kaj Dismas estas la flankgardisto de la Krucumito.

Per la konvertiĝo de Dismas , ni povas vidi eĉ la evangelizadon de la proletaro kaj la "preferatan opcion por la malriĉuloj " por enkonduki la subprematojn en la kadron de la socio de ekspluatado kaj subpremo: neniu ribelo, submetiĝo per konvertiĝo.

Religio kaj la laborista movado

Ĉu la lukto kontraŭ religio estas esenca aŭ superflua, distraĵo? Ĉi tiu estas debato, kiu ekzistis ene de la laborista movado dum 150 jaroj. Ni konas la profundan engaĝiĝon de Miĥail Bakunin al la lukto por ateismo, kaj li estis principe prava. Ni ankaŭ scias, ke estis per la raciisma kritiko de religio, ke Karl Marx lanĉus movadon, kiu kondukis lin al tio, kio li estis. Tial, ne ekzistas fundamentaj malkonsentoj inter ĉi tiuj du gigantoj; principe, ili ambaŭ subtenas la lukton kontraŭ religio.

La vera diverĝo kuŝas en la formo, kiun ĉi tio devus preni: fundamenta " leĝa " postulo, nepra kondiĉo , aŭ io atingebla per fakta ago? Estas la sama demando pri heredaĵo , kiu dividis ilin laŭ formo, ne laŭ substanco. Marx kredis, ke la apero de Socialismo nature solvos ĉi tiun problemon kaj ke ĝia elstarigo povus malhelpi la komprenon de la masoj, kiuj eble vidos ĝin kiel ion alian ol la kolektiva proprieto de la produktadrimedoj, kio estis la esenca celo. Bakunin, aliflanke, postulis, ke la Unua Internacio metu ĉi tiun demandon en la koron de la daŭranta lukto.

El mia jam konsiderinda sperto kiel sindikata kaj politika aktivulo (liberpensado estas tute alia afero), mi rapide komprenis, ke la grandaj strategiistoj, kiuj asertis, ke la demando pri religio estu flankenbalaata kiel obstaklo al la "unuigita" lukto kaj ke tio estos traktata poste, ĉiuj eraris, kaj tiu "strategio" senescepte kondukis al fiasko. Forigu la naturajn inklinojn de religio (submetiĝo al ordo kaj ekspluatado), kaj ili revenas kun venĝo: kapitulaco, perfido kaj rezigno.

Estas klare, ke la Socialista Partio (PS) suferis eĉ pli grandan kolapson ol la Sankta Unio de 1914 (kaj kia kolapso ĝi estis - estus malfacile fari pli malbone, kaj tamen...!) per integrado de la katolikaj socialistoj en siajn rangojn en 1974. Kiam la Ĝenerala Konfederacio de la Laboro (CGt) ankaŭ flankenmetis ĉi tiun aferon per malestima mansvingo por konkludi la "Pakton de Unio" kun la Franca Konfederacio de la Laboro (CFDt) la 10-an de januaro 1966, la longdaŭra rezulto estis katastrofa. Ĉi tiu stalinisma politiko de "etendi la manon", sindikate, faris pli ol enkonduki la lupon en la proletan ŝafejon; ĝi certigis, ke la socia doktrino de la katolika eklezio nun regis supere kaj ke la eklezio tiel fariĝis unu el la gardantoj de la grego.

Tamen la CGT jam havis unuan sperton pri la demando de laboristaj pastroj ĉe la fino de la Dua Mondmilito. La stalinistoj, trafenetritaj de sia deziro al "nacia unueco", kiel en la Rezistado, organizis politikan kampanjon ene de la katolika pastraro pere de la laboristaj pastroj. Ĉi tiuj pastroj apartenis al malsamaj kategorioj de la pastraro, kaj sekulara kaj regula, en diversaj kongregacioj. Ĉi tiu kampanjo renkontis iom da sukceso, ĝis la stalinistoj, pere de klerikalaj agentoj, postulis, ke ĉiuj laboristaj pastroj estu integritaj en unuopan vertikalan strukturon rekte dependan de la Vatikano, ia "persona prelaturejo". La submarŝipo havis la apetitojn de aviadilŝipo.

La Vatikano ĉesigis ĉi tiun praktikon en 1954 per ordono, ke ĉiu laboristo-pastro estu rekte subigita al sia episkopo en sia diocezo. Anstataŭ la vertikala strukturo, kiun ili rekomendis, la Episkoparo trudis horizontalan, kaj tio definitive finis la ekziston de laboristo-pastroj, kiuj estus absorbitaj en la ĝeneralan loĝantaron anstataŭ distingitaj de aliaj.

Notindas, ke ĉi tiu estas la tradicio ene de la CGT (Ĝenerala Konfederacio de la Laboro), kiu postulas, ke laboristo-pastro ĉiam ĉeestu en ĝia Konfederacia Buroo. Kaj se hodiaŭ ne plu estas tiaj, estas ĉar ne plu estas laboristoj-pastroj, pro la fera leĝo de la "malkresko en la nombro de paroĥestroj". La CGT devus esti lerninta, ke provi superruzi organizon kun 2000 jaroj da sperto ĉiam estas vana.

Kaj kio pri la "etendita mano" de la Franca Komunista Partio en 1936, etendita de Maurice Thorez? Ni memoru, ke Maurice Thorez estis forpelita el la Liberpensado-movado pro tio. "Ni etendas nian manon al vi, katoliko, laboristo, dungito, metiisto, kamparano, ni, kiuj estas sekularistoj, ĉar..."

Vi estas nia frato. [...] Ni etendas nian manon al vi, nacia volontulo, veterano fariĝinta Croix-de-Feu, ĉar vi estas filo de nia popolo. " La " Filo de la Popolo " ne hakis vortojn; ĝi estis la pogranda prezo por Reakcio : " Bonvenon, katolikoj kaj faŝistoj ."2 Denove, la katastrofo estis neevitebla. La Franca Komunista Partio (PCF) hodiaŭ jam ne etendas manon, ĉar ĝi jam ne havas manojn.

Ĉu religio estas privata afero?

Ĉiuj perfiduloj, estontaj perfiduloj, kaj renegatoj de ĉiu speco svingis ĉi tiun deklaron kiel " evangelian veron ". Ili intence falsis ĝin por pravigi sian baldaŭan kapitulacon al la burĝaro. Se ĉi tiu deklaro estas pli la marko kaj efiko ol la kaŭzo de iliaj perfidoj, ĝi tamen estas simptoma por ili.

La balon malfermas la programoj de Gotha kaj Erfurt de la germana socialdemokratio. Karl Marx kaj Friedrich Engels lanĉas akran kritikon. En sia verko de 1875, Kritiko de la programoj de Gotha kaj Erfurt, ili klare deklaras, ke religio estas privata el la perspektivo de la ŝtato , sed certe ne el tiu de la partio. Ĉiuj reviziistoj (kaj estas ankoraŭ multaj hodiaŭ) nur komprenas la komencon de ĉi tiu argumento, nur por misprezenti ĝian signifon. La reviziistoj longe malhelpas la publikigon de ĉi tiuj skribaĵoj de Marx kaj Engels; daŭros 15 jarojn post ilia verkado por ke la publikigo finfine okazu.

Estas vere, ke tiuj samaj homoj forgesis la faman formulon de Karl Marx : " Religia mizero estas, parte, la esprimo de reala mizero kaj, parte, protesto kontraŭ reala mizero. Religio estas la suspiro de la subpremata kreitaĵo, la animo de senkora mondo, kiel ĝi estas la spirito de senspiritaj sociaj kondiĉoj. Ĝi estas la opio de la popolo. La forigo de religio kiel la iluzia feliĉo de la popolo estas la postulo de ilia reala feliĉo. Postuli, ke ili rezignu iluziojn pri sia kondiĉo, estas postuli, ke ili rezignu kondiĉon, kiu postulas iluziojn. La kritiko de religio estas do, en embrio, la kritiko de ĉi tiu valo de larmoj, kies aŭreolo estas religio. "

Jen la tradicia kaj politika pozicio de la revolucia laborista movado. Lenin revenos al ĉi tiu demando detale kaj ofte. Konsideru ĉi tion : " Ĉiu religia ideo, ĉiu ideo pri iu ajn malgranda dio, ĉiu flirtado eĉ kun malgranda dio estas nedirebla abomenindaĵo, akceptita kun aparta toleremo de la demokratia burĝaro... La katolika pastro senfloriganta junajn knabinojn (mi ĵus legis ĉi tion hazarde en germana gazeto) estas multe malpli danĝera por 'demokratio' ol pastro sen sutano, pastro sen kruda religio, demokratia pastro kun ideologio, predikanta la kreadon kaj establon de bona malgranda dio."

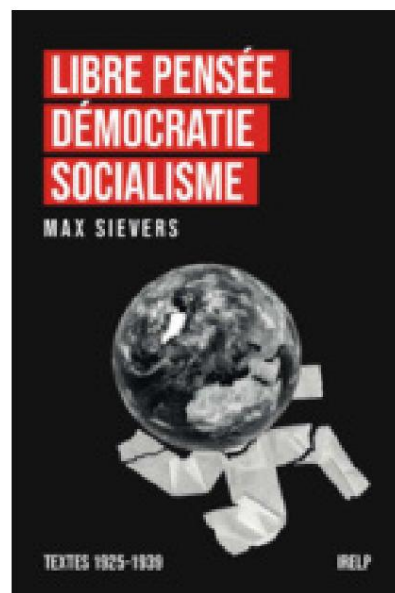
Dio. Ĉar se estas facile senmaskigi la unuan pastron, kondamni lin kaj forpeli lin, oni ne povas tiel facile forpeli la duan; estas mil fojojn pli malfacile senmaskigi lin." (en Volumo 35 de la verkoj de Lenin).

"Koncerne la Partion de la Socialista Proletaro, religio ne estas privata afero. Nia Partio estas Asocio de konsciaj avangardaj aktivuloj, kiuj batalas por la emancipiĝo de la laborista klaso. Ĉi tiu asocio ne povas kaj ne devas resti indiferenta al la senkonscieco, nescio aŭ obskurantismo, kiu alprenas la formon de religiaj kredoj. Ni postulas la kompletan apartigon de eklezio kaj ŝtato por kontraŭbatali la nebulon de religio per pure kaj ekskluzive ideologiaj armiloj: nia gazetaro kaj nia propagando. Sed nia Asocio, la Rusia Socialdemokrata Laborista Partio, ĉe sia fondo, fiksas al si la celon, interalie, kontraŭbatali ĉian religian stuporiĝon de la laboristoj. Por ni, la lukto de ideoj ne estas privata afero; ĝi koncernas la tutan Partion, la tutan proletaron." (el Volumo 10 de la Verkoj de Lenin).

Estas do terure vidi, ke homoj, kiuj pretendas sekvi Markson, Engelson, Leninon, kaj eĉ Trockij, povas deklari tian sensencaĵon pri religio kaj alianciĝi kun sektoro de la Katolika Eklezio erare konsiderata "progresema", aŭ kun "islamistoj" oportune etikeditaj "kontraŭimperiistoj". Nenio haltigas ilin en ilia kompleta malmoraleco; efektive, tiel ili estas rekoneblaj.

laborista movado kaj liberpenso

La IRELP (Instituto por Esploro kaj Studado de Liberpenso) nuntempe laboras pri la republikigo/traduko de pluraj skribaĵoj de Max Sievers, gvidanto de unu el la Liberpenso-Federacioj en Germanio en la 1930-aj jaroj (li estis senkapigita per hakilo la 17-an de januaro 1944 fare de la nazioj). Ĝi estas vera orminejo, kiun la IRELP elterigis. En rimarkinda prelego de 1931, "La Taskoj de Liberpenso", kiu estos reeldonita de la IRELP, Max Sievers deklaris: "Plej malfrue kiam ĝi fariĝis la ŝtata eklezio, la Eklezio ĉesis esti io alia ol agento de la interesoj de la reganta klaso, kaj ĝi havis neniun alian taskon ol kaŝi la maljustecon de ĉi tiu klasa dominado per produktado de teorio praviganta klasan dominadon." Kaj same kiel la Eklezio havas nur kialon ekzisti kiel defendanto de burĝaj kaj kapitalismaj interesoj, Liberpenso havas nur kialon ekzisti kiel defendanto de la proletaro.

Li daŭrigis (la citaĵo estas longa, sed ĝi estas la kerno de la temo, kiun ni studas en ĉi tiu numero de Argumentoj) en ĉi tiu publika prelego, kie li bedaŭras la rompon de la KPD (Germana Komunista Partio) kun Liberpensoj : " Ni komencu per memorigo de ĉi tio: la ideoj, orientiĝoj kaj metodoj de Liberpensoj ne povas esti tute alprenitaj de la Socialdemokrata Partio, ĉar ili ne povas esti tute alprenitaj de iu ajn politika partio."

Kamaradoj, proletara liberpensado aperas en la momento, kiam la Partio (la SPD) rezignas pri vere filozofia agado, kaj se mi koncedis antaŭ nelonge en Vorwärts , ke la Partio devas montri iom da singardemo en religiaj aferoj, mi faris tion pensante pri mia parolado hodiaŭ antaŭ liberpensa asembleo.

Kamaradoj, la celo estis emfazi, ke ni rekonas la grandan kompleksecon de sociaj kondiĉoj, kiuj hodiaŭ malhelpas la partion konduki ĉi tiun batalon kiel la Libera Pensoj kondukas ĝin.

Sed nu, kamaradoj, estas diferenco inter observi certan prudenton kaj adopti pozicion de absoluta memkontenteco rilate al klerikalismo! Kion ni riproĉas al la partio estas la nerespekto de la limo, kiu devas ekzisti inter pozicio, ni diru, de relativa neŭtraleco, kaj porklerikala pozicio.

Kamaradoj, se ni volus skizi la Partian linion kaj la Liberpensoj-linion, ni povus diri, ke la partio povas sin deteni de agresemo pri religiaj kaj filozofiaj aferoj, se ni fidus niajn marksismajn konvinkojn, kiuj konvinkas nin, ke la establado de socialisma socio agos objektivaj, kaj sen ateisma propagando, por estingi la bezonojn, al kiuj religio respondas.

Sed se la Partio opinias, ke ĝia devo estas altiri je ĉia kosto la plej grandajn eblajn masojn por konstrui socialismon, en la ideo, ke socialismo alportos epokon, en kiu religio malaperos, ĝi devas ankaŭ rekoni ĉi tion: Libera Pensoj, ene de sia agadkampoj, plene partoprenas en la lukto por socialismo, tiel ke ni antaŭeniras aparte, laŭ malsamaj vojoj, kun malsamaj metodoj, sed en la sama direkto - sed la partio ne aŭdas ĉi tiun veron, kaj tion ni devas bedaŭri.

Tamen, estas unu afero, kiun ni ne devas forgesi. La fajruloj, kiuj diras al ni, ke la Partio devus konservi pli fortan ligan kun Liberpensoj, ne forgesu, ke rekta transmisio de Liberpensoj al la Partio aŭtomate implicus rektan transmisio-rimenon de la Partio al Liberpensoj, kaj tio igus nin perdi tion, kion ni ne povas rezigni: la Liberpensoj-movado ne apartenas al iu ajn partio.

Se ni diras, ke ni volas nian aŭtonomecon ĉar ni vidas, ke multfoje aŭ pri multaj aferoj ni devas procedi aparte, ni devas memori ĉi tion: kia ajn estas la konsisto de la partia gvidantaro, ni petas ĝin pozitive sindevontigi al la postuloj de la liberpensula movado, kaj en la publika opinio kaj en la parlamento. La partio ne povas ŝajnigi forgesi, ke ignori la postulojn de liberpensuloj estas ankaŭ perfidi la programon. Por la Partio, malsukcesi konsideri ĉi tiujn postulojn estontece estus grandega eraro, verŝajne fremdiganta signifan parton de la laboristaj masoj.

Ĉi tiu politika linio de reciproka sendependeco, sed ankaŭ de konverĝo al la finfina celo de homa emancipiĝo, estas lumiga. Ĝi estas diametre kontraŭa al ĉiuj reviziistoj de Marksismo kaj la klerikalaj maldekstruloj, kies konduton ni ekzamenas en ĉi tiu sekcio pri Argumentoj.

Ĉiam la aliro de "etendita mano", la "ekstrema maldekstra" versio

Tiuj, kiuj pledas por nova versio de "etendi manon" al "progresemaĵoj de la Eklezio" kaj/aŭ "kontraŭimperiismaj islamistoj", estas samspecaj: senhonta kapitulaco al la aserto, ke "religio estas privata afero". Kaj ke, finfine, ĝi estas negrava afero, kvazaŭ religia ideologio havus neniujn praktikajn konsekvencojn en la lukto por aŭ kontraŭ homa emancipiĝo. Se tio estus vera, oni demandas sin, kial la Vatikano adoptis Socian Doktrinon, kiun ĝi ŝatas kiel la pupilon de sia okulo kaj kiun ĝi antaŭenigas kaj efektivas ĉiupaŝe. Ĝi estas ĝia gvidilo por agado. Estas vere, ke multaj subtenantoj de etendi manon estas fervoraj apologiistoj de la Socia Doktrino de la Eklezio, en kiu ili vidas mesaĝon de liberiĝo kaj socia justeco. Ili klare havas problemon kun sia vizio. La Korano enhavas precize la saman ideologion de submetiĝo al subpremo (Surao de la Abeloj).

LA KAJEROJ DE LA EKONOMIA KAJ SOCIA OBSERVATORIO DE LIBERA PENSO

Kiel oni povas ne konsenti kun la argumento de Philippe Besson en lia artikolo pri la afero República en Portugalio en 1974: Restos al niaj lernantaj diktatoroj kaj aliaj " gerilanoj de la Latina Kvartalo " revivigi la " malnovajn kaŝtanojn " de ĉiuj totalismaj reĝimoj kontraŭ demokratio kaj libera penso: " La freneza oportunismo de la OCI ne sufiĉas por klarigi ĉi tiun nerezisteblan pasion pri socia demokratio. Inter la alianco kun la malnovaj molletistaj frakcioj de la SFIO, la prefero por la sindikato FO, kaj la specialaj amikecoj kun Soarès ekzistas alia ligo: framasonismo. " (Rouge, n-ro 304, 13-a de junio 1975).

Estas vere, ke ĉi tiu politika fluo havas aliajn " enamiĝojn " ene de la Eklezio, kio igis la sekurecan taĉmenton de la LCR kontroli la adiaŭan meson por " ilia sinjoro " Gaillot ĉe la Katedralo de Rouen dimanĉe, la 22-an de januaro 1995. Ne estas koincido, ke nia kamarado kaj amiko Pierre Lambert nomis ilin la " Pablo-Kristanoj ". Diru al mi, kiun vi protektas, kaj mi diros al vi, por kiu vi laboras. La meso finiĝis.

Ni esperas, ke ĉi tiu nova argumento iom klarigos aferojn, kiuj estis intence obskuritaj.

Kristano Eyschen

Notoj:

1 Por tiuj, kiuj interesiĝas pri la detaloj, vidu Kajeron n-ro 4 de la Socia Observatorio de Liberpensoj, " Kien iras la komerca komunumo: taksoj kaj perspektivoj ", marto 2022. Senpaga aliro ĉe la retejo de Liberpensoj: <https://www.calameo.com/read/003742301352c077df0aa>

2 Vidu la artikolon "Libera Ideo " (Ideo libera) " Ĉu la politiko de etendado de mano permesas al ni kontraŭbatali klerikalismon? " N-ro 276, marto 2007. Senpaga elŝuto: <https://www.calameo.com/read/003742301f1c857c84f79> aŭ per QR-kodo.

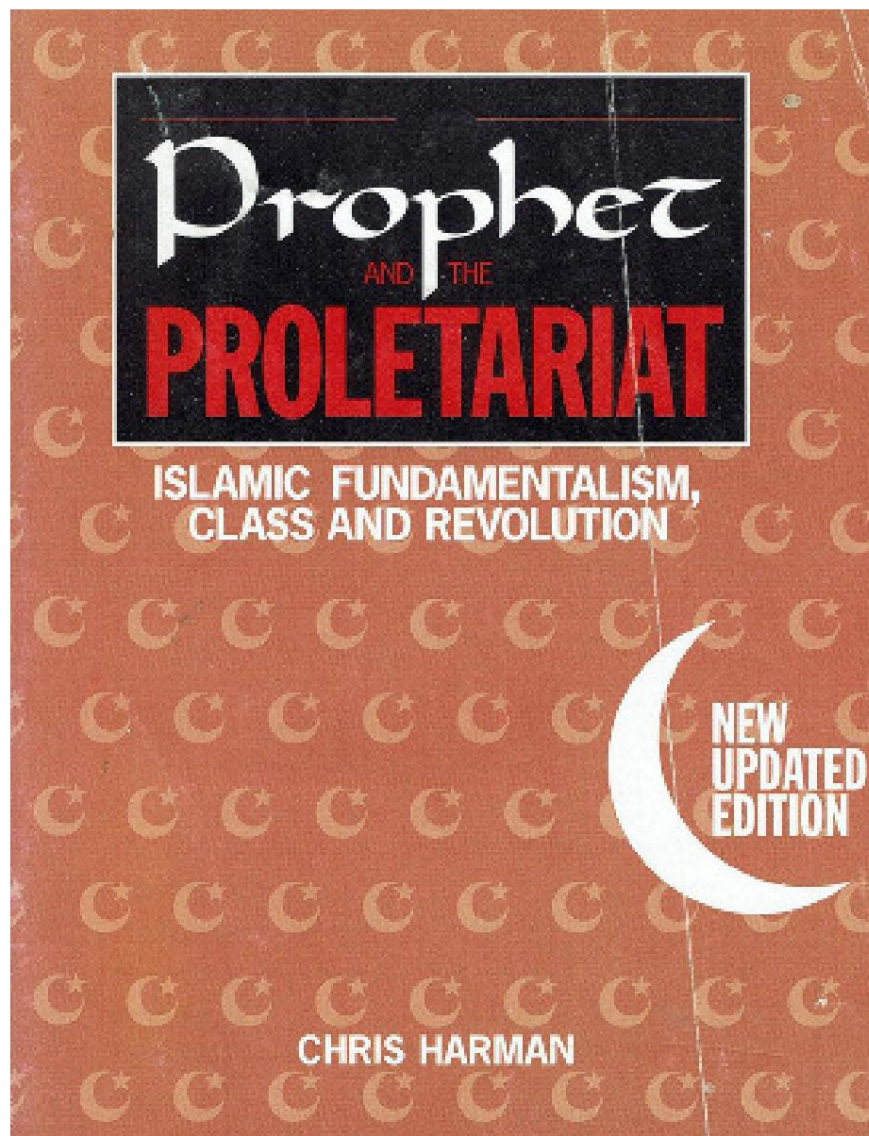
3 Vidu Recherches et Études, n-ro 15 de IRiP de oktobro 2022 " Lenin kaj religio ".

Lénine
"Socialisme
et religion"
1905

"La bourgeoisie réactionnaire s'est partout appliquée, et commence à s'appliquer chez nous aussi, à attiser les haines religieuses, pour attirer dans cette direction l'attention des masses et les détourner des questions économiques et politiques véritablement importantes et capitales"

www.initiative-communiste.fr - PRCF

Por kompletigi la analizon pri liberpensado ĉe la ekstrema maldekstro kaj klerikalismo, estas tute ne senutile diskuti la libron, kiu estas referenco en certaj rondoj, * La Profeto kaj la Proletaro*, de Chris Harman (1942-2009), gvidanto de la Socialista Laborista Partio de Britio, el la grupo " Internaciaj Socialistoj " historie gvidata de Tony Cliff - pseŭdonimo de la palestina juda aktivulo Igaël Gluckstein - kiu rompis kun la Kvara Internacio, en 1949, pri la demando pri " la naturo de USSR ".

Jen la Biblio, aŭ pli precize la Korano por alia fluo, kiun ni analizas en ĉi tiu Argumento, fluo, kiun ni nomas la " Unuigita Sekretariejo ", kiu eliris el la dislokiga premo de triumfa Stalinismo sur la trockista movado meze de la Malvarma Milito.

Kio rezultas el tiu politika sinteno, kiu kelkfoje faras formale ĝustajn observojn sed finfine kondukas al submetiĝo al islamismo, povas esti resumita en du eblaj pozicioj. La unua konsistas el asimili " islamanojn " en preskaŭ unuecan (totalan) tutaĵon, kiu estis nomita la " popolklasa " teorio, el kiu poste aperos sociaj klasaj diferencoj. Pli bizara versio, kiu komenciĝas de la sama teorio, konsistas el konsideri, ke " islamanoj " anstataŭigos la laboristan klason en la lukto kontraŭ imperiismo kaj por la Revolucio, " en Jerusalemo venontjare ", sendube.

Kvankam la lukto kontraŭ imperiismo estas necesa kondiĉo por ĉiu memrespekta revoluciulo, ĉu ĝi estas sufiĉa kondiĉo, kiu anstataŭigas ĉiujn aliajn? Klare, por ĉi tiu " ekstrema maldekstro ", por kiu Mohamedo estas samnivela kun Markso, la respondo estas jes. La lukto kontraŭ imperiismo, en ĉiuj ĝiaj formoj, estas la ĉio kaj celo, sendepende de kiu kontraŭbatalas ĝin.

Antaŭ ol iri pluen, estas esence aserti netuŝeblan principon: neniuj subteno devas esti donita al la Ŝtato, la registaro aŭ la Potenco en la subpremado de iliaj kontraŭuloj, kiaj ajn tiuj kontraŭuloj estu. Neniuj alvoku subpremon kontraŭ la kontraŭuloj de la Ŝtato, la Registaro aŭ la Potenco, eĉ se ili ankaŭ estas la kontraŭuloj de la Batalantoj por Homa Emanciĝo. Ni vidas, ekzemple, ke ksenofobiaj " sekularistoj " de kaj la " maldekstro " kaj la dekstro, kiuj kredas, ke la leĝo pri " Separismo " ne estas sufiĉe subprema, konstante alvokas subpremon kontraŭ siaj kontraŭuloj. Kiel mi diris ĉe la Kongreso de Libera Penso en Clermont-Ferrand en 2007, ĉi tiuj homoj havas nur unu numeron en sia telefonlibro: 17. Ili konstante telefonas al la polico.

Ni ankaŭ devas konsideri, ke " islamanoj " (kaj ne nur " islamistoj ", kiuj distingiĝas de la unuaj per politika projekto de prenado de potenco) estas aŭ la plej ekspluatata segmento de la proletaro en kapitalismaj landoj, aŭ popoloj subpremataj (eĉ se supera klaso kunlaboras kun imperiismo) per novaj formoj de ekonomia, milita kaj kultura koloniismo. Estas nedisputeble kapitalismo kaj koloniismo, kaj la prokrastoj en progreso al industria socio de produktado per la priabado de landoj, kiuj instigas islamismon.

Ni rifuzas konsideri ĉion ĉi kiel " ĉioampleksantajn tutmondecojn ", kiuj ignoras individuojn kaj la sociajn fortojn, kiuj strukturas ilin kaj kiujn la " islamistoj " volas uzi por sia konkero de potenco kaj por siaj propraj intereso.

La tuta argumento de la " Paŭlo-religia " homamaso ĉiam konsistas el prezenti sin kiel grandajn strategiistojn de la politika lukto. Ili argumentas nur laŭ alianco aŭ opozicio inter " sociaj klasoj ": kun kiu oni alianciĝu en la batalo kontraŭ Imperiismo ? Chris Harman havas ĉi tiun lumigan formulon, kiu resumas la strategion, kiun li pledas: " Kie la islamistoj estas en opozicio, nia kondutregulo devas esti: 'kun la islamistoj kelkfoje, kun la Ŝtato neniam.' "

Mallonge, ĝi estas la konata aforismo: " La malamiko de mia malamiko estas mia amiko . " Krom ke tio tre malofte veras, kaj ofte la malamikoj de miaj malamikoj estas ankaŭ miaj malamikoj, kiuj morgaŭ eble alianciĝos kun siaj malamikoj kontraŭ miaj amikoj. La historio estas plena de tiaj ekzemploj, kiuj ĉiam finiĝas per sangoverŝado. En la batalo kontraŭ imperiismo , por ili, ĉio eblas: la islamistoj, Ĥomejni (dum lia kampanjo kontraŭ la ŝaho), la FIS kontraŭ la FLN en Alĝerio, la talibanoj kontraŭ Usono, kaj tiel plu.

Ĉu ni alianciĝus kun Dollfuss en Aŭstrio hieraŭ sub la preteksto, ke li estis deklarita malamiko de Hitler (kiu lin asasinigis), kiam li estis same faŝisto kiel Hitler ? Chris Harman klarigas, ke " se la islamistoj ne estas niaj aliancanoj... ni ne povas sindeteni de voĉdonado kun ili... kaj ili povas esti influitaj de la socialistoj . " Ni povas nur deziri al li bonŝancon!

Sed por li, ekzistas almenaŭ unu identigita malamiko: " Por ili (la liberpensuloj), batali kontraŭ la influo de religiaj institucioj kaj obskurantismaj ideoj konsistigas en si mem la vojon al la liberigo de popoloj . " Ĉi tio klare ne estas la vojo de analizo kaj agado rilate al religio, kiun li pledas.

Lia analizo de Islamo estas ekstreme supraĵa; ekzemple, Sufiismo, la " spirita " vojo de individua perfekteco per memtranscendo, tute eskapas lin. Li traktas ĝin kiel nur plian frakcion konkurantan pri potenco.

Chris Harman, kaj multaj aliaj sekvantaj lin, havas la samajn fantaziojn kiel katolikaj fundamentistoj kontraŭ framasonismo.

Por li, islamismo estas aparta mondo, kiun oni ne povas kompari kun io ajn alia.

Tamen, la kerna mesaĝo de islamistaj fundamentistoj estas precize la sama kiel tiu de katolikaj fundamentistoj : aferoj estis pli bonaj en la pasinteco, kaj nur reveno al la pasinteco povas solvi problemojn. Krome, la socia doktrino de Islamo (Surao An-Nahl) estas precize la sama kiel tiu de la Vatikano : iuj naskiĝas por esti reĝinoj, kaj aliaj por esti sklavoj.

Cetere, kion faris la Islama Frataro en Egiptujo, la FIS en Alĝerio, kaj Ĥomejni en Irano? Ili komence fidis je la malklasigita etburĝaro, je luktantaj komercistoj en la bazaroj kaj bazaroj, je la terure malriĉigita lumpenproletaro , kiun ili mobilizis kaj regimentigis en duobla lukto: kontraŭ la ŝtato kaj la laborista movado. Kaj ĉio ĉi baziĝis sur ideologia fundamento: por iuj, reveno al la pasinteco kaj glorado de Islamo en ĝia origina pureco; por aliaj, estis la raso , kiu devis retrovi sian originan purecon per sangopurigo.

Komparo ne ĉiam validas, sed tamen ekzistas signifaj similecoj kun Faŝismo kaj ĝia konkero de potenco. Por ambaŭ (Faŝismo kaj Islamismo), la metodo por preni potencon estas la sama: unue, perforto, la aserto de Ordo kaj la pasinteco. Poste, nur kiam kritika sojlo estas atingita, konkero per elektoj.

Ĉu ne ekzistas ia simileco inter la " turnopunkto " de Hitler post lia malsukcesa puĉo en Munkeno , kiam li decidis preni " la laŭleĝan vojon " per elektoj, kaj kion faris FIS venkante en la elektoj en Alĝerio kaj Hamas en Gazao?

Hitler prenis la potencon ofertante siajn servojn al Granda Kapitalo , kiu financis lin kun misio: dispreni la Proletaron. Poste venis la epoko de la SA. Ĥomejni akiris potencon disprenante laboristajn komitatojn, sindikatojn kaj laboristajn partiojn per armitaj bandoj; ankaŭ li faris la saman laboron.

Madani de la FIS en Alĝerio pravigis la subpremon kontraŭ la strikantoj: " Rubkolektistoj rajtas postuli siajn rajtojn, sed rubo ne rajtas invadi nian ĉefurbon kaj transformi nian landon en rubodeponejon... Ĝenerale, sindikataj strikoj fariĝis bredejoj por koruptaj individuoj, malamikoj de Alaho kaj la patrujo, komunistoj kaj aliaj, kiuj disvastiĝas ĉien ĉar la FLN ŝrumpas kaj malfortiĝas... Ni vivas en la tempo de la OAS ." Kaj kiam la FIS provas establi sindikatojn, ĝi emfazas la devojn de laboristoj kaj ne iliajn rajtojn, ĉar " klasbatalo ne ekzistas en Islamo; la Korano neniam mencias ĝin ."

Alia simileco: Hitler, kiam li venkis la laboristan klason kaj devigis ĝin reveni al produktado per detruo de ĝiaj klasorganizoj, likvidis la SA per la Nokto de la Longaj Tranĉiloj farita de la SS, tiel restarigante ordon. Ĥomejni, post kiam li estus en povo, farus la samon: purigus la socion, likvidus armitajn grupojn kaj restarigus ordon. Kion faras Hamas en Gazao, se ne konservante ordon per perforta subpremo kontraŭ la palestinanoj ?

La metodoj estas la samaj: Hitler enscenigis la Munkenan Puĉon, Ĥomejni reĝisoris la transprenon de la usona ambasadejo en Teherano por prezenti sin kiel la ĉampiono de la batalo kontraŭ imperiismo kaj silentigi ĉiujn siajn kontraŭulojn. Kiam la alĝeria FLN volis elimini la MNA, ĝi anticipis la alvokon de la MNA al ribelo kaj lanĉis ĝin la 1-an de novembro 1954 , kelkajn tagojn antaŭ la dato fiksita de Messali Hadj . Kaj Hamas faris same per sia operacio de oktobro 2023.

Dum Hitler agis nome de la Granda Kapitalo kaj delogis la armeon, lia politika gvidado fidis je la blankkoluma etburĝaro. La politika personaro de Ĥomejni havis la samajn originojn. Ambaŭ amase kreus ŝtatoficistatan statuson por sia klientaro por certigi sian socian estontecon. Ambaŭ asignus certan rolon al la armeo. Kaj ambaŭ, en malsamaj ekonomiaj situacioj, strebus preskaŭ identajn politikojn por " gajni " la laboristojn per salajroj kaj laborpostenoj, por firmigi sian potencon.

Se ni konsideras, ke islamismo estas formiĝanta totalismo kaj ke post kiam ĝi atingos la potencon, ĝi seniĝos de siaj " kontraŭimperiismaj " ornamaĵoj por administri la aferojn de sia burĝaro, rekomendi aliancon, eĉ provizoran, turnas la dorson al la emancipa lukto.

Ekzistas tre signifa diferenco en naturo kaj funkcio inter " kontraŭkoloniismo " kaj " kontraŭimperiismo " unuflanke, kaj " islamismo " aliflanke. Kontraŭkoloniismo estas emancipa, dum islamismo anstataŭigas unu formon de subpremo per alia.

Nur ĉar islamismo en la povo povas havi konfliktojn kun Usono kiel konkuranta potenco (kiel Irano aŭ la Aŭstrio de Dollfuss kun la germana Tria Regno) ne signifas , ke oni povas pretendi " eĉ kritikan " subtenon.

Ni memoru historian fakton: Kiam la stalinistoj en Germanio brutale atakis la socialdemokratojn, kio pavimis la vojon por la ekpotenciĝo de Hitler, ili sukcesis alianciĝi kun la nazioj per agoj kaj eĉ strikoj . La " Unuiĝinta Sekretariejo " , la hieraŭa bastiono de la malaperinta stalinista aparato, volas ripeti la saman malĝojan farson.

Kiel majstroj, kiel studentoj.

Kristano Eyschen

Titolo: Ĉe la ekstrema maldekstro de la Patro...
Subtitolo: Klerikalismo kontraŭ Socialismo

Resumo

Antaŭparolo de Christian Eyschen

1. Antaŭparolo: Ĉe la ekstrema maldekstro de la Patro... de Philippe Besson
2. "Klerikalismo, la laborista klaso kaj socialismo" 1958, André Lorulot respondas al Ernest Mandel
3. "De la Maldekstro al la Eklezioj..." de Philippe Besson
4. "La Eklezio kaj la Belga Ĝenerala Striko de 1960-1961" de Philippe Besson
5. "Pri Ekosociismo, branĉo de la Socia Doktrino de la Eklezioj" de Jean-Sébastien Pierre
6. "Pastro Lavignotte" de Jean-Marc Schiappa
7. "Michael Lowy kaj Teologio de Liberigo" de Jean-Marc Schiappa
8. "Sankta Porto-Alegro? Sociaj Forumoj kaj 'Partoprena Buĝetado'" de José Arias
9. "Portugalia, 1975, retrospektivo pri la konfisko de la gazeto República" de Philippe Besson kaj Christian Eyschen
10. "Interna Paco kaj Socia Paco" de François Ruffin kaj Episkopo Leborgne de Nicole Aurigny
11. "Pri la libro La Profeto kaj la Proletaro de Chris Harman (1994) - Islamo, politiko kaj klasbatalo » de Christian Eyschen

PRECIZAĴO

Artikolo de Nicolas Guyard estis publikigita en Cahier N° 9 de la Observatoire social de la Libre Pensée , sed sen ĝiaj notoj, kio estas evidente bedaŭrinda.

Tiu eraro ŝuldiĝas al la malsukceso plenumi la gvidliniojn, kiuj estis regule donitaj dum pli ol 20 jaroj, precipe en la Naciaj Raportoj kaj ĉe la Kongresoj de Libera Penso.

Depende de ĉu vi uzas komputilon aŭ Mac-on (kaj paĝdizajnistoj de revuoj tre ofte uzas Mac-ojn), la notosistemo en Word ne funkcias. Tial, antaŭ ol sendi tekston enhavantan notojn, vi devas premi Ctrl+A. Se ĉio estas elstarigita (teksto kaj notoj), ĉio estas en ordo. Alie, vi devos enmeti la notojn en la tekston.

Ni havas nek la tempon nek la rimedojn por modifi ĉi tiun Kajeron en la retejo, krome nia etikkodo postulas, ke ĝi restu tia, kia ĝi estis distribuita; pozitivaj aŭ negativaj interpoladoj ne estas en la koncepto de libera penso.

Krome, ni kredas, ke estas pli bone, ke teksto estu publikigita en sia esenca formo, eĉ sen notoj, ol tute ne. Foresto neniam instigas debaton.

La Redakcio de la Cahiers de l'Observatoire social de la libre Pensée

ENTRAIDE ET SOLIDARITÉ DES LIBRES PENSEURS DE FRANCE

L'association de bienfaisance de la libre pensée,
que vous soyez libre penseur ou pas,
apporte des aides individuelles :

Votre conjoint est en EHPAD ou bénéficie d'un Plan d'Aide à Domicile,
Entraide et Solidarité peut vous aider, chaque mois, pour le reste à charge.

Entraide et Solidarité peut verser une bourse d'étude.

Le reste à charge pour une prothèse dentaire, des lunettes est trop élevé, ...,
Entraide et Solidarité peut vous aider à faire face.

Entraide et Solidarité aide également des associations :

Comme Tadamoun Wa Tanmia qui scolarise ensemble des enfants libanais, syriens et palestiniens déplacés ou comme l'Union des Juifs Français pour la Paix (UJFP) qui apporte une aide quotidienne aux Gazaouis affamés et écrasés sous les bombes.

POUR PERMETTRE À ENTRAIDE ET SOLIDARITÉ D'AGIR AIDEZ-LA
DEVENEZ BIENFAITEUR

En allant sur notre site : <https://www.entraideetsolidaritelibrespenseurs.org>

Les demandes, de mandat pour devenir bienfaiteur, d'aide, de conseil, de renseignements
sont à adresser à contact@entraideetsolidaritelibrespenseurs.org

LA OBSERVEJAJ KAJEROJ

sociaj aferoj estas sub la respondeco de la
Nacia Federacio de Libera Penso

La deklaroj estas faritaj sub la sola respondeco de la individuo
de iliaj aŭtoroj

Eldondirektoro: Benoît Schneckenburger

Ĉefredaktoro: Christian Eyschen

Modeldezajno: Philippe Floris